O
SARCINĂ
DE
VALOARE
CARTEA 6 DIN INELUL VRĂJITORULUI
MORGAN RICE

O SARCINĂ DE VALOARE

CARTEA 6 DIN INELUL VRĂJITORULUI

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este cel mai bine vândut autor al Jurnalelor Vampirilor, o serie pentru tineri, care cuprinde opt cărți, care a fost tradusă în șase limbi.

Morgan este, de asemenea, autorul celui mai bine vândut THE VAMPIRE LEGACY, un serial pentru tineri pentru adulți care cuprinde două cărți și mai mult.

Morgan este, de asemenea, autorul celor mai bine vândute ARENA ONE și ARENA TWO, primele două cărți din THE SURVIVAL TRILOGY, un thriller de acțiune post-apocaliptic plasat în viitor.

Morgan este, de asemenea, autorul celui mai bine vândut serial fantasy epic THE SORCERER'S RING, care cuprinde șase cărți și nu mai mult.

Lui Morgan îi place să audă de la tine, așa că nu ezitați să vizitați www.morganricebooks.com pentru a rămâne în legătură.

Selectați Acclaim pentru Morgan Rice

„Mi-a atras atenția de la început și nu am lăsat-o... Această poveste este o aventură uimitoare, care are un ritm rapid și plină de acțiune încă de la început. Nu există nici un moment plictisitor de găsit."
--Paranormal Romance Guild {privind *Turned* }

„O poveste ideală pentru tinerii cititori. Morgan Rice a făcut o treabă bună învârtând o întorsătură interesantă... Revigorant și unic, are elementele clasice găsite în multe povești paranormale pentru tineri adulți. Ușor de citit, dar extrem de rapid... Recomandat oricui îi place să citească romanțe paranormale. Evaluat PG."
--The Romance Reviews (referitor la *Turned*)

„Jam plin de acțiune, romantism, aventură și suspans. Pune mâna pe acesta și îndrăgostește-te din nou."
--vampirebooksite.com (referitor la *Turned*)

„Un complot grozav și, în special, acesta a fost genul de carte pe care vei avea probleme să o pui jos noaptea. Sfârșitul a fost un cliffhanger care a fost atât de spectaculos încât veți dori imediat să cumpărați următoarea carte, doar pentru a vedea ce se întâmplă."
--Examinatorul din Dallas {privind *iubit* }

„Morgan Rice se dovedește din nou a fi un povestitor extrem de talentat... Acest lucru ar atrage o gamă largă de public, inclusiv fanii mai tineri ai genului vampir/fantasy. S-a încheiat cu un cliffhanger neașteptat care te lasă șocat."
--The Romance Reviews { *regarding Loved* }

Cărți de Morgan Rice

INELUL Vrăjitorului
O căutare a eroilor (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (Cartea nr. 2)
O sărbătoare a dragonilor (cartea nr. 3)
A CLASH OF HONOR (Cartea #4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea nr. 5)
O INCARZĂ DE VALOR (Cartea nr. 6)

THE SURVIVAL TRILOGY
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea #2)
TRADAT (Cartea #3)
DESTINAT (Cartea #4)
DORIT (Cartea nr. 5)
BROTHED (Cartea nr. 6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)

MOȘTENIREA VAMPIRII
(cartea nr. 1)
râvnată (cartea nr. 2)

Copyright © 2013 de către Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea privind drepturile de autor din SUA din 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reproducă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloc, sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului.

Această carte electronică este autorizată numai pentru plăcerea dumneavoastră personală. Această carte electronică nu poate fi revândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să împărtășiți această carte cu o altă persoană, vă rugăm să cumpărați un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai pentru uzul dvs., atunci vă rugăm să o returnați și să cumpărați propria copie. Vă mulțumim pentru respectarea muncii asidue a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele fie sunt produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, vii sau moarte, este în întregime coincidență.

CUPRINS

CAPITOL UNUL
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISISE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOASPREZECE
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL DOUAȘI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECE
CAPITOLUL TREIZECI UNUL

„Lașii mor de multe ori înainte de moartea lor;
Vitejosul nu gustă niciodată moartea decât o singură dată.”
--William Shakespeare
Iulius Cezar

CAPITOL UNUL

Gwendolyn s-a întins cu fața în jos în iarbă, simțind briza rece de iarnă năvălindu-i peste pielea goală și, în timp ce ochii ei s-au deschis, încet, îndepărtat, lumea a revenit în centrul atenției. Fusese într-un loc îndepărtat, într-un câmp radiant de soare, flori, Thor și tatăl ei alături, toți râzând și fericiți. Totul fusese perfect pe lume.

Dar acum, în timp ce deschidea ochii, lumea dinaintea ei nu ar fi putut fi mai diferită. Pământul era tare, rece și stând deasupra ei, ridicându-și încet picioarele, nu era tatăl ei, nici Thor, ci un monstru: McCloud. Terminat cu ea, el se ridică încet, își strânse pantalonii și se uită în jos cu o privire satisfăcută.

În grabă, totul s-a întors la ea. Predarea ei lui Andronic. Trădarea lui. A fost atacată de McCloud. Obrajii i se înroșiră când și-a dat seama cât de naivă fusese.

Stătea întinsă acolo, cu tot corpul o durea, inima frântându-i-se și mai mult decât oricând în viața ei, a vrut să moară.

Gwendolyn deschise ochii mai mult și văzu armata lui Andronicus, zeci de soldați, toți urmărind scena, iar rușinea ei s-a adâncit. Ea nu ar fi trebuit niciodată să se predea acestei creaturi; și-a dorit, în schimb, să fi căzut la luptă. Ar fi trebuit să-l asculte pe Kendrick și pe ceilalți. Andronicus jucase cu instinctele ei de sacrificiu și ea se îndrăgostise de asta. Și-ar fi dorit să-l fi întâlnit în luptă: chiar dacă ar fi murit, cel puțin atunci ar fi putut cădea cu demnitatea, cu onoarea, intactă.

Gwendolyn știa cu certitudine, pentru prima dată în viața ei, că era pe cale să moară. Dar cumva, asta nu o mai deranja. Nu-i mai păsa să moară – îi păsa doar să moară în felul *ei* – și încă nu era pregătită să coboare.

În timp ce stătea întinsă acolo, cu fața în jos, Gwendolyn întinse pe furiș mâna și apucă un pâlc de murdărie într-o mână.

— Poți să te trezești acum, femeie, îi ordonă McCloud pe un ton hohotitor. „Am terminat cu tine. Este timpul ca alții să aibă o rânduială.”

Gwen a strâns pământul atât de tare că degetele ei au devenit albe și s-a rugat ca asta să funcționeze.

Într-o mișcare rapidă, se întoarse și aruncă bulgărea de murdărie în ochii lui McCloud.

Nu se așteptase la asta și țipă și se împiedică înapoi, ridicând mâinile pentru a încerca să-și scoată murdăria din ochi.

Gwen a profitat de moment. Crescută în Castelul Regelui, ea fusese crescută de războinicii Regelui și ei au învățat-o întotdeauna să atace a doua oară, înainte ca inamicul tău să aibă șansa de a-și reveni. Ei îi învățaseră și o lecție pe care nu o uitase niciodată: dacă purta sau nu armă, era întotdeauna înarmată. Ea putea întotdeauna să folosească arma inamicului.

Gwen se întinse, scoase pumnalul din centura lui McCloud, îl ridică sus și îl înfipse între picioarele lui.

McCloud țipă și mai tare, îndepărtându-și mâinile din ochi și apucându-l de vintre. Sângele îi curgea printre picioare, în timp ce se întinse și scoase pumnalul, gâfâind.

Era încântată de ea însăși pentru că a dat lovitura, pentru că a primit măcar această mică răzbunare. Dar spre surprinderea ei, lovitura, care ar fi doborât pe oricine altcineva, nu l-a oprit. Acest monstru era de neoprit. Ea îl rănise grav, exact acolo unde merita, dar nu-l omorise. Nici măcar nu-l făcuse să se scufunde în genunchi.

În schimb, McCloud a scos pumnalul, picurând cu sânge și a rânjit la ea cu o privire de moarte. Începu să coboare după ea, strângând pumnalul cu mâinile tremurânde, iar Gwendolyn știa că timpul ei venise. Măcar ar muri cu o mică satisfacție.

„Acum o să-ți croiesc inima și ți-o voi hrăni”, a spus el. „Pregătește-te să înveți ce înseamnă durerea reală.”

Gwendolyn s-a pregătit pentru aruncarea pumnalului, pregătită să întâmpine o moarte dureroasă.

Se auzi un țipăt, iar după un moment șocat, Gwendolyn a fost surprinsă să-și dea seama că țipătul nu era al ei. Era McCloud; țipa de agonie.

Gwen își coborî mâinile și ridică privirea, confuză. McCloud scăpase pumnalul. Ea clipi de mai multe ori, încercând să înțeleagă priveliștea dinaintea ei.

McCloud stătea acolo cu o săgeată înfiptă în ochi. A țipat, sângele curgându-i din ochi, în timp ce a ridicat o mână și a apucat de săgeată. Ea nu putea înțelege. Fusese împușcat. Dar cum? De cine?

Gwen se întoarse în direcția din care plecase săgeata și inima ei s-a înălțat să-l vadă pe Steffen, stând acolo, ținând un arc, ascuns în mijlocul unui grup uriaș de soldați. Înainte ca cineva să-și dea seama ce se întâmplă, Steffen a tras încă șase săgeți și, unul câte unul, cei șase soldați care stăteau lângă McCloud au căzut, cu săgețile străpungându-le prin toate gâtlejul.

Steffen s-a întins pentru a trage mai mult, dar în cele din urmă a fost zărit și năpustit de un grup mare de soldați, care l-au supus și l-au lovit cu pumnii la pământ.

McCloud, încă țipând, s-a întors și a fugit în mulțime. În mod uimitor, el încă nu era mort. Ea spera că va sângera până la moarte.

Gwen a crescut de recunoştinţă pentru Steffen, mai mult decât ar şti el vreodată. Ea știa că va muri azi aici de mâna altcuiva, dar cel puțin acum nu va fi de mâna lui McCloud.

Tabăra de soldați s-a liniștit când Andronicus s-a ridicat și a mers încet spre Gwendolyn. Stătea întinsă acolo și îl privi apropiindu-se, incredibil de înalt, ca un munte care se mișcă în drumul ei. Soldații au căzut în spatele lui când el se apropia, câmpul de luptă tăcut de moarte, singurul sunet acela al vântului biciuitor.

Andronic s-a oprit la câțiva metri mai departe, planându-se peste ea, privind în jos, fără expresie. Întinse mâna și pipăi încet capetele micșorate de pe colier, iar din măruntaiele pieptului și gâtului i se auzi un sunet ciudat, ca un zgomot toc. Părea să fie și furios și intrigat în același timp.

— L-ai sfidat pe marele Andronic, spuse el încet, toată tabăra ascultându-i fiecare cuvânt, străvechi și profund. Vocea îi bubuia de autoritate și rezona peste câmpie. „Ar fi fost mai ușor dacă te-ai fi supus pedepsei tale. Acum va trebui să înveți ce înseamnă durerea reală.”

Andronicus se întinse și scoase o sabie mai lungă decât văzuse Gwen vreodată. Trebuie să fi avut o lungime de opt picioare, iar inelul său distinctiv răsuna pe câmpul de luptă. O ținea sus, întorcând-o în lumină, reflexia atât de puternică încât o orbi. L-a examinat el însuși în timp ce o răsuci în mâini, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

„Ești o femeie de naștere nobilă”, a spus el. „Îți convine să mori cu o sabie nobilă.”

Andronic făcu doi pași înainte, apucă mânerul cu ambele mâini și ridică sabia mai sus.

Gwendolyn închise ochii. A auzit șuieratul vântului, mișcarea fiecărui fir de iarbă și i-au strălucit prin minte amintiri întâmplătoare din

viața ei. Ea a simțit desăvârșirea vieții ei, a simțit tot ce făcuse, pe toți cei pe care i-a iubit. În gândurile ei finale, Gwen s-a gândit la Thor. S-a întins până la gât și a strâns amuleta pe care i-o dăduse el, s-a ținut strâns în pumn. Putea simți puterea caldă care radiază prin ea, această piatră roșie străveche și și-a amintit cuvintele lui Thor așa cum i-a dat-o: această amuletă îți poate salva viața. O singura data.

Ea strânse mai strâns amuleta, pulsand în palmă, și se ruga lui Dumnezeu cu fiecare fibră a ființei ei.

Te rog Doamne, lasă această amuletă să lucreze. Te rog, salvează-mă, doar de data aceasta. Lasă-mă să-l văd pe Thor din nou.

Gwendolyn deschise ochii, așteptându-se să vadă sabia lui Andronicus fulgerând spre ea – totuși ceea ce a văzut a surprins-o. Andronicus stătea acolo, încremenit, privind peste umăr, ca și cum ar fi privit pe cineva care se apropie. Părea surprins; chiar confuză și nu era o expresie pe care ea se așteptase vreodată să-l vadă purtând.

— Îți vei coborî arma acum, se auzi o voce în spatele lui Gwendolyn.

Gwendolyn a fost electrizată la auzul acelei voci. Era o voce pe care o cunoștea. S-a răsucit și a fost șocată să vadă stând acolo o persoană pe care o cunoștea la fel de bine ca propriul ei tată.

argon.

Acolo stătea, îmbrăcat în halatele și gluga lui albe, cu ochii strălucind cu o intensitate mai mare decât văzuse ea vreodată, privind fix la Andronicus. Ea și Steffen stăteau întinși la pământ între acești doi titani. Erau două creaturi de o forță incredibilă, una a întunericului și una a luminii, care stăteau una împotriva celeilalte. Aproape că simțea războiul spiritual izbucnind deasupra capului ei.

„ Voi face?” a batjocorit Andronic, zâmbindu-i înapoi.

Dar în zâmbetul lui Andronicus, Gwen putea să-i vadă buzele tremurând, putea vedea, pentru prima dată, ceva asemănător cu frica în ochii lui Andronicus. Nu crezuse niciodată că va vedea asta. Andronicus trebuie să fi știut despre Argon. Și orice ar fi știut, a fost suficient pentru a-l face pe cel mai puternic om din lume să se sperie.

— Nu vei mai face rău fetei, spuse Argon calm. — Vei accepta predarea ei, spuse el, făcând un pas mai aproape, cu ochii strălucind, hipnotizând. „Îi vei permite să se retragă la oamenii ei. Și îi vei permite

oamenilor ei să se predea, dacă vor. Vă voi spune asta doar o dată. Ar fi înțelept să o accepți.”

Andronicus se uită înapoi la Argon și clipi de mai multe ori, ca nehotărât.

Apoi, în cele din urmă, și-a lăsat capul pe spate și a hohotit de râs. Era cel mai tare și mai întunecat râs pe care Gwen îl auzise vreodată, umplând întreaga tabără, părând să ajungă până la cer.

— Trucurile tale de vrăjitor nu vor funcționa asupra mea, bătrâne, spuse Andronicus. „Cunosc despre Marele Argon. A fost o vreme când erai puternic. Mai puternic decât omul, decât dragonii, decât cerul însuși, sau așa spun ei. Dar timpul tău a trecut. Acum este un nou timp. Acum este timpul pentru marele Andronic. Acum, nu ești decât o relicvă, o rămășiță a unei alte vremuri, când domniau MacGil, când magia era puternică. Când Inelul era de neapărat. Dar soarta ta este legată de Inel. Și acum Inelul este slab. Ca si tine.

„Ești un prost să mă confrunți, bătrâne. Acum vei suferi. Acum vei învăța puterea Marelui Andronic.”

Andronicus a batjocorit și și-a ridicat din nou sabia, spre Gwendolyn, de data aceasta privind direct la Argon.

— O voi ucide pe fata încet, sub ochii tăi, spuse Andronicus. „Atunci îl voi ucide pe cocoșat. În continuare, te voi mutila, dar te voi lăsa în viață ca un simbol ambulant al puterii măreției mele.”

Gwendolyn s-a pregătit și a tresărit când Andronicus a dat jos sabia pentru capul ei.

Deodată, ceva s-a întâmplat. A auzit un sunet tăiat în aer, ca cel al unei mii de focuri, urmat de țipătul lui Andronic.

Ea deschise ochii cu neîncredere totală pentru a vedea chipul lui Andronicus contorsionat de durere, lăsând să cadă sabia și îngenunchind la pământ. Îl privi pe Argon făcând un pas înainte, apoi altul, întinzând o singură palmă, care radia o minge de lumină violetă. Mingea creștea din ce în ce mai mare, învăluindu-l pe Andronicus, în timp ce Argon continua să meargă înainte, fără expresie, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Andronicus în timp ce își întindea palma.

Andronic s-a ghemuit într-o minge pe pământ, în timp ce lumina îl învăluia.

Oamenii săi izbucni un gâfâit, dar nimeni nu îndrăznea să se apropie. Fie le era frică, fie Argon aruncase un fel de vrajă care să-i facă

neputincioși.

"OPRESTE-L!" țipă Andronicus, ridicându-și mâna și apucându-și de urechi. "TE IMPLOR!"

— Nu vei mai face rău fetei, spuse Argon încet.

„Nu voi mai face rău fetei!” repetă Andronicus, parcă în transă.

„O vei elibera acum și îi vei permite să se întoarcă la oamenii ei.”

„O voi elibera acum și îi voi permite să se întoarcă la oamenii ei!”

„Le vei oferi oamenilor ei șansa de a se preda.”

„Le voi oferi oamenilor ei șansa de a se preda!” strigă Andronicus. "Vă rog! Voi face orice!"

Argon respiră adânc, apoi se opri în cele din urmă. Lumina i-a dispărut din mână, în timp ce își cobora încet brațul.

Gwen ridică privirea la el șocată; nu-l văzuse niciodată pe Argon în acțiune și cu greu putea să-i înțeleagă puterea. Era ca și cum ai vedea cerurile deschizându-se.

— Dacă ne întâlnim din nou, marele Andronicus, spuse Argon încet, uitându-se în jos, în timp ce Andronicus zăcea acolo scâncind, „va fi pe drumul tău către cele mai întunecate tărâmuri ale morții”.

CAPITOLUL DOI

Thor s-a zbătut, ținut ferm pe loc de soldații Imperiului și a privit neputincios cum Durs, un bărbat pe care odată îl credea frate, ridica o sabie pentru a-l ucide.

Thor a închis ochii și s-a pregătit, știind că timpul îi venise. S-a lovit pentru că era atât de prost, atât de încrezător. Îl ridicaseră tot timpul, un miel dus la măcel. Și mai rău, în calitate de lider, ceilalți băieți se uitaseră la Thor pentru îndrumare. Nu numai că se dezamăgise pe sine, ci îi dezamăgise pe toți ceilalți împreună cu el. Naivitatea lui, natura lui încrezătoare, îi pusese pe toți în pericol.

În timp ce Thorgrin se zbătea, a încercat cu tot ce avea să-și cheme puterea, să o cheme de undeva din adâncul său, suficientă putere pentru a se elibera de legăturile lui, pentru a riposta.

Totuși, așa cum a încercat el, nu avea să vină. Forța lui nu a fost suficientă pentru a se elibera de toți soldații care îl țineau jos.

Thor simți că vântul îi mângâie fața în timp ce Durs coborî sabia și se pregăti pentru impactul iminent al oțelului. Nu era pregătit să moară. În mintea lui o văzu pe Gwendolyn, în Ring, așteptându-l. Simțea că o dezamăgesse și pe ea.

Thor a auzit un zgomot brusc de carne întâlnindu-se cu carnea și a deschis ochii și a fost surprins să vadă că era încă în viață. Brațul lui Durs a înghețat acolo, în aer, încheietura mâinii lui prinsă de mâna unui soldat uriaș al Imperiului care se înălța peste Durs – nu o operație ușoară, având în vedere dimensiunea lui Durs. Îl ținea de încheietura mâinii lui Durs la doar câțiva centimetri de să-l împingă pe Thor.

Durs se întoarse către soldatul Imperiului, cu surpriza în față.

— Liderul nostru nu îi vrea morți, mormăi soldatul întunecat către Durs. „Îi vrea în viață. Ca prizonieri.”

„ Nimeni nu ne-a spus asta”, protestă Durs.

„Întreaga era că vom putea să-i ucidem!” a adăugat Dross.

„Termenii înțelegerii s-au schimbat”, a răspuns soldatul.

„Nu poți să faci asta!” strigă Drake.

„Nu putem?” răspunse el întunecat, întorcându-se spre el. „Putem face orice ne dorim. De fapt, acum sunteți și prizonierii noștri.” Soldatul a zâmbit. „Cu cât avem mai multă Legiune pentru răscumpărare, cu atât mai bine.”

Durs s-a uitat înapoi la soldat, cu fața căzută de indignare, și o clipă mai târziu, haosul a izbucnit când cei trei frați au fost năvăliți asupra zecilor de soldați ai Imperiului, care i-au atacat la pământ și le-au legat încheieturile.

Thor a profitat de haos și s-a întors și l-a căutat pe Krohn, pe care l-a zărit la doar câțiva metri distanță, pândind în umbră, loial aproape de partea lui.

„Krohn, ajută-mă!” țipă Thor. "ACUM!"

Krohn a sărit în acțiune cu un mârâit, zburând prin aer, aterzându-și colții pe gâtul soldatului Imperiului care îl ține de încheietura mâinii lui Thor. Thor s-a zvârcolit, iar Krohn a sărit de la un soldat la altul, mușcându-i și zgâriindu-i până când Thor s-a putut elibera și să-și apuce sabia. Thor apoi s-a învârtit și, dintr-o singură lovitură, le-a tăiat trei din capete.

Thor s-a îndreptat spre Reece, cel mai aproape de el, și l-a înjunghiat pe captorul său în inimă, eliberându-l și permițându-i să-și scoată sabia și să se alăture luptei. Cei doi s-au învârtit și s-au grăbit spre frații lor din Legiunea, atacându-și răpitorii și eliberându-i pe Elden, O'Connor, Conval și Conven.

Ceilalți soldați au fost distrași prin reținerea lui Drake, Durs și Dross, iar când s-au întors și și-au dat seama ce se întâmplă, era prea târziu. Thor, Reece, O'Connor, Elden, Conval și Conven erau liberi, toți cu armele în mână. Erau încă depășiți numeric, iar Thor știa că lupta nu va fi ușoară. Dar măcar să știi că au avut o șansă de luptă. Neînfricoșați, toți au încărcat inamicul cu abandon.

Cei o sută de soldați ai Imperiului au atacat și Thor a auzit un țipăit sus și a ridicat privirea pentru a-l vedea pe Estopheles. Șoimul lui a coborât și a zgâriat ochii soldatului de conducere a Imperiului, care a căzut la pământ zvârnâindu-se. Estopheles i-a zgâriat apoi pe alții, luându-i pe rând pe rând.

În timp ce încărcau, Thor a pus o piatră în praștia lui și a aruncat-o, lovindu-l pe un soldat în templu și doborându-l înainte ca el să poată ajunge

la ei; O'Connor a reușit să tragă două săgeți, ambele aterând cu o precizie mortală, iar Elden a aruncat o suliță, trăgând în țeapă doi soldați, căzând la picioarele lor. A fost un început bun, dar au mai rămas o sută de soldați de ucis.

S-au întâlnit la mijloc cu un mare strigăt de luptă. După cum fusese învățat, Thor s-a concentrat asupra unui soldat în special, alegându-l pe cel mai mare și mai răutăcios pe care l-a putut găsi și ridicând sabia sus. S-a auzit un zgomot mare de metal când sabia lui Thor a fost blocată de scutul bărbatului, iar bărbatul a adus imediat un ciocan jos pentru capul lui Thor.

Thor a ocolit și, în timp ce ciocanul a căzut în pământ, Thor a scos pumnalul de la centură și l-a înjunghiat; s-a prăbușit, mort.

Thor și-a ridicat scutul la timp pentru a bloca loviturile de sabie ale doi atacatori, apoi a parat cu al lui, ucigând pe unul dintre ei. Era pe cale să se leagăne spre celălalt, când a zărit o sabie care îl trântea din spate; a trebuit să se învârtă și să blocheze asta cu scutul său.

Thor era atacat din toate părțile acum, cu mult depășit numeric și era tot ce putea face doar pentru a împiedica loviturile să plouă asupra lui. Nu avea timp sau energie să atace – doar să se apere. Și tot mai mulți soldați veneau la el.

Thor s-a uitat peste el și a văzut că frații săi din Legiunea se aflau în aceeași situație dificilă: fiecare a reușit să omoare unul sau doi soldați – dar depășiți numeric, au plătit un preț, primind răni ușoare din toate părțile. Thor putea să-și dea seama că pierdeau teren – chiar și cu Krohn care sări și atacă, și chiar cu Indra care a ajutat, ridicând pietre și aruncându-le spre grupul de soldați. Ar fi doar o chestiune de timp până când vor fi înconjurați și terminați.

„Eliberează-ne!” se auzi o voce.

Thor se întoarse să-l vadă pe Drake, legat de frânghii cu frații săi, la doar câțiva metri distanță.

„Eliberează-ne!” Drake a repetat: „și te vom ajuta să te lupți cu ei! Luptăm pentru aceeași cauză!”

În timp ce Thor a ridicat un scut pentru a bloca încă o lovitură grozavă, aceasta de la un topor de luptă, și-a dat seama că a avea încă trei mâini ar fi de mare ajutor. Fără ei, în mod clar nu aveau nicio șansă să-i învingă pe toți acești soldați. Thor nu a simțit că mai poate avea încredere în cei trei frați, dar în acest moment a simțit că nu are nimic de pierdut încercând. La urma urmei, cei trei frați au avut și ei motivație să lupte.

Thor a blocat încă o lovitură de sabie, apoi a căzut în genunchi și s-a rostogolit, prin mulțime, la câțiva picioare, până a ajuns la cei trei frați. El a sărit în sus și le-a tăiat frânghiile pe rând, ferindu-i de lovituri, în timp ce fiecare își scotea săbiile și sărea în amestec.

Drake, Dross și Durs au atacat mulțimea densă de soldați ai Imperiului și au atacat, tăind, împingând, lovind. Fiecare era mare și priceput și i-au prins pe soldații Imperiului cu garda jos, ucigând imediat pe câțiva dintre ei și ajutând șansele. Thor a simțit sentimente amestecate în legătură cu eliberarea lor, după ceea ce făcuseră – dar, având în vedere circumstanțele, părea a fi cea mai înțeleaptă alegere. Mai bine asta decât moartea.

Acum erau nouă împotriva celor aproximativ optzeci de soldați rămași. Şansele erau încă groaznice, dar cel puţin mai bune decât erau.

Frații Legiunii au căzut înapoi pe abilitățile lor de antrenament, pe exercițiile înrădăcinate în ei în timpul Sutei, de nenumărate ori în care fuseseră antrenați să lupte în timp ce erau încercuiți și depășiți numeric; au făcut așa cum i-au antrenat Kolk și Brom: s-au dat înapoi și au format un cerc strâns, cu spatele unul la celălalt, și au luptat împotriva soldaților Imperiului care invadau ca o singură unitate. Au fost încurajați de sosirea celor trei luptători în plus și au prins fiecare câte un al doilea vânt și au ripostat mai viguros decât înainte.

Conval și-a scos bipelul și l-a aruncat larg și a lovit inamicul din nou și din nou, reușind să scoată trei soldați ai Imperiului înainte ca lanțul să-i fie smuls. Fratele său, Conven, a folosit o buzdugană obișnuită, țintând jos și scoțând picioarele soldaților cu bila de metal cu împânzire. O'Connor nu și-a putut folosi arcul la distanță atât de scurtă, dar a reușit să scoată două pumnale de aruncare din talie și le-a aruncat în mulțime, ucigând doi soldați. Elden și-a mânuit cu ferocitate ciocanul de război cu două mâini, plouând lovituri grozave în jurul lui. Iar Thor și Reece au blocat și au parat cu săbiile lor cu experiență. Pentru o clipă, Thor se simțea optimist.

Apoi, cu coada ochiului lui Thor, a detectat ceva care l-a deranjat. L-a văzut pe unul dintre cei trei frați întorcându-se și încărcând peste cercul Legiunii; Thor se întoarse și îl văzu pe Durs. Încarca nu pentru un soldat al Imperiului, ci pentru el. Pentru Thor. Drept pentru spatele lui.

S-a întâmplat prea repede, iar Thor, luptând cu doi soldați ai Imperiului înaintea lui, nu s-a putut întoarce la timp.

Thor știa că era pe cale să moară. Pe cale să fie înjunghiat în spate de un băiat la care se gândise cândva frate, de un băiat în care, naiv, avusese încredere de două ori.

Deodată, Conval a apărut în fața lui Thor, pentru a-l proteja.

Și când Durs și-a coborât sabia pentru spatele lui Thor, acesta a găsit o țintă în pieptul lui Conval.

Thor s-a întors și a țipat: „CONVAL!”

Conval stătea acolo, încremenit, cu ochii mari într-o privire de moarte, în timp ce se uita în jos la sabia înfiptă prin inima lui, sângele curgându-i pe tors.

Durs stătea acolo, privind înapoi, la fel de surprins.

Conval se prăbuși în genunchi, sângele curgându-i din piept. Thor a privit, cu încetinitorul, cum Conval, un frate apropiat al Legiunii, un băiat pe care-l iubise ca pe un frate, cădea cu fața la pământ, mort. Toate pentru a salva viața lui Thor.

Durs stătea deasupra lui, privind în jos, părând șocat de ceea ce tocmai făcuse.

Thor s-a aruncat înainte pentru a-l ucide pe Durs, dar Conven l-a bătut. Geamănul lui Conval s-a repezit înainte și și-a întins sabia larg, decapitându-l pe Durs, al cărui corp moale căzu la pământ.

Thor stătea acolo și se simțea scobit, zdrobit de vinovăție. Făcuse prea multe greșeli de judecată. Dacă nu l-ar fi eliberat pe Durs, Conval ar putea fi în viață chiar acum.

Cu spatele expus la Imperiu, le-a oferit soldaților din Imperiu o oportunitate. Toți s-au repezit prin cercul deschis, iar Thor a simțit un ciocan de război zdrobindu-l de spatele omoplatului; puterea loviturii l-a coborât la pământ, cu fața întâi.

Înainte să se poată ridica, câțiva soldați s-au năpustit asupra lui; le simți picioarele pe spate, apoi simți că un soldat se întinde în jos, îl apucă de păr și se aplecă peste el cu un pumnal.

„Spune la revedere, tinere”, a spus soldatul.

Thor a închis ochii și, în timp ce făcea, s-a simțit transportat într-o altă lume.

Te rog Doamne , își spuse Thor . *Dă-mi voie să trăiesc această zi. Dă-mi puterea să-i ucid pe acești soldați. Să mor într-o altă zi, în alt loc, cu onoare. Să trăiesc suficient pentru a răzbuna aceste morți. Să o văd pe Gwendolyn pentru ultima oară.*

În timp ce Thor stătea întins acolo, privind pumnalul coborând, a simțit că timpul încetinește până aproape de a se opri. A simțit o vânt bruscă de căldură, în sus pe picioare, pe trunchi și pe brațe, prin palme, până la vârful degetelor, o furnicătură atât de intensă încât nici măcar nu și-a putut închide degetele. Fluxul incredibil de căldură și energie era gata să izbucnească prin el.

Thor se întoarse, simțindu-se încărcat cu o nouă putere și și-a îndreptat palma spre atacatorul său. Un glob alb de lumină a emanat din palma lui și și-a trimis atacatorul să zboare peste câmpul de luptă, doborând cu el câțiva alți soldați.

Thor se ridică, plin de energie, și-și îndreptă palmele pe câmpul de luptă. În timp ce a făcut el, sfere albe de lumină au mers peste tot, creând valuri de distrugere, atât de rapide și intense, încât în câteva minute, toți soldații Imperiului zăceau într-o grămadă mare, morți.

Pe măsură ce căldura momentului s-a calmat, Thor a făcut bilanțul. El, Reece, O'Connor, Elden și Conven erau în viață. În apropiere erau Krohn și Indra, de asemenea în viață, Krohn respirând greu. Toți soldații Imperiului erau morți. Și la picioarele lor zăcea Conval, mort.

Dross era și el mort, cu o sabie Imperiului înfiptă în inimă.

Singurul rămas în viață a fost Drake. Stătea întins acolo, gemând pe pământ cu o rană la stomac de la un pumnal Empire. Thor s-a îndreptat spre el în timp ce Reece, O'Connor și Elden îl târau brusc în picioare, gemând de durere.

Drake, tresărind de durere, rânji înapoi insolent, semiconștient.

— Ar fi trebuit să ne omori de la început, spuse Drake, cu sângele picurându-i din gură, izbucnind într-o tuse lungă. „Ai fost întotdeauna prea naiv. Prea prost.”

Thor își simți obrajii înroșindu-se, și mai furios pe el însuși pentru că i-a crezut. Era furios, mai ales, că naivitatea lui a dus la moartea lui Conval.

„O să te întreb asta doar o dată”, mârâi Thor. „Răspunde-mi sincer și te vom lăsa să trăiești. Mintește-ne și vei urma calea celor doi frați ai tăi. Alegerea este a ta.”

Drake tuși de mai multe ori.

„Unde este Sabia?” întrebă Thor. „Adevărul de data aceasta.”

Drake tuși din nou și din nou, apoi își ridică în cele din urmă capul. A ridicat privirea și a întâlnit ochii lui Thor, iar privirea lui a fost plină de

ură.

„Nu te scufunda niciodată”, a răspuns Drake în cele din urmă.

Thor se uită la ceilalți, care toți se uitau înapoi la el, confuzi.

„Nu se scufundă niciodată?” întrebă Thor.

„Este un lac fără fund”, a spus Indra, făcând un pas înainte. „În partea îndepărtată a Marelui Deșert. Este un lac din cele mai adânci adâncimi.”

Thor se încruntă înapoi la Drake.

"De ce?" el a intrebat.

Drake tuși, slăbind.

— Ordinele lui Gareth, spuse Drake. „A vrut să fie aruncată într-un loc din care să nu se mai întoarcă niciodată.”

"Dar de ce?" Thor apăsă, confuz. „De ce să distrugi Sabia?”

Drake ridică privirea și îi întâlni privirea.

— Dacă nu ar putea să o mânuiască, spuse Drake. „Atunci nimeni nu ar putea.”

Thor l-a privit lung și greu și, în cele din urmă, s-a simțit mulțumit că spunea adevărul.

— Atunci timpul nostru este scurt, spuse Thor, pregătindu-se să plece.

Drake clătină din cap.

„Nu vei ajunge niciodată acolo la timp”, a spus Drake. „Sunt zile înaintea ta. Sabia este deja pierdută pentru totdeauna. Renunțați și întoarceți-vă la Inel și cruțați-vă.”

Thor clătină din cap.

„Nu gândim ca tine”, a răspuns el. „Nu trăim pentru a ne salva viețile. Trăim pentru vitejie, pentru codul nostru. Și vom merge oriunde ne va duce.”

— Vezi unde te-a dus curajul tău acum, spuse Drake. „Chiar cu curajul tău, ești un prost, la fel ca ceilalți. Valoarea nu are valoare.”

Thor a rânjit înapoi la el. Cu greu îi venea să creadă că fusese crescut într-o casă, și-a petrecut toată copilăria, cu această creatură.

Degetele lui Thor se albiră în timp ce-și strânse mânerul sabiei, dorind mai mult ca niciodată să-l omoare pe acest băiat. Ochii lui Drake îi urmăriră mâinile.

— Fă-o, spuse Drake. "Omoara-mă. Fă-o odată pentru totdeauna.”

Thor se uită lung și greu înapoi, mâncărime să o facă. Dar îi dăduse cuvântul lui Drake că, dacă spunea adevărul, nu-l va ucide. Și Thor a fost întotdeauna bun la cuvânt.

— Nu o voi face, spuse Thor în cele din urmă. „Oricât de mult meriti. Nu vei muri de mâna mea, căci atunci aș fi la fel de jos ca tine."

Când Thor a început să se întoarcă, Conven s-a repezit înainte și a țipat:

"Pentru fratele meu!"

Înainte ca vreunul dintre ei să poată reacționa, Conven își ridică sabia și o înfipse prin inima lui Drake. Ochii lui Conven erau aprinși de nebunie, de durere, în timp ce îl ținea pe Drake într-o îmbrățișare a morții și îl privea pe trupul moale al lui Drake căzând la pământ, mort.

Thor s-a uitat în jos și a știut că moartea ar însemna puțină consolare pentru pierderea lui Conven. Pentru toată pierderea lor. Dar, cel puțin, a fost ceva.

Thor se uită la vastul deșert din fața lor și știa că Sabia era undeva dincolo de granițele ei. Părea la o planetă depărtare. În momentul în care a crezut că călătoria lor era încheiată, și-a dat seama că încă nu începuse.

CAPITOLUL TREI

Erec stătea printre zecile de cavaleri din sala de arme a Ducelui, în interiorul castelului său, în siguranță în spatele porților Savariei, toți învinețiți și bătuți de la întâlnirea cu acești monștri. Lângă el stătea prietenul lui Brandt, care îi ținea capul în mâini, la fel ca mulți dintre ceilalți. Starea de spirit din cameră era sumbră.

Și Erec a simțit asta. Fiecare muşchi ai corpului îl durea din cauza bătăliei zilei cu oamenii acelui lord şi cu monştrii. Fusese una dintre cele mai grele zile de luptă pe care și le putea aminti, iar ducele pierduse prea mulți oameni. În timp ce Erec reflectă, și-a dat seama că, dacă nu ar fi fost Alistair, el, Brandt și ceilalți ar fi murit chiar acum.

Erec a fost copleșit de recunoștință pentru ea – și mai mult, de o dragoste reînnoită. Era și el intrigat de ea, mai mult decât fusese vreodată. Întotdeauna simțise că ea era specială, chiar puternică. Dar evenimentele din această zi i-au dovedit asta. Avea o dorință arzătoare de a ști mai multe despre cine era ea, despre secretul descendenței ei. Dar făgăduise să nu vadă — și întotdeauna se ținea de cuvânt.

Erec abia aștepta până când această întâlnire se termina, așa că o putea vedea din nou.

Cavalerii Ducelui stătuseră cu toții aici de ore în șir, recuperându-se, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat, certându-se despre ce să facă în continuare. Scutul era jos, iar Erec încă încerca să-și înțeleagă mintea în jurul ramificațiilor. Însemna că Savaria era acum predispusă la atac; chiar mai rău, mesagerii au venit cu vești despre invazia lui Andronic, despre ceea ce se întâmplase la Curtea Regelui, la Silezia. Inima lui Erec s-a scufundat. Inima i-a tras de el să fie cu frații săi în Silver, pentru a-și apăra orașele natale. Dar iată-l, în Savaria, și aici îl pusese soarta. Era nevoie de el și aici: orașul și oamenii ducelui erau, până la urmă, o parte strategică a imperiului MacGil și aveau nevoie și de apărare.

Dar, odată cu inundarea noilor rapoarte despre Andronicus care trimitea unul dintre batalioanele sale aici, pentru a ataca Savaria, Erec știa că armata lui de milioane de oameni se va răspândi în curând în fiecare colț al Inelului. Când a terminat, Andronic nu va lăsa nimic. Erec auzise toată viața povești despre cuceririle lui Andronic și știa că era un om crud fără egal. Prin simpla lege a numerelor, cele câteva sute de oameni ai ducelui ar fi neputincioși să se ridice împotriva lor. Savaria era un oraș condamnat.

„Eu zic că ne predăm”, a spus consilierul ducelui, un bătrân războinic cărunt care stătea prăbușit peste o masă lungă, dreptunghiulară, de lemn, pierdut într-o cană de bere, trântindu-și mănușa de metal de lemn. Toți ceilalți soldați s-au liniștit și s-au uitat la el.

„Ce alegere avem?” el a adăugat. „Suntem doar câteva sute dintre noi împotriva unui milion dintre ei.”

„Poate că putem apăra, măcar să ținem orașul”, a spus un alt soldat.

„Dar pentru cât timp?” a întrebat altul.

„Destul de mult pentru ca MacGil să trimită întăriri, dacă putem rezista suficient.”

„MacGil a murit”, a răspuns un alt războinic. „Nimeni nu vine să ne ajute.”

„Dar fiica lui trăiește”, a replicat un altul. „La fel și oamenii lui. Nu ne-ar abandona aici!”

„Abia se pot apăra!” a protestat altul.

Bărbații au izbucnit în mormăi agitați, toți certându-se unii cu alții, vorbind unul peste altul, făcându-se în cerc.

Erec stătea acolo, urmărind totul și simțindu-se scobit. Un mesager sosise cu doar câteva ore în urmă și îi dăduse vestea îngrozitoare a invaziei lui Andronicus – și, de asemenea, pentru Erec, vestea și mai proastă, chiar acum ajunse la el, că MacGil fusese asasinat. Erec fusese atât de departe de Curtea Regelui de atât de mult timp, era prima dată când primise vestea – și când o făcuse, simți că i-ar fi fost înfipt un pumnal în inimă. Îl iubea pe MacGil ca tată, iar pierderea lui l-a lăsat să se simtă mai gol decât putea spune.

Camera a devenit liniștită când Ducele și-a dres glasul și toate privirile s-au întors spre el.

— Ne putem apăra orașul împotriva unui atac, spuse încet Ducele. „Cu abilitățile noastre și puterea acestor ziduri, o putem ține împotriva unei armate chiar de cinci ori mai mare decât numărul nostru – poate o armată

chiar de zece ori mai mare decât numărul nostru. Și avem suficiente provizii pentru a reține un asediu timp de săptămâni. Împotriva oricărei armate regulate, am câștiga.”

El a oftat.

„Dar Imperiul nu se mândrește cu nicio armată regulată”, a adăugat el. „Nu ne putem apăra împotriva unui milion de oameni. Ar fi inutil.”

El s-a oprit.

„Dar așa s-ar preda. Știm cu toții ce le face Andronic răpitorilor săi. Mi se pare că oricum vom muri cu toții. Întrebarea este dacă murim pe picioare sau murim pe spate. Eu zic, murim în picioare!”

Camera a izbucnit într-un urale de aprobare. Erec nu putea fi mai de acord.

— Atunci nu mai avem nicio altă cale de acţiune, continuă Ducele. „Vom apăra pe Savaria. Nu ne vom preda niciodată. S-ar putea să murim, dar vom muri cu toții împreună.”

Camera a căzut într-o tăcere grea, în timp ce ceilalți dădură grav din cap. Părea că toți căutau un alt răspuns.

— Există o altă cale, spuse Erec în cele din urmă, vorbind.

Simțea că toți ochii se întorc și se uită la el.

Ducele dădu din cap, pentru ca el să vorbească.

— Putem ataca, spuse Erec.

"Atac?" au strigat soldaţii surprinşi. „Cele câteva sute dintre noi, atacând un milion de oameni? Erec, știu că ești neînfricat. Dar ești supărat?”

Erec clătină din cap, extrem de serios.

„Ceea ce nu iei în considerare este că oamenii lui Andronicus nu s-ar aștepta niciodată la un atac. Am câștiga elementul surpriză. După cum spui, stând aici, apărând, vom muri. Dacă atacăm, putem elimina mult mai mulți dintre ei; mai important, dacă atacăm în modul corect și la locul potrivit, s-ar putea să facem mai mult decât să-i reținem – s-ar putea de fapt să câștigăm.”

"Victorie!?" au strigat toți, privindu-l pe Erec, complet năuciți.

"Ce vrei să spui?" întrebă Ducele.

„Andronicus se va aștepta să fim aici, să stăm pe loc și să ne apărăm orașul”, a explicat Erec. „Oamenii lui nu se vor aștepta niciodată să ținem un punct de sufocare aleatoriu în afara porților orașului nostru. Aici, în oraș, avem avantajul zidurilor puternice, dar acolo, pe teren, avem avantajul surprizei. Și surpriza este întotdeauna mai mare decât puterea. Dacă putem

ține un punct de sufocare natural, le putem direcționa pe toate într-un singur loc și de acolo putem ataca. Vorbesc de Estul Gulch."

„Gulchul de Est?" întrebă un soldat.

Erec dădu din cap.

„Este o crăpătură abruptă între două stânci, singura trecere din Munții Kavonia, la o zi bună de mers de aici. Dacă oamenii lui Andronic vin la noi, cea mai directă cale va fi prin Gulch. În caz contrar, vor trebui să escaladeze munții. Drumul dinspre nord este prea îngust și prea noroios în această perioadă a anului — ar pierde săptămâni. Și dinspre sud ar trebui să străbată râul Fjord."

Ducele se uită admirativ la Erec, frecându-și barba, gândindu-se.

"Poate ai dreptate. Andronicus poate să-și conducă oamenii prin prăpastie. Pentru orice altă armată ar fi un act de orgoliu suprem. Dar pentru el, cu milionul de oameni ai săi, s-ar putea să o facă."

Erec dădu din cap.

„Dacă putem ajunge acolo, dacă îi putem învinge, îi putem surprinde, îi putem pune în ambuscadă. Cu o astfel de poziție, câțiva pot reține mii."

Toți ceilalți soldați îl priveau pe Erec cu ceva ca de speranță și de uimire, în timp ce camera era acoperită de o tăcere groasă.

— Un plan îndrăzneț, prietene, spuse Ducele. „Dar din nou, ești un războinic îndrăzneț. Întotdeauna ai fost", îi făcu semn Ducele unui însoțitor. „Adu-mi o hartă!"

Un băiat a fugit din cameră și s-a întors pe o altă ușă ținând un sul mare de pergament. L-a întins pe masă, iar soldații s-au adunat în jur, studiind-o.

Erec întinse mâna și o găsi pe Savaria pe hartă și trase o linie cu degetul, spre est, oprindu-se la Eastern Gulch. O crăpătură îngustă, stătea înconjurată de munți cât de departe vedea cu ochii.

„Este perfect", a spus un soldat.

Ceilalți au dat din cap, frecându-și bărbile.

„Am auzit povești despre câteva zeci de bărbați care țineau mii de oameni în prăpastie", a spus un soldat.

„Aceasta este o poveste a soțiilor bătrâne", a spus un alt soldat, cinic. „Da, vom avea elementul surpriză. Dar ce altceva? Nu vom avea protecția zidurilor noastre."

„Vom avea protecția zidurilor naturii”, a replicat un alt soldat. „Acei munți, sute de metri de stâncă solidă.”

„Nimic nu este sigur”, a adăugat Erec. „Așa cum a spus Ducele, murim aici sau murim acolo. Eu zic că murim acolo. Victoria îi favorizează pe cei îndrăzneți.”

Ducele, după ce și-a frecat îndelung barba, în cele din urmă dădu din cap, se lăsă pe spate și rostogoli harta.

„Pregătește-ți brațele!” strigă el. „Călărim în seara asta!”

*

Erec, îmbrăcat din nou în armură completă, cu sabia legănându-i-se la brâu, a mărșăluit pe holul castelului ducelui, mergând pe direcția opusă tuturor bărbaților. Îi mai rămăsese o sarcină importantă înainte de a pleca pentru ceea ce ar putea fi lupta lui finală.

Trebuia să-l vadă pe Alistair.

De când se întorseseră din bătălia zilei, Alistair așteptase în castel, pe hol, în camera ei, așteptând ca Erec să vină la ea. Ea aștepta o reîntâlnire fericită, iar inima i s-a scufundat când și-a dat seama că va trebui să-i împărtășească vestea proastă că va pleca din nou. Simțea un sentiment de pace știind că ea va fi cel puțin aici, în siguranță între zidurile acestor castel și se simțea mai hotărât ca niciodată să o țină în siguranță, să țină înapoi Imperiul. Îl durea inima la ideea de a o părăsi – nu dorise altceva decât să petreacă timp cu ea de când au jurat că se căsătoresc. Dar pur și simplu nu părea menit să fie.

În timp ce Erec dădea colțul, cu pintenii zbârnâind, cizmele răsunând în sălile golite ale castelului, se pregăti pentru adio, despre care știa că va fi dureros. Ajunse în cele din urmă la o uşă antică din lemn arcuită şi bătu uşor cu mănuşa lui.

S-a auzit un zgomot de pași traversând camera și o clipă mai târziu, ușa s-a deschis. Inima lui Erec a crescut, așa cum o făcea de fiecare dată când îl vedea pe Alistair. Acolo stătea, în prag, cu părul ei lung și blond curgător și cu ochii mari de cristal, privind înapoi la el ca o apariție. Părea mai frumoasă de fiecare dată când o vedea.

Erec intră înăuntru și o îmbrățișă, iar ea îl îmbrățișă înapoi. L-a strâns strâns, o lungă perioadă de timp, nevrând să-l dea drumul. Nici el nu a făcut-o. Și-a dorit mai mult decât orice să închidă ușa în urma lui și să rămână aici cu ea, atâta timp cât putea. Dar nu a fost menit să fie.

Căldura și simțirea ei făceau totul în regulă în lume, iar el era reticent să renunțe. În cele din urmă, se trase înapoi și se uită în ochii ei, care străluceau. Ea aruncă privirea în jos la armura lui, la armele lui și fața ei căzu când și-a dat seama că nu stătea.

„Pleci din nou, Domnul meu?” ea a intrebat.

Erec lăsă capul în jos.

„Nu este dorința mea, doamnă”, a răspuns el. „Imperiul se apropie. Dacă rămân aici, vom muri cu toții.”

„Și dacă pleci?” ea a intrebat.

„Probabil că voi muri în orice fel”, a recunoscut el. „Dar asta măcar ne va oferi tuturor o șansă. O șansă mică, dar o șansă.”

Alistair se întoarse și se îndreptă spre fereastră, privind spre curtea ducelui în apusul soarelui, cu fața luminată de lumina blândă. Erec văzu tristețea gravată pe ea, și veni la ea și îi dădu părul de pe gât, mângâindu-o.

„Nu fi tristă, doamnă”, a spus el. „Dacă supraviețuiesc asta, mă voi întoarce la tine. Și atunci vom fi împreună, pentru totdeauna, eliberați de orice pericol și amenințare. Liberi să ne trăim în sfârșit viețile împreună.”

Din păcate, ea a clătinat din cap.

„Mi-e teamă”, a spus ea.

— Al armatelor care se apropie? el a intrebat.

— Nu, spuse ea întorcându-se spre el. "De tine."

Erec se uită în urmă, nedumerit.

„Mi-e teamă că acum te vei gândi diferit la mine”, a spus ea, „de vreme ce ai văzut ce s-a întâmplat pe câmpul de luptă”.

Erec clătină din cap.

„Nu mă gândesc deloc diferit la tine”, a spus el. „Mi-ai salvat viața și pentru asta sunt recunoscător.”

Ea clătină din cap.

„Dar ai văzut și o altă latură a mea”, a spus ea. „Ai văzut că nu sunt normal. Nu sunt ca toți ceilalți. Am o putere în mine pe care nu o înțeleg. Și acum mă tem că mă vei considera un fel de ciudat. Ca femeie pe care nu o mai vrei pentru soția ta.”

Inima lui Erec s-a frânt la cuvintele ei, iar el a făcut un pas înainte, îi luă mâinile cu seriozitate în ale lui și o privi în ochi cu toată seriozitatea pe care o putea aduna.

— Alistair, spuse el. „Te iubesc cu tot ceea ce sunt. Nu a existat niciodată o femeie pe care să o fi iubit mai mult. Și nu va exista niciodată.

Iubesc tot ceea ce ești. Nu te văd altfel ca oricine altcineva. Indiferent de puterile pe care le ai, oricine ai fi, chiar dacă nu le înțeleg, le accept pe toate. Sunt recunoscător pentru toate acestea. Am jurat că nu voi tăgădui și mă voi ține de acel jurământ. Nu te voi întreba niciodată. Indiferent ce ai fi, o accept."

S-a uitat lung la el, apoi încet, a izbucnit într-un zâmbet, iar ochii i-au fluturat de lacrimi de uşurare şi bucurie. Ea s-a întors și l-a îmbrățișat, strângându-l strâns, cu tot ce avea.

Ea i-a șoptit la ureche: „Întoarce-te la mine".

CAPITOLUL PATRU

Gareth stătea la marginea peșterii, privind căderea soarelui și aștepta. Și-a lins buzele uscate și a încercat să se concentreze, efectele opiumului dispărând în sfârșit. Era amețit și nu băuse și nu mâncase de zile întregi. Gareth se gândi la evadarea sa îndrăzneață din castel, strecurându-se prin pasajul secret din spatele șemineului, chiar înainte ca lordul Kultin să încerce să-i țină o ambuscadă, iar el zâmbi. Kultin fusese deștept în lovitură de stat — dar Gareth fusese mai deștept. Ca toți ceilalți, îl subestimase pe Gareth; nu-și dăduse seama că spionii lui Gareth erau peste tot și că știa despre complotul lui aproape instantaneu.

Gareth scăpase exact la timp, chiar înainte ca Kultin să-l fi ținut o ambuscadă și înainte ca Andronicus să invadeze Curtea Regelui și să o distrugă la pământ. Lordul Kultin îi făcuse o favoare.

Gareth scosese din castel străvechile pasaje secrete, răsucindu-se și cotind sub pământ, lăsându-l în cele din urmă să iasă în mediul rural, ieșind la suprafață într-un sat îndepărtat, la kilometri de Curtea Regelui. Ieșise la suprafață lângă această peșteră și se prăbușise când ajungea la ea, dormind toată ziua, ghemuit și tremurând în aerul necruțător al iernii. Și-a dorit să fi adus mai multe straturi de îmbrăcăminte.

Trezit, Gareth se ghemui și privi, în depărtare, micul sat de fermieri; erau o mână de căsuțe, fumul se ridica din coșurile lor și peste tot soldații lui Andronicus mărșăluiau prin sat și prin țară. Gareth așteptase cu răbdare până s-au împrăștiat. Îl durea stomacul de foame și știa că trebuie să ajungă la una dintre acele case. Simțea mirosul mâncării gătite de aici.

Gareth a sprintat din peșteră, privind în toate direcțiile, respirând greu, frenetic de frică. Nu mai alergase de ani de zile și a icnit din cauza efortului; îl făcu să-și dea seama cât de slab și bolnav devenise. Rana din cap, unde mama lui îl lovise cu bustul, îi pulsa. Dacă a supraviețuit tuturor acestor lucruri, a jurat că o va ucide el însuși.

Gareth a fugit în oraș, scăpând din fericire de detectarea celor câțiva soldați ai Imperiului care îi întorceau spatele. A alergat spre prima cabană pe care a văzut-o, o locuință simplă cu o singură cameră ca celelalte, o strălucire caldă venind din interior. A văzut o adolescentă, poate de vârsta lui, pășind pe ușa deschisă cu un teanc de carne, zâmbind, însoțită de o fată mai mică, poate sora ei, poate de zece – și a decis că acesta era locul.

Gareth a izbucnit prin ușă cu ei, urmându-i înăuntru, trântind ușa în urma lor și apucându-l pe fetița mai tânără din spate, cu brațul în jurul gâtului ei. Fata a țipat, iar fata mai mare și-a scăpat farfuria cu mâncare, în timp ce Gareth i-a scos un cuțit din talie și l-a ținut de gâtul tinerei fete.

Ea a țipat și a plâns.

"PAPA!"

Gareth s-a întors și a privit în jurul căsuței confortabile, plină de lumânări și miros de gătit, și a văzut, pe lângă adolescentă, o mamă și un tată, stând deasupra unei mese, privind înapoi la el, cu ochii mari de frică și furie. .

„Stai înapoi și n-o voi omorî!” Gareth țipă, disperat, dându-se înapoi de ei, ținând strâns tânăra fată.

"Cine ești tu?" întrebă adolescenta. „Numele meu este Sarka. Numele surorii mele este Larka. Suntem o familie pașnică. Ce vrei cu sora mea? Las-o în pace!"

„Știu cine ești”, îl miji tatăl în semn de dezaprobare. „Tu ai fost fostul rege. fiul lui MacGil.”

„Sunt *încă* rege”, a țipat Gareth. „Și voi sunteți supușii mei. Vei face cum spun eu!”

Tatăl se încruntă la el.

„Dacă ești rege, unde este armata ta?” el a intrebat. „Și dacă ești rege, ce treabă ai să iei ostatică o fată tânără și nevinovată cu un pumnal regal? Poate același pumnal regal pe care l-ai folosit pentru a-ți ucide propriul tată? Bărbatul a rânjit. „Am auzit zvonurile.”

— Ai o limbă proaspătă, spuse Gareth. „Continuă să vorbești și îți voi ucide fetița.”

Tatăl înghiți în sec, cu ochii mari de frică și a tăcut.

„Ce vrei de la noi?” strigă mama.

— Mâncare, spuse Gareth. „Și adăpost. Avertizați soldații de prezența mea și promit că o voi ucide. Fără trucuri, înțelegi? Tu mă lași să fiu și ea va trăi. Vreau să petrec noaptea aici. Tu, Sarka, adu-mi platoul

acela cu carne. Iar tu, femeie, aprinzi focul și adu-mi o mantie pe care să-mi pun pe umeri. Misca-te incet!" a avertizat el.

Gareth a privit cum tatăl dădea din cap către mamă. Sarka a adunat carnea înapoi pe farfuria ei, în timp ce mama s-a apropiat cu o mantie groasă și i-a pus-o peste umeri. Gareth, încă tremurând, s-a întors încet spre șemineu, focul hohoteind încălzindu-i spatele în timp ce se așeză pe podea lângă el, ținând-o în siguranță pe Larka, care încă plângea. Sarka se apropie cu platoul.

„Pune-l pe podea lângă mine!” ordonă Gareth. "Încet!"

Încruntându-se, Sarka a făcut asta, privind în jos la sora ei îngrijorată și trântind-o pe podea lângă el.

Gareth a fost copleșit de miros. Se întinse în jos și apucă o bucată de carne cu mâna liberă, ținând pumnalul de gâtul lui Larka cu cealaltă; mesteca și mesteca, închizând ochii, savurând fiecare mușcătură. Mesteca mai repede decât putea înghiți, mâncarea atârnându-i de gură.

"Vin!" strigă el.

Mama i-a adus un sac de vin, iar Gareth l-a strâns în gura plină, gonindu-l. A respirat adânc, mestecând și bând, începând să se simtă din nou.

„Acum dă-i drumul!” spuse tatăl.

— Nicio șansă, răspunse Gareth. „Voi dormi noaptea aici, așa, cu ea în brațe. Ea va fi în siguranță, atâta timp cât sunt eu. Vrei să fii un erou? Sau vrei ca fata ta să trăiască?”

Familia s-a privit, fără cuvinte, ezită.

"Pot să-ți pun o întrebare?" l-a întrebat Sarka. „Dacă ești un rege atât de bun, de ce ți-ai trata supușii în acest fel?”

Gareth se uită în urmă, nedumerit, apoi se lăsă în cele din urmă pe spate și izbucni în râs.

„Cine a spus că sunt un rege bun?”

CAPITOLUL CINCI

Gwendolyn a deschis ochii, simțind lumea mișcându-se în jurul ei și s-a chinuit să-și dea seama unde se afla. Ea a văzut, trecând pe lângă ea, porțile uriașe, arcuite de piatră roșie ale Sileziei, a văzut mii de soldați ai Imperiului privind-o mirați. L-a văzut pe Steffen, mergând lângă ea, și a privit cum cerul sărea în sus și în jos. Și-a dat seama că era purtată. Că era în brațele cuiva.

Își întinse gâtul și văzu ochii strălucitori și intensi ai lui Argon. Ea era purtată, îşi dădu seama, de Argon, Steffen alături de ei, toţi trei trecând deschis prin porţile Sileziei, pe lângă mii de soldaţi ai Imperiului, care se despărţiră de ei şi stăteau acolo, privind. Erau înconjurați de o strălucire albă, iar Gwendolyn se simțea cufundată într-un fel de scut de energie protector în brațele lui Argon. Își dădu seama că făcea un fel de vrajă pentru a-i ține la distanță pe toți soldații.

Gwen se simți mângâiată, protejată în brațele lui Argon. O durea fiecare mușchi al corpului, era epuizată și nu știa dacă ar putea merge dacă încerca. Ochii ei fluturau în timp ce mergeau și privea lumea trecând pe lângă ea în fragmente. Ea a văzut o bucată dintr-un zid prăbușit; un parapet prăbușit; o locuință arsă; un morman de moloz; i-a văzut trecând prin curte, ajungând la cele mai îndepărtate porți, la marginea Canionului; i-a văzut trecând și prin acestea, soldații făcându-se deoparte.

Ajunseră la marginea Canionului, platforma acoperită cu vârfuri de metal, iar în timp ce Argon stătea acolo, acesta coborî, ducându-i înapoi în adâncurile Sileziei inferioare.

Când au intrat în orașul de jos, Gwendolyn a văzut zeci de chipuri, fețele îngrijorate și amabile ale cetățenilor din Silezia, care o priveau trecând de parcă ar fi fost un spectacol. Toți s-au uitat în spate cu priviri de mirare și îngrijorare, în timp ce ea continua să coboare în piața principală a orașului.

Când au ajuns la el, sute de oameni s-au înghesuit în jurul lor. S-a uitat afară și a văzut fețe cunoscute – Kendrick, Srog, Godfrey, Brom, Kolk, Atme, zeci de Silver și Legion pe care le-a recunoscut... S-au adunat în jurul ei, cu suferință pe față în soarele dimineții devreme, în timp ce ceața se învârtea în largul Canionului și o adiere rece o ustura. Ea a închis ochii, încercând să facă totul să dispară. Se simțea de parcă era un lucru expus și se simțea zdrobită până în adâncuri. Se simțea umilită. Și a simțit că i-a dezamăgit pe toți.

Au continuat, pe lângă toți oamenii, prin aleile înguste ale orașului de jos, printr-o altă intrare arcuită și în cele din urmă în micul palat al Sileziei inferioare. Gwen a intrat și a ieșit din conștiință când au intrat într-un mic castel roșu magnific, pe o scări, pe un coridor lung și printr-o altă ușă înaltă cu arc. În cele din urmă, o ușă mică s-a deschis și au intrat într-o cameră.

Camera era întunecată. Părea a fi un dormitor mare, cu un pat străvechi cu baldachin în centru, un foc puternic într-un șemineu străvechi de marmură, nu departe de el. Câțiva însoțitori stăteau prin cameră, iar Gwendolyn simți că Argon o aducea la pat, întinzând-o ușor pe el. În timp ce făcea el, zeci de oameni s-au adunat, privind-o în jos cu îngrijorare.

Argon s-a retras, a făcut câțiva pași înapoi și a dispărut în mijlocul mulțimii. L-a căutat, clipind de mai multe ori, dar nu l-a mai găsit. El a plecat. Simțea absența energiei lui protectoare, care o învăluise ca pe un scut. Se simțea mai rece, mai puțin protejată, fără el în preajmă.

Gwen și-a lins buzele crăpate și, o clipă mai târziu, a simțit că i se sprijinea capul din spate, așezat-o sub o pernă și i se punea o cană cu apă la buze. A băut și a băut și și-a dat seama cât de sete îi era. Ea a ridicat privirea și a văzut o femeie pe care a recunoscut-o.

Illepra, vindecatorul regal. Illepra se uită în jos, cu ochii ei moale alun plini de îngrijorare, dându-i apă, trecându-i o cârpă caldă pe frunte, ștergându-și părul de pe față. Își puse o palmă pe frunte și Gwen simți o energie vindecătoare trecând prin ea. Și-a simțit ochii cum se îngreunează și în curând i-a găsit închizându-se împotriva voinței ei.

*

Gwendolyn nu știa cât timp trecuse când deschise din nou ochii. Se simțea încă epuizată, dezorientată. În visele ei auzise o voce, iar acum o auzise din nou.

„Gwendolyn”, se auzi vocea. A auzit ecou în mintea ei și se întrebă de câte ori îi spusese numele.

Ea și-a ridicat privirea și l-a recunoscut pe Kendrick, uitându-se în jos la ea. Alături de el se afla fratele ei Godfrey, împreună cu Srog, Brom, Kolk și alții. De cealaltă parte a ei stătea Steffen. Ura expresiile de pe fețele lor. Se uitau la ea de parcă ar fi fost un lucru de milă, de parcă s-ar fi întors din morți.

— Sora mea, spuse Kendrick zâmbind. Putea auzi îngrijorarea din vocea lui. „Spune-ne ce s-a întâmplat.”

Gwen clătină din cap, prea obosită pentru a povesti totul.

— Andronicus, spuse ea, cu vocea răgușită, ieșind mai mult ca o șoaptă. Ea și-a dres glasul. „Am încercat... să mă predau... în schimbul orașului... am avut încredere în el. Prost…."

Ea clătină din cap iar și iar, o lacrimă curgându-i pe obraz.

„Nu, ești *nobil* ”, a corectat Kendrick, strângându-și mâna. „Ești cel mai curajos dintre noi toți.”

— Ai făcut ceea ce ar fi făcut orice mare lider, spuse Godfrey, făcând un pas înainte.

Gwen clătină din cap.

„Ne-a păcălit…” a spus Gwendolyn, „… și m-a atacat. L-a pus pe McCloud să mă atace.”

Gwen nu s-a putut abține: a început să plângă în timp ce rostia cuvintele, incapabil să se rețină. Ea știa că nu era ca un lider să facă asta, dar nu se putea abține.

Kendrick și-a strâns mâna mai tare.

„O să mă omoare...”, a spus ea. „…dar Steffen m-a salvat…”

Bărbații se uitară cu toții la Steffen cu un nou respect, care stătea loial lângă ea, plecând capul.

„Ceea ce am făcut a fost prea puțin și prea târziu”, a răspuns el cu umilință. „Eram un singur om împotriva multora.”

„Chiar și așa, ai salvat-o pe sora noastră și pentru asta vom fi mereu datori cu tine”, a spus Kendrick.

Steffen clătină din cap.

„Îi datorez o datorie mult mai mare”, a răspuns el.

Gwen a lacrimat.

„Argonul ne-a salvat pe amândoi”, a concluzionat ea.

Fața lui Kendrick se întunecă.

„Te vom răzbuna”, a spus el.

„Nu mă îngrijorează pentru mine”, a spus ea. „Este orașul... poporul nostru... Silezia... Andronicus... el va ataca..."

Godfrey îi bătu mâna.

— Nu-ți face griji pentru asta acum, spuse el, făcând un pas înainte. "Odihnă. Să discutăm aceste lucruri. Ești în siguranță acum, aici.”

Gwen simți că ochii se închid asupra ei. Nu știa dacă era trează sau visează.

— Trebuie să doarmă, spuse Illepra, făcând un pas înainte, protector.

Gwendolyn a auzit vag toate astea în timp ce se simțea din ce în ce mai grea, plutind în și ieșind din conștiință. În mintea ei au fulgerat imagini cu Thor și apoi cu tatăl ei. Îi era greu să discearnă ce era real și ce era un vis și nu auzea decât fragmente din conversație deasupra capului ei.

„Cât de grave sunt rănile ei?” se auzi o voce, poate a lui Kendrick.

O simți pe Illepra trecându-și palma peste frunte. Și apoi ultimele cuvinte pe care le-a auzit, înainte ca ochii să se închidă asupra ei, au fost ale lui Illepra:

„Rănile trupului sunt ușoare, Domnul meu. Rănile sufletului ei sunt cele care sunt adânci.”

*

Când Gwen s-a trezit din nou, a fost la sunetul unui foc trosnit. Nu putea spune cât timp trecuse. Ea clipi de mai multe ori în timp ce privea în jur în camera întunecată și văzu că mulțimea se împrăștiase. Singurii oameni care au rămas au fost Steffen, așezată pe un scaun lângă patul ei, Illepra, care stătea deasupra ei, aplicând un balsam pe încheietura mâinii, și doar o altă persoană. Era un bătrân bun, care se uita la ea cu îngrijorare. Aproape că l-a recunoscut, dar i-a fost greu să-l plaseze. Se simțea atât de obosită, prea obosită, de parcă n-ar fi dormit de ani de zile.

"Doamna mea?" spuse bătrânul aplecându-se. El ținea ceva mare în ambele mâini, iar ea se uită în jos și își dădu seama că era o carte legată de piele.

„Este Aberthol”, a spus el. „Vechiul tău profesor. Mă puteți auzi?"

Gwen înghiți în sec și încuviință încet din cap, deschizând doar puțin ochii.

„Am așteptat ore întregi să te văd”, a spus el. „Te-am văzut amestecând.”

Gwen dădu încet din cap, amintindu-și, recunoscătoare pentru prezența lui.

Aberthol se aplecă și deschise cartea lui mare, iar ea simți greutatea ei în poală. A auzit trosnetul paginilor grele în timp ce el le răsturna înapoi.

„Este una dintre puținele cărți pe care le-am salvat”, a spus el, „înainte de arderea Casei Învățătorilor. Este a patra anală a familiei MacGil. L-ai citit. Înăuntru sunt ascunse povești despre cucerire și triumfuri și înfrângeri, desigur, dar există și alte povești. Povești ale marilor lideri răniți. De răni ale trupului și răni ale duhului. Sunt tot felul de răni imaginabile, doamnă. Și asta am venit să vă spun: chiar și cei mai buni dintre bărbați și femei au suferit cel mai inimaginabil tratament, răni și torturi. Nu ești singur. Nu ești decât o pată în roata timpului. Există nenumărați alții care au suferit mult mai rău decât tine – și mulți care au supraviețuit și care au ajuns să devină mari lideri.

„Nu te simți rușinat”, a spus el, apucându-i încheietura mâinii. „Asta vreau să vă spun. Să nu-ți fie *niciodată* rușine. Nu ar trebui să fie rușine în tine – doar onoare și curaj pentru ceea ce ai făcut. Ești un lider la fel de grozav pe cât a văzut Inelul vreodată. Și asta nu o diminuează în niciun fel.”

Gwen, mișcată de cuvintele lui, simți că o lacrimă i se rostogolește pe obraz. Cuvintele lui erau exact ceea ce trebuia să audă și se simțea atât de recunoscătoare pentru ele. În mod logic, ea știa și înțelegea că avea dreptate.

Totuși, din punct de vedere emoțional, încă îi era greu să simtă asta. O parte din ea nu se putea abține să nu se simtă ca și cum ar fi fost rănită pentru totdeauna. Ea știa că nu era adevărat, dar așa se simțea.

Aberthol zâmbi, în timp ce întindea o carte mai mică.

„Îți amintești de asta?” întrebă el, întorcându-și pe spate coperta roșie legată de piele. „A fost preferata ta, de-a lungul copilăriei. Legendele parintilor nostri. Există o poveste specială aici pe care am crezut că ți-aș citi, pentru a te ajuta să-ți pierzi timpul.”

Gwen a fost mișcată de gest, dar nu a mai suportat. Din păcate, ea a clătinat din cap.

— Mulțumesc, spuse ea, cu vocea răgușită, iar o altă lacrimă curgându-i pe obraz. „Dar nu pot să aud acum.”

Fața lui căzu de dezamăgire, apoi dădu din cap, înțelegând.

„Altă dată”, a spus ea, simțindu-se descurajată. „Trebuie să fiu singur. Dacă vrei, te rog, lasă-mă. Voi toți, spuse ea, întorcându-se și

uitându-se la Steffen și Gwen.

Toți s-au ridicat în picioare și și-au plecat capetele, apoi s-au întors și au ieșit grăbiți din cameră.

Gwen se simțea vinovată, dar nu se putea opri; a vrut să se mototolească într-o minge și să moară. Ea le-a ascultat pașii traversând camera, a auzit ușa închizându-se în urma lor și a ridicat privirea pentru a se asigura că camera era goală.

Dar a fost surprinsă să vadă că nu era așa: acolo stătea o siluetă singură, în picioare în prag, drept, cu postura ei perfectă, ca întotdeauna. Ea merse încet și impunător spre Gwen, oprindu-se la câțiva metri de patul ei, privind-o fără expresie.

Mama ei.

Gwen a fost surprinsă să o vadă stând acolo, fosta regină, la fel de impunătoare și mândră ca întotdeauna, uitându-se la ea cu o expresie la fel de rece ca întotdeauna. Nu era nicio compasiune în spatele ochilor ei, așa cum erau în spatele ochilor altor vizitatori.

"De ce esti aici?" întrebă Gwen.

„Am venit să te văd.”

— Dar nu vreau să te văd, spuse Gwen. „Nu vreau să văd pe nimeni.”

„Nu-mi pasă ce vrei”, a spus mama ei, rece și încrezătoare. „Sunt mama ta și am dreptul să te văd când vreau.”

Gwen a simțit că vechea ei mânie față de mama ei se aprinse; era ultima persoană pe care dorea să o vadă în acest moment. Dar o cunoștea pe mama ei și știa că nu va pleca până nu își va spune părerea.

— Așa că vorbește, spuse Gwendolyn. „Vorbește și pleacă și termină cu mine.”

Mama ei a oftat.

„Nu știi asta”, a spus mama ei. „Dar când eram tânăr, de vârsta ta, am fost atacat în același mod ca tine.”

Gwen se uită înapoi, șocată; habar n-avea.

„Tatăl tău știa de asta”, a continuat mama ei. „Și nu i-a păsat. S-a căsătorit cu mine la fel. În acel moment, mi s-a părut că lumea mea s-a terminat. Dar nu a făcut-o.”

Gwen închise ochii, simțind o altă lacrimă curgându-i pe obraz, încercând să blocheze subiectul. Nu a vrut să audă povestea mamei sale. Era prea puțin prea târziu pentru ca mama ei să-i dea vreo compasiune reală. Se

aștepta doar să poată valsa aici, după atâția ani de tratament dur, și să ofere o poveste simpatică și să se aștepte ca totul să fie reparat în schimb?

"Ai terminat acum?" întrebă Gwendolyn.

Mama ei a făcut un pas înainte: „Nu, nu am *terminat* ”, a spus ea ferm. „Acum ești regina – este timpul să te comporți ca una”, a spus mama ei, cu vocea tare ca oțelul. A auzit în ea o putere pe care nu o mai auzise niciodată. „Îți e milă de tine. Dar femeile în fiecare zi, pretutindeni, suferă soarte mult mai rele decât tine. Ceea ce ți s-a întâmplat nu este nimic în schema vieții. Mă înțelegi? Nu este *nimic* .”

Mama ei a oftat.

„Dacă vrei să supraviețuiești și să fii acasă în această lume, trebuie să fii puternic. Mai puternic decât bărbații. Bărbații te vor lua, într-un fel sau altul. Nu este vorba despre ceea ce ți se întâmplă, ci despre modul în care îl *percepi* . Cum *reacționezi* la asta. Acesta este ceea ce ai controlul. Poți să te mototolești și să mori. Sau poți fi puternic. Acesta este ceea ce separă fetele de femei.”

Gwen știa că mama ei încerca să o ajute, dar îi era supărată lipsa de compasiune în abordarea ei. Și ura să i se preleze.

„Te urăsc”, i-a spus Gwendolyn. "Am mereu."

„Știu că da”, a spus mama ei. „Și eu te urăsc, de asemenea. Dar asta nu înseamnă că nu ne putem înțelege. Nu vreau dragostea ta — ceea ce vreau este ca tu să fii puternică. Lumea aceasta nu este condusă de oameni slabi și speriați, ci este condusă de cei care clătină din cap la adversitate ca și cum nu ar fi nimic. Puteți să vă prăbușiți și să muriți dacă doriți. Există destul timp pentru asta. Dar asta e plictisitor. Fii puternic și trăiește. *Traieste cu adevarat* . Fii un exemplu pentru alții. Pentru că într-o zi, te asigur, oricum vei muri. Și cât ești în viață, ai putea la fel de bine să trăiești.”

"Lasă-mă în pace!" Gwendolyn țipă, incapabil să audă un alt cuvânt.

Mama ei s-a uitat la ea cu răceală, apoi, în cele din urmă, după o tăcere interminabilă, s-a întors și a ieșit din cameră, ca un păun, și a trântit ușa în urma ei.

În tăcerea goală, Gwen a început să plângă, iar ea a plâns și a plâns. Mai mult ca oricând, și-a dorit ca toate acestea să dispară.

CAPITOLUL ŞASE

Kendrick stătea pe palierul larg de la marginea Canionului, privind peste ceața învolburată. În timp ce privea afară, inima i se frânge înăuntru. L-a sfâșiat să-și vadă sora așa și s-a simțit eviscerat, de parcă el însuși ar fi fost cel atacat. Putea vedea pe fețele tuturor silezienii că ei o vedeau pe Gwen mai mult decât un simplu lider — toți o vedeau ca pe o familie. Erau și ei descurajați. Parcă Andronic i-ar fi rănit pe toți.

Kendrick se simți de vină. Ar fi trebuit să știe că sora lui mai mică va face așa ceva, știind cât de curajoasă, cât de mândră era. Ar fi trebuit să anticipeze că ea va încerca să se predea înainte ca vreunul dintre ei să aibă ocazia să o oprească și ar fi trebuit să găsească o modalitate de a o împiedica să facă acest lucru. Îi cunoștea natura, știa cât de încrezătoare era, cunoștea inima ei bună – și, de asemenea, el, ca războinic, cunoștea, mai bine decât ea, brutalitatea anumitor lideri. Era mai în vârstă și mai înțelept decât ea și simțea că o dezamăgesse.

Kendrick s-a simțit, de asemenea, vinovat pentru că toate acestea, această situație îngrozitoare, erau prea multe pentru a fi puse pe capul unei singure persoane, un conducător proaspăt încoronat, o fată de 16 ani. Nu ar fi trebuit să suporte singura greul. O decizie atât de gravă ar fi fost grea chiar și pentru capul său – chiar și pentru capul tatălui său. Gwendolyn a făcut tot ce a putut în aceste circumstanțe și poate mai bine decât ar fi făcut oricare dintre ei. Kendrick nu avusese nicio idee despre cum să se descurce cu Andronicus însuși. Niciunul dintre ei nu avea.

Kendrick se gândi la Andronicus, iar fața i se înroși de furie. Era un lider fără morală, fără principii, fără umanitate. Pentru Kendrick i-a fost clar că, dacă toți se predau acum, toți aveau să întâmpine aceeași soartă: Andronicus i-ar ucide sau înrobi pe fiecare dintre ei.

Ceva se mișcase în aer. Kendrick o putea vedea în ochii tuturor bărbaților și putea simți asta în el însuși. Silezienii nu mai erau intenționați să supraviețuiască, ci doar să se apere. Acum voiau răzbunare.

„SILESIENI!” urlă o voce.

Mulțimea s-a liniștit și a ridicat privirea. În orașul de sus, la marginea Canionului, privind în jos la ei, stătea Andronic, înconjurat de slujitorii săi.

„Îți dau de ales!” a tunat el. „Întoarce-l pe Gwendolyn și te voi lăsa să trăiești! Dacă nu, voi ploua foc asupra voastră, începând cu apusul soarelui, un foc atât de intens încât niciunul dintre voi nu va trăi.”

Se opri, zâmbind.

„Este o ofertă foarte generoasă. Nu te gândi mult la asta.”

Cu asta, Andronicus s-a întors și a plecat năvalnic.

Silezienii s-au întors cu toții treptat și s-au uitat înapoi unul la altul.

Srog făcu un pas înainte.

„Colegii silezieni!” bubui Srog, în fața unei mulțimi uriașe de războinici în creștere, părând mai serioși decât îl văzuse Kendrick vreodată. „Andronicus ne-a atacat cel mai bun, cel mai îndrăgit lider. Fiica iubitului nostru rege MacGil și o mare regină în sine. Ne-a atacat pe fiecare dintre noi. A încercat să pună o pată pe onoarea noastră, dar a pătat-o doar pe a lui!”

„DA!” țipă mulțimea, bărbații se agită, fiecare apucându-și mânerele săbiilor, cu foc în ochi.

— Kendrick, spuse Srog, întorcându-se spre el. "Ce propui?"

Kendrick se uită încet în ochii tuturor bărbaților dinaintea lor.

„ATACĂM!” Kendrick țipă, cu foc în vene.

Mulțimea a țipat înapoi de aprobare, o mulțime din ce în ce mai groasă, neînfricat în ochii lor. Fiecare dintre acești oameni, a văzut el, era gata să lupte până la moarte.

„MURIM CA BĂRBAȚII, NU CA CAINII!” Kendrick țipă din nou.

„DA!” țipă mulțimea înapoi.

„VOM LUPTA PENTRU GWENDOLYN! PENTRU TOATE MAMELE, SURORIILE SI SOTIILE NOASTRE!”

„DA!”

„Pentru GWENDOLYN!” a țipat Kendrick.

„Pentru GWENDOLYN!” mulțimea a țipat înapoi.

Mulțimea urlă de extaz, crescând cu fiecare clipă care trecea.

Cu un ultim strigăt, i-au urmat pe Kendrick și Srog în timp ce le-au condus pe palierul îngust, din ce în ce mai sus, spre Silezia Superioară. Sosise timpul să-i arătăm lui Andronic din ce era făcut Argintul.

CAPITOLUL ŞAPTE

Thor stătea alături de Reece, O'Connor, Elden, Conven, Indra și Krohn la gura râului, cu toții privind în jos la cadavrul lui Conval. Starea de spirit din aer era sumbră. Thor a simțit-o însuși, greutatea ei pe piept, trăgându-l în jos, în timp ce se uita la fratele său din Legiunea. Conval. Mort. Nu părea posibil. Erau șase dintre ei, împreună, în această călătorie, de când își amintea Thor. Nu și-a imaginat niciodată că vor fi cinci. L-a făcut să-și simtă mortalitatea.

Thor s-a gândit la toate momentele în care Conval fusese acolo pentru el, și-a amintit cum fusese mereu acolo, la fiecare pas al călătoriei sale, din prima zi în care Thor se alăturase Legiunii. Era ca un frate pentru el. Conval se susținuse mereu pentru Thor, avusese întotdeauna o vorbă bună pentru el; spre deosebire de unii dintre ceilalți, îl acceptase pe Thor ca prieten încă din prima zi. Să-l văd acolo mort - și mai ales ca urmare a greșelilor lui Thor - l-a făcut pe Thor să se facă rău la stomac. Dacă nu ar fi avut niciodată încredere în acești trei frați, poate că Conval ar fi rămas în viață astăzi.

Thor nu se putea gândi la Conval fără Conven, cei doi gemeni identici, nedespărțiți, completându-și mereu gândurile unul celuilalt. Nu-și putea imagina durerea pe care o simțea Conven. Conven arăta de parcă nu mai era în minte; fericitul și lipsit de griji Conven pe care îl cunoștea cândva părea să fi plecat dintr-o singură lovitură.

Toți stăteau încă la marginea câmpului de luptă unde avusese loc, cadavrele Imperiului îngrămădite în jurul lor. Stăteau acolo, înrădăcinați, uitându-se în jos la Conval, niciunul dintre ei nu dorind să meargă mai departe până nu-i dăduse o înmormântare potrivită. Găsiseră niște blănuri alese asupra unor ofițeri ai Imperiului, îi dezbrăcaseră și înveliseră cadavrul lui Conval în ele. Îl puseseră pe o barcă mică, cea cu care ajunseseră aici, iar trupul lui zăcea în ea, lung, înțepenit, cu fața spre cer. Înmormântarea

unui războinic. Conval părea deja atât de înghețat, cu trupul înțepenit și albastru, de parcă n-ar fi trăit niciodată.

Stătuseră acolo de când Thor nu știa cât timp, fiecare dintre ei rătăciți în propriile suferințe, nimeni nu dorește să-și vadă trupul plecând. Indra și-a mișcat palma peste capul lui Conval în cercuri mici, scandând ceva într-o limbă pe care Thor nu o înțelegea, cu ochii închiși. Își putea da seama cât de mult îi pasă ea de el în timp ce ținea slujba solemnă de înmormântare, iar Thor simți un sentiment de pace la sunet. Niciunul dintre băieți nu știa ce să spună și toți stăteau acolo moroși, tăcuți, lăsând-o pe Indra să conducă serviciul.

În cele din urmă, Indra a terminat și a făcut un pas înapoi. Conven făcu un pas înainte, cu lacrimi curgându-i pe obraji și îngenunche lângă fratele său. Întinse mâna și își puse mâna pe a lui, plecând capul.

Conven întinse mâna și dă un împingător barcă. S-a aruncat în apele liniștite ale râului și apoi, de parcă mareele au înțeles, s-au ridicat brusc, trăgând barca, încet, ușor. Se îndepărtă din ce în ce mai mult de grup, Krohn scâncind în timp ce mergea. Din neant s-a ridicat o ceață și a mistuit barca. A disparut.

Thor a simțit că și trupul lui ar fi fost absorbit în lumea interlopă.

Încet, băieții s-au întors unii către alții și s-au uitat afară, pe lângă câmpul de luptă și către terenurile de dincolo de acesta. În spatele lor era lumea interlopă din care veneau; într-o parte era o câmpie vastă de iarbă; iar de cealaltă parte era un pustiu pustiu, un deșert tare copt. Stăteau la o răscruce de drumuri.

Thor se întoarse către Indra.

„Pentru a ajunge la Neversink, trebuie să traversăm acel deșert?” întrebă Thor.

Ea a dat din cap.

„Nu există altă cale?” el a intrebat.

Ea clătină din cap.

„Există și alte moduri, dar mai puțin directe. Ai pierde săptămâni. Dacă speri să-i învingi pe hoți, aceasta este singura ta cale.”

Ceilalți s-au uitat lung la el, cu soarele copt de pe el, unduindu-se în valuri.

— Pare neiertător, spuse Reece, venind lângă Thor.

„Nu știu pe nimeni care să fi trecut vreodată și să fi trăit”, a spus Indra. „Este vast, plin de creaturi ostile.”

„Nu avem suficiente provizii”, a spus O'Connor. „Nu am reușit.”

„Totuși, acesta este drumul spre Sabie”, a spus Thor.

— Presupunând că Sabia încă mai există, spuse Elden.

„Dacă hoții au ajuns la Neversink”, a spus Indra, „atunci scumpa ta Sabie este pierdută pentru totdeauna. V-ați risca viața pentru un vis. Cel mai bun lucru pe care îl poți face acum este să te întorci la Inel.”

— Nu ne vom întoarce, spuse Thor hotărât.

— Mai ales că nu acum, a adăugat Conven, făcând un pas înainte, cu ochii aprinși de foc și durere.

„Vom găsi acea sabie sau vom muri încercând”, a spus Reece.

Indra clătină din cap și oftă.

„Nu mă așteptam la niciun alt răspuns de la voi băieți”, a spus ea. „Nebunie până la urmă.”

*

Thor a mărșăluit cot la cot cu ceilalți prin pustiul, strâmbând ochii în soarele aspru, gâfâind în căldura necruțătoare. Crezuse că va fi încântat să scape de lumea interlopă, de întunericul ei mereu prezent, de a nu putea vedea soarele. Dar trecuse de la o extremă la alta. Aici, în acest deșert, nu era altceva decât soare: soare galben și cer galben, toate strălucind asupra lui și nicăieri încotro. Îl durea capul și se simțea amețit. Își târa picioarele și avea impresia că ar fi mărșăluit o viață întreagă; în timp ce se uita peste, a văzut că și ceilalți erau.

Făcuseră o jumătate de zi în drumeție și el nu știa cum ar putea continua să țină asta. Se uită la Indra, ținându-și gluga deasupra capului și se întrebă dacă avea dreptate. Poate că fuseseră nesăbuiți să încerce asta. Dar promisese că va găsi Sabia – și ce alegere aveau ei?

Pe măsură ce mergeau, picioarele lor au stârnit nori de praf, învolburându-se peste tot, făcând și mai greu să respire. La orizont nu stătea decât mai multă murdărie copt de soare, totul plat, cât vedea cu ochii. Nu era nici cea mai mică licărire de structură, sau drum, sau munte — sau altceva. Nimic altceva decât deșert. Thor a simțit că au ajuns la capătul pământului.

Pe măsură ce mergeau, Thor s-a mângâiat într-un singur lucru: cel puțin acum, pentru prima dată, a avut încredere încotro mergeau. Nu mai era la mila să-i asculte pe cei trei frați și pe harta lor stupidă; acum o ascultau pe Indra, iar el avea mai multă încredere în ea decât avusese

vreodată încredere în ei. Era sigur că erau conduși în direcția corectă – pur și simplu nu era sigur că vor supraviețui călătoriei.

Thor a început să audă un zgomot subtil și, în timp ce a privit în jos, a văzut nisipul din jurul lui învolburându-se în cercuri. L-au văzut și ceilalți, iar Thor a fost confuz în timp ce privea nisipul cum se aduna încet, cercurile devenind mai intense la picioarele lui, apoi ridicându-se spre cer. Curând s-a ridicat un nor de praf, ridicându-se de pe podeaua deșertului, ridicându-se tot mai sus.

Thor simți că întregul său corp se usucă brusc. Avea impresia că fiecare picătură de apă îi era smulsă din corp și îl durea după apă; nu-i fusese niciodată atât de sete în viața lui.

Întinse mâna în panică, bâjbâind după sacul cu apă, și-l ridică și îl trânti spre gură. Dar, pe măsură ce făcea, apa s-a întors și a urcat în sus, spre cer, fără să ajungă niciodată la buzele lui.

"Ce se întâmplă?" strigă Thor către Indra, gâfâind.

Privea cerul cu frică, retrăgându-și gluga.

„O ploaie inversă!” a strigat ea.

"Ce-i asta?" strigă Elden, gâfâind în timp ce îl apuca de gât.

„Plouă în sus!” a strigat ea. „Toată umezeala este aspirată spre cer!”

Thor s-a uitat cum restul apei i s-a aruncat în sus din sacul lui, apoi a privit sacul însuși trosnind și se usucă, căzând pe pământ ca un chip uscat.

Thor căzu în genunchi, apucându-l de gât, abia reușind să respire. Peste tot în jurul lui, ceilalți au făcut la fel.

"Apă!" Elden a implorat lângă el.

S-a auzit un bubuit grozav, ca sunetul a o mie de tunete, iar Thor ridică privirea pentru a vedea cerul înnegrindu-se. A apărut un singur nor de furtună, alergând spre ei cu o viteză incredibilă.

"DA-TE JOS!" țipă Indra. „Cerul se inversează!”

Abia terminase de vorbit când cerul s-a deschis și un zid de apă s-a prăbușit, doborându-i pe Thor și pe ceilalți cu forța unui val de mare.

Thor s-a rostogolit iar și iar în valul de apă, răsturnându-se fără să știe cât timp. În cele din urmă, ieși la suprafață pe podeaua deșertului, valul rostogolindu-se chiar pe lângă ei. Aceasta a fost urmată de foi de ploaie torentă, iar Thor și-a aruncat capul pe spate și a băut și a băut, la fel ca și ceilalți, până când în cele din urmă s-a simțit din nou hidratat.

Încet, fiecare dintre ei și-a recăpătat picioarele, respirând greu, părând bătut. S-au întors unul către celălalt. Au supraviețuit. Pe măsură ce

șocul și teama lor s-au domolit, încet au izbucnit în râs.

„Suntem în viață!” strigă O'Connor.

„Este cel mai rău lucru pe care ni-l poate da acest deșert?” întrebă Reece, bucuroasă că trăiește.

Indra clătină din cap, sumbră.

— Sărbătorești prematur, spuse ea, părând foarte îngrijorată. „După ploi, animalele din deșert ies să bea.”

S-a auzit un zgomot îngrozitor, iar Thor a privit în jos și a privit îngrozit cum o armată de creaturi mici se ridica din nisip și se grăbea spre ei. Thor s-a uitat peste umăr și a văzut lacul de apă pe care l-au lăsat ploile și și-a dat seama că erau chiar în calea creaturilor însetate.

Zeci de creaturi pe care Thor nu le mai pusese niciodată ochii înainte i-au alergat în drum. Erau animale uriașe, galbene, asemănătoare cu Bivolul, dar de două ori mai mari, cu patru brațe și patru coarne, și stăteau pe două picioare în timp ce alergau spre ei. Au încărcat într-un mod amuzant, alergând pe două picioare, dar din când în când năpustind în patru picioare, apoi sărind din nou în sus. Au răcnit când veneau după ei, vibrațiile lor scuturând pământul.

Thor și-a scos sabia, la fel ca și ceilalți, și s-a pregătit să se apere. Când primul dintre animale s-a apropiat, Thor s-a rostogolit în lateral, în afara drumului, fără să-l lovească, în speranța că va alerga pe lângă ele și va merge după apă.

Creatura și-a lăsat capul în jos pentru a-l înțepă pe Thor și a ratat doar când Thor se rostogoli. Spre teama lui Thor, nu a fost mulțumit – s-a întors, furioasă, și a atacat corect pentru Thor. Se părea că îl voia mort mai mult decât apă.

În timp ce a încărcat din nou, coborându-și coarnele, Thor a sărit sus în aer și și-a balansat sabia, tăiându-i unul dintre coarnele în timp ce trecea pe lângă el. Animalul a țipat, sărind în două picioare și s-a învârtit, l-a tăiat pe Thor și l-a doborât la pământ.

Creatura și-a ridicat picioarele și a încercat să-l călce în picioare pe Thor, iar Thor s-a rostogolit din drum în timp ce picioarele sale au făcut impresie în nisip și au stârnit un nor de praf. Creatura și-a ridicat din nou picioarele, iar de data aceasta Thor și-a ridicat sabia și a aruncat-o în pieptul creaturii.

Fiara țipă din nou, sabia aruncându-se până la mâner, iar Thor se rostogoli de sub ea chiar înainte să se prăbușească la pământ, mort. A avut

noroc că a făcut-o: greutatea lui l-ar fi zdrobit în pământ.

Când Thor își ridică picioarele, o altă fiară a atacat pentru el, iar el a sărit din drum, dar nu înainte ca cornul să-i zdrobească brațul, tăindu-l, făcându-l să țipe de durere și să cadă sabia. Fara sabie, Thor si-a extras prastia, a pus o piatra si a aruncat-o catre fiara.

Fiara s-a clătinat și a țipat în timp ce piatra și-a înțepenit ochiul – dar totuși a încărcat.

Thor alergă la stânga și la dreapta, încercând să se îndepărteze în zig-zag – dar creatura era prea rapidă. Nu mai era unde să fugă și știa că în câteva clipe va fi smuls. În timp ce alerga, a aruncat o privire spre frații săi din Legiunea și a văzut că nu se descurcau mai bine, fiecare fugând de o fiară.

Fiara s-a apropiat, la doar câțiva centimetri depărtare, cu pufnit și miros îngrozitor în urechile lui Thor și și-a coborât coarnele. Thor s-a pregătit pentru impact.

Brusc, fiara a țipat, iar Thor s-a întors și a văzut-o ridicată sus în aer. Thor ridică privirea, nedumerit, neînțelegând ce se întâmpla – când văzu în spatele lui un monstru uriaș verde-lime, de mărimea unui dinozaur, înalt de o sută de picioare, cu șiruri de dinți ascuțiți ca brici. A ținut fiara în falcă de parcă nu ar fi fost nimic și s-a rezemat pe spate și a luat-o în gură. L-a ținut acolo, zvârcolindu-se, apoi l-a mestecat și l-a înghițit în trei mușcături uriașe, înghițindu-și și lingându-și buzele.

În jurul lui Thor, creaturile galbene s-au întors și au fugit de fiară. Fiara a alergat după ei, alunecând și biciuindu-și coada uriașă în timp ce mergea; coada l-a prins pe Thor din spate și i-a trimis pe el și pe ceilalți să aterizeze greu pe pământ. Dar fiara a continuat să treacă pe lângă ei, mai interesată de creaturile galbene decât de ele.

Thor se întoarse și se uită la ceilalți, care stăteau cu toții acolo, uluiți, și se uită înapoi la el.

Indra stătea acolo, clătinând din cap.

„Nu vă faceți griji”, a spus ea, „devine mult mai rău”.

CAPITOLUL OPT

Kendrick a păşit încet prin curtea arsă a Sileziei Superioare, alături de Srog, Brom, Kolk, Atme, Godfrey şi o duzină de Silver. Toţi au mărşăluit încet, deliberat, cu mâinile strânse în spatele capului, într-un spectacol de capitulare.

Micul grup şi-a croit drum pe lângă miile de soldaţi ai Imperiului care urmăreau, spre figura care aştepta Andronicus la poarta îndepărtată a oraşului. Kendrick simţi toţi privirile aţintite asupra lor în timp ce mergeau, tensiunea densă în aer. Curtea, în ciuda faptului că era ocupată de mii de trupe, era suficient de liniştită pentru a auzi un ace căzând.

Cu o oră înainte, Kendrick strigase predarea lui Andronicus, iar acest grup urcase împreună, făcând spectacol că nu purtau arme în timp ce mărşăluiseră între mulţimea de soldaţi ai Imperiului care se despărţise, în drumul lor să îngenuncheze oficial în faţa lui Andronicus. Inima lui Kendrick bătea cu putere în timp ce mergeau, cu gâtul uscat, când văzu câte mii de inamici ostili îi înconjurau.

Kendrick şi ceilalţi repetaseră o schemă şi, pe măsură ce se apropiară de Andronicus, şi Kendrick văzu direct cât de uriaş şi sălbatic arăta, Kendrick s-a rugat ca schema să funcţioneze. Dacă nu, vieţile lor s-au terminat.

Au mărşăluit, ţinând pintenii, până când, în cele din urmă, unul dintre generalii lui Andronicus a făcut un pas înainte, o creatură impunătoare, cu o încruntătură adâncă, şi a scos o palmă aspră, lovindu-l pe Kendrick în piept. Au fost opriţi la vreo douăzeci de metri distanţă de Andronicus, probabil din precauţie. Soldaţii lor erau mai înţelepţi decât prevăzuse Kendrick; sperase să mărşăluiască până la Andronicus, dar era clar că ei nu ar fi permis. Inima lui Kendrick bătea mai repede, sperând că nu va pune nicio zbârcire în planul lor.

În timp ce toţi stăteau acolo, tăcuţi, faţă în faţă, Kendrick şi-a dres glasul.

„Am venit să ne predăm în fața Marelui Andronic,” a anunțat Kendrick, cu vocea lui plină, încercând să-și folosească tonul cel mai convingător în timp ce stătea alături de ceilalți, nemișcat, privind în ochii lui Andronicus.

Andronic întinse mâna și dădu cu degetele capetele micșorate de pe colierul său, uitându-se la ele cu ceva ca un mârâit, sau poate un zâmbet.

„Acceptăm termenii dumneavoastră”, a continuat Kendrick. „Recunoaștem înfrângerea.”

Andronicus s-a aplecat în față, doar puțin, așezat pe o bancă uriașă de piatră și i-a privit în jos cu ceva ca un zâmbet.

— Știu că o vei face, spuse el, cu vocea răsunând din nou peste curte. „Unde este fata?”

Kendrick era pregătit pentru asta.

„Am venit ca un contingent al celor mai înalți și decorați ofițeri ai noștri”, a răspuns Kendrick. „Noi am venit primul, pentru a vă mărturisi că ne predăm. Când vom termina, ceilalți vor urma, cu permisiunea ta.”

Kendrick a crezut că adăugarea „cu permisiunea ta” a fost o atingere plăcută, ar ajuta să pară și mai plauzibil. Învățase cu mult timp în urmă o lecție grozavă de la unul dintre consilierii săi militari: atunci când ai de-a face cu un comandant narcisist, apelează întotdeauna la ego-ul lui. Nu exista nicio limită pentru greșelile pe care le-ar putea face un comandant atunci când îi lingușeai, când le ridicai măreția.

Andronicus se lăsă puțin pe spate, abia răspunzând.

— Bineînțeles că o vor face, spuse Andronicus. „În caz contrar, grupul dintre voi ar fi foarte prost să apară aici.”

Andronic stătea acolo, uitându-se la ei, de parcă ar fi încercat să se hotărască. Părea de parcă a simțit ceva greșit. Inima lui Kendrick bătea cu putere.

În cele din urmă, după o lungă așteptare, Andronicus păru să se hotărască.

„Fă un pas înainte și îngenunchează”, a spus el. "Voi toti."

Ceilalți se uitară cu toții la Kendrick, iar Kendrick dădu din cap.

Toți au făcut un pas înainte și au îngenuncheat, în fața lui Andronic.

„Repetă după mine”, a spus comandantul. „Noi, reprezentanții Sileziei...”

„Noi, reprezentanții Sileziei...”

„Predați-vă prin prezenta Marelui Andronic...”

„Predați-vă prin prezenta Marelui Andronic...”

„și jurăm loialitate față de el pentru restul zilelor noastre și multe altele...”.

„și jurăm loialitate față de el pentru restul zilelor noastre și multe altele...”.

„Și să-i slujim ca sclavi atâta timp cât vor dura zilele noastre.”

Ultimele cuvinte i-a fost greu să iasă Kendrick și a înghițit în sec, până când în cele din urmă le-a repetat, cuvânt cu cuvânt:

„Și să-i slujim ca sclavi atâta timp cât vor dura zilele noastre.”

Îi făcea greață să facă asta și inima îi bătea în urechi. În cele din urmă, durerea a trecut.

A urmat o tăcere tensionată, iar Andronicus a zâmbit în cele din urmă.

— Voi, MacGils, sunteți mai slabi decât credeam, mârâi el. „Îmi va face mare plăcere să te înrobesc și să te fac să înveți căile Imperiului. Acum du-te și aduci fata, înainte să mă răzgândesc și să vă ucid pe toți pe loc.

În timp ce Kendrick îngenunchea acolo, și-a simțit întreaga viață fulgerând în fața ochilor lui. Știa că acesta era unul dintre acele momente definitorii din viața lui. Dacă totul mergea așa cum spera, ar trăi pentru a spune povestea acestei zile nepoților săi; dacă nu, în câteva clipe ar fi întins aici un cadavru. Știa că șansele erau stivuite împotriva lui, dar era o șansă pe care trebuia să o asume. În numele său; în numele familiei MacGil; și în numele lui Gwendolyn. Era acum sau niciodată.

Într-o mișcare rapidă, Kendrick întinse mâna la spate, apucă o sabie scurtă ascunsă sub cămașă, se ridică și țipă în timp ce o arunca cu toată puterea.

„SILEZIENI, ATAC!”

Sabia lui Kendrick a aruncat cap la cap, îndreptându-se dreapta spre pieptul lui Andronicus. A fost o aruncare puternică, cu țintă adevărată, o aruncare suficient de îndrăzneață pentru a ucide orice alt războinic.

Dar Andronic nu era un alt războinic. Kendrick era doar câțiva metri prea departe, iar Andronicus era doar puțin prea rapid; Andronicus a reușit să se îndepărteze cu un moment de liber. Încă țipa de durere, în timp ce lama îi zdrobi brațul, scoțând sânge. Apoi a continuat prin aer și l-a ucis pe generalul care stătea lângă el, găzduind în schimb în stomacul lui.

La țipătul lui Kendrick, haosul a izbucnit. În jurul lui, ceilalți s-au întins înapoi și și-au scos săbiile ascunse și i-au decapitat pe soldații care

stăteau în mijlocul lor. Brom a scos un pumnal de la centură, a păşit într-o parte şi l-a tăiat cu spatele prin gâtul unui soldat care stătea aproape. Kolk şi-a scos o praştie scurtă din talie, a pus o piatră şi a aruncat-o, lovind un soldat îndepărtat, ţinând un arc, în cap, chiar înainte de a putea trage. Godfrey a aruncat un pumnal; ţinta lui nu era la fel de adevărată ca ceilalţi, iar pumnalul a ratat semnul, trăgând în schimb piciorul unui tânăr soldat.

Peste tot în jurul lor, au izbucnit ţipete ale soldaţilor răniţi din Imperiu, niciunul dintre ei nu se aştepta la atacul surpriză.

La semnal, în acelaşi moment, din toate părţile curţii au ieşit brusc soldaţi silezieni din pământ, din ziduri. Au venit cu un mare strigăt de luptă, ţintând săgeţi, întunecând aerul cu ele. Mii de săgeţi au traversat curtea, doborând soldaţi Imperiului în toate direcţiile. Au fost atacaţi din atâtea părţi, soldaţii nu ştiau în ce direcţie să se întoarcă; multi dintre ei, in panica lor, au ajuns sa se atace intre ei.

Kendrick a fost încântat să vadă că planul său funcţionează perfect. Srog îl informase despre tunelurile ascunse care leagă Silezia Inferioară de oraşul de sus, construite în caz de asediu, pentru un element de surpriză de ultimă instanţă. Toţi soldaţii aşteptaseră cu răbdare, toţi la locul lor, aşteptând indiciul lui Kendrick.

Mii dintre ei au apărut acum, trăgând cu atâta viteză şi ţintă încât soldaţilor Imperiului nu le-a dat timp să reacţioneze. Kendrick a încărcat înainte şi a intrat în luptă, smulgând o sabie unui soldat mort al Imperiului şi atacând soldaţii cei mai apropiaţi de el, alături de prietenul său Atme şi de ceilalţi. Soldaţii Imperiului, panicaţi de haos, s-au întors şi au alergat în toate direcţiile, neştiind nici măcar în ce direcţie să meargă.

Silezienii câştigau avantaj. Kendrick a doborât o duzină de oameni înainte de a fi nevoit să ridice un scut în apărare. Atme a luptat spate la spate cu el, aşa cum a făcut-o întotdeauna, făcându-i aceleaşi pagube. Cu fiecare lovitură se gândea la Gwendolyn, se gândea la răzbunare.

Miile de soldaţi ai Imperiului au fost atât de dezorientaţi, încât toţi au fugit înapoi, îndreptându-se spre porţile din curtea exterioară. Mulţimea i-a repezit pe Andronic şi pe oamenii lui, lovindu-i în picioare, care au încercat să rămână fermi, dar au fost forţaţi să se întoarcă de numărul mare. Asemenea vitelor, toţi erau strânşi prin poarta îndepărtată, toţi încercând cu disperare să scape de săgeţile, care continuau să coboare din toate direcţiile. În timp ce soldaţii silezieni au rămas fără săgeţi, toţi şi-au scos săbiile şi au atacat, lângă fraţii lor.

Numărul soldaților Imperiului era mare, dar nu erau războinici bine antrenați – cei mai mulți dintre ei erau doar trupuri, popoare înrobite în slujba lui Andronic. Silezienii, pe de altă parte, erau puțini la număr, totuși fiecare dintre ei era un războinic de elită, un soldat împietrit și bine antrenat, fiecare valorând greutatea a zece oameni din Imperiu. Aveau, de asemenea, elementul surpriză – și, mai ales, aveau foc în vene. Spatele lor lipite de perete. Un impuls de a trăi. Un îndemn de a-și proteja pe cei dragi. Furie pentru Gwendolyn. La urma urmei, acesta era orașul *lor* . Și știau că, dacă nu câștigau, acolo vor fi moartea lor.

Zeci de silezieni sunau din corn, zgomotul înspăimântător, suna ca o armată nelimitată și din ce în ce mai mulți dintre ei au ieșit din tuneluri. Toți au pornit de parcă viața lor ar depinde de asta, mii dintre ei întâlnindu-se cu miile de soldați ai Imperiului.

Lupta a fost densă și aprigă, sângele acoperind curtea în timp ce sabia se întâlnea cu sabia, pumnalul, pumnalul, în timp ce bărbații se luptau și se priveau în ochi, luptându-se mână în mână și ucigându-se față în față. Repede, valul s-a întors în direcția Sileziei.

A sunat un alt claxon, iar de la porțile inferioare a venit atacând Legiunea, sute de puternici, țipând un strigăt de luptă aprig al lor. Au ridicat praștii, săgeți, sulițe și săbii și s-au aruncat în luptă, ucigând soldații Imperiului în stânga și în dreapta și ajutând la schimbarea curentului. Legiunea erau deja războinici împietriți, chiar și la o vârstă fragedă și, în timp ce alergau, toți au strigat pentru Gwendolyn și pentru Thor.

Legiunea a făcut la fel de multe daune ca și ceilalți, pe măsură ce și-au unit forțele fără întreruperi, împingând Imperiul din ce în ce mai mult înapoi spre poarta exterioară. Curând, valul bătăliei s-a întors în favoarea lor, în timp ce cadavrele Imperiului au căzut în toate direcțiile, iar cei care au rămas au devenit cuprinși de panică și au fugit. Un milion de soldați ai Imperiului așteptau dincolo de porți – dar era un blocaj de soldați care fugeau și nu au putut intra.

Andronic s-a înălțat furios, sărind în amestec, ripostând bătălia de soldați care îl atacau, atacându-și propriul popor, apucând soldații cu mâinile goale și zdrobindu-le capetele, răsucindu-le gâtul, ucigându-i pe loc.

„NU ne retragem!” țipă el.

A luat săbii din mâinile soldaților și le-a înjunghiat în inimă cu propriile lor arme. El a fost un singur val de distrugere, în mod ironic,

ajutându-i pe silezieni.

Alți câțiva dintre cei mai apropiați generali ai săi au luptat, de asemenea, la fel de rău ca el.

Dar nu puteau face nimic împotriva furtunii, valului nesfârșit de soldați care alergau pentru ei. În ciuda eforturilor lor, au fost forțați înapoi, împinși până la capăt prin poarta exterioară.

Curând, în curtea interioară nu a mai rămas niciun soldat al Imperiului. Legiunea s-a repezit de poartă, luptând cu vitejie, iar când au ajuns la ea au smuls de frânghiile grele cu tot ce aveau. Mai mult de un membru al Legiunii a murit în timp ce trăgeau de frânghii, expuși, dar nu s-au dat înapoi. În cele din urmă, marea poartă de fier s-a coborât și s-a închis trântit, sigilând orașul de armata Imperiului.

A aterizat cu o bufnitură, iar după aceea a urmat o tăcere de moment. A fost o tăcere de șoc. O tăcere uluită a victoriei. Silezienii își recâștigaseră orașul.

Toți au izbucnit într-un strigăt de triumf. Kendrick i-a îmbrățișat pe ceilalți, care erau extaziați, fără să creadă asta. Câștigaseră bătălia. Chiar câștigaseră.

*

Când poarta de fier se trânti, Kendrick se întoarse către ceilalți; nu-i văzuse niciodată pe acești războinici curajoși, cu care luptase prin atâtea cuceriri și bătălii, la fel de bucuroși ca ei în această zi. Acum toți puteau răsufla uşuraţi. Împotriva tuturor probabilităților, îi împinseseră pe oamenii lui Andronicus. Planul lor riscant funcționase.

Pentru prima dată de când și-a amintit Kendrick, se simțea de fapt optimist. Poate, gândi el, ar putea ține acest oraș până la urmă; poate chiar ar putea rezista împotriva lui Andronicus. Aici stăteau, în ultima fărâmă liberă rămasă din Imperiu. Chiar acum, era al lor. Și indiferent de ce s-a întâmplat în viitor, în această zi, Andronicus nu a putut anula niciodată victoria pe care o obținuseră.

În timp ce bărbații se învârteau prin curte, își relaxau garda, își adunau răniții, sărbătoreau, îmbrățișau, pe măsură ce tot mai mulți cetățeni din Silezia Inferioară urcau pentru a vedea singuri victoria care fusese obținută - dintr-o dată, ceva sa întâmplat. Lumea lor a fost zguduită de o prăbușire uriașă, una suficient de puternică încât să tremure pământul de sub ei. Era sunetul metalului întâlnit cu metalul. Urmat de țipătul înfuriat al unui animal.

Kendrick se întoarse și a fost îngrozit să vadă că Imperiul nu pierduse timp în regrupare, de data aceasta cu un berbec uriaș de fier. Îl zdrobeau de porți, singura barieră rămasă pentru a apăra orașul de mase. Poarta s-a îndoit în jumătate, iar berbecul a îndoit-o iar și iar și în fața ochilor lor s-a cedat și a cedat.

Imperiul a aplaudat.

Dar nu au încărcat. În schimb, și mai amenințător, s-au făcut deoparte. Au făcut loc și a venit un alt țipăt de animal.

Kendrick a fost uimit să privească un elefant care se înainta prin porți. Și-a ridicat picioarele uriașe și i-a călcat pe silezieni în mers, scuturând pământul.

Oamenii lui, uluiți, s-au regrupat rapid și au făcut tot posibilul să riposteze; au tras cu săgeți și au aruncat sulițe. Dar toate acestea au sărit neputincioși de pe pielea animalului. Silezienii au murit în stânga și în dreapta.

Pe călcâiele elefantului erau soldații Imperiului, alergând prin porțile deschise.

"ATAC!" Kendrick le-a strigat oamenilor săi, încercând să-i adună pentru a-i întâlni pe oamenii Imperiului înainte ca aceștia să pătrundă prea adânc în curte, în timp ce ocoli elefantul care se trăgea.

A fost un efort zadarnic. De data aceasta, oamenii lui Andronicus au intrat rapid și furioși, iar oamenii lui Kendrick erau prea ocupați să ocolească animalul. În câteva clipe, soldații Imperiului s-au întins prin curte, ucigând silezieni în toate direcțiile.

Încă mai mulți soldați continuau să se reverse, un șuvoi nesfârșit, de neoprit.

Kendrick și-a ridicat sabia în timp ce un soldat al Imperiului i-a tăiat fața, blocându-se și învârtindu-l și lovindu-l pe soldat în stomac. A făcut un pas înainte și a blocat încă două lovituri – dar apoi a simțit că îl lovește puternic în partea mică a spatelui. A căzut cu fața.

Kendrick s-a învârtit și a văzut un soldat ridicându-și cizma ca să o coboare pe față. Când era la jumătatea drumului, a sosit prietenul său Atme și a înfipt o suliță în stomacul soldatului, împiedicându-l să zdrobească fața lui Kendrick cu cizma.

Kendrick și-a luat picioarele, și-a apucat sabia și s-a învârtit și s-a înfruntat cu încă doi soldați. Dar înainte de a putea măcar să balanseze, a fost atacat din spate de o treime. Apoi un al patrulea.

Oamenii Imperiului veneau de pretutindeni, coborând ca un roi de lăcuste. Atât de depășiți numeric, era micul Kendrick și ceilalți puteau face. Lângă el, a căzut și Atme. În jurul lor, el și-a văzut oamenii împărtășind soarte similare.

Kendrick nu a căzut ușor: a luptat cu cruzime, ucigând doi dintre cei patru bărbați care l-au prins. Dar încă unul și-a ridicat mănușa și i-a zdrobit-o pe fața lui Kendrick, făcând legătura cu tâmpla lui. În urechea lui Kendrick se auzi un zgomot puternic de metal în timp ce a lovit pământul, cu capul despicat. Soldatul a coborât pentru o altă lovitură, dar Kendrick a apucat un buzdugan de la pământ și s-a învârtit și a reușit să-l spargă pe soldat peste cap, trântându-l înapoi.

Dar, de îndată ce a terminat această lovitură, a simțit o lovitură puternică în coaste și a căzut din nou cu fața înainte. El a ridicat privirea pentru a se vedea prins de un soldat care arăta diferit de ceilalți, unul din elita lui Andronicus.

Bărbatul și-a călcat coaste, aproape zdrobindu-i viața și a ținut un vârf scurt de metal pe ceafă. Kendrick se întinse și reuși să-și prindă pumnalul și să-l ridice doar cât să-și înjunghie atacatorul în picior. Bărbatul a țipat de durere, coborând de pe el.

Dar de îndată ce a făcut-o, a privit cu coada ochiului cum un alt soldat se îndrepta spre el cu un ciocan. Kendrick a fost prea lent pentru a o eschiva, iar lovitura i-a zdrobit coiful lui Kendrick, doborându-l înapoi cu un zgomot de metal, care îi țiuia în urechi.

Capul i-a lovit pământul și de data aceasta a știut că era pentru totdeauna.

CAPITOLUL NOUĂ

Thor, pe ultimele sale picioare, s-a clătinat cu ceilalți mai adânc în deșert, fiecare pas simțindu-se ca o mie de lire sterline. Acoperit de sudoare, a icnit după aer, căldura de la ambii sori iradiind asupra lui cu mai multă putere decât credea că este posibil. Peste tot în jurul lui îl auzi pe tovarășii lui de Legiune gâfâind, zvâcnirea picioarelor, pe măsură ce le era mai greu să-i ridice de pe pământ. Nu se putea abține să nu simtă de parcă toți își făceau drumul mai adânc în neant, mai adânc spre moarte.

Până și Indra, băștinașul, se zbătea la fiecare pas, iar Krohn, alături de el, încetase în cele din urmă să se mai plângă; era prea epuizat pentru asta acum. Pur și simplu gâfâia, cu gura deschisă, cu limba atârnând jos, cu ochii miji, cu capul în jos. Nu era de bun augur pentru niciunul dintre ei.

Thor cercetă orizontul, ridicându-și bărbia cu un ultim efort, strâmbându-se în neant, în lumina aspră orbitoare, sperând pentru a miliona oară că va vedea ceva – orice – în orice direcție. Dar nu era nimic altceva decât gol. Podeaua deșertului devenea din ce în ce mai tare, crăpată, coptă, iar avertismentul lui Indra îi răsuna în cap. Avusese dreptate tot timpul. Nu era nicio modalitate de a traversa acest deșert. Fuseseră nebuni să încerce. El îi conducea pe toți spre moartea lor.

Thor se simțea mai slăbit decât se simțise vreodată, uscat și și-a ridicat sacul gol, a deschis gura și a strâns-o pentru a miliona oară. Desigur, nu a ieșit nimic. Se secase de mult. Nu știa de ce a tot încercat; o parte din creierul lui încă mai spera că poate mai rămânea o picătură.

Singura care mai avea apă în acest moment a fost Indra. În ciuda lui, Thor nu s-a putut abține să se întoarcă și să o privească, permițându-i ochii să coboare până la sacul de apă care atârnă la talia ei. Și-a lins buzele uscate, apoi s-a forțat să se întoarcă și să privească imediat. Era al ei. Ea raționase mai bine decât ceilalți și, fiind mai mică și mai ușoară, nu avea nevoie atât de mult. Și ea cunoștea mai bine aceste meleaguri. Se întrebă dacă ea ar fi singura supraviețuitoare a grupului.

Deodată s-a auzit un sunet puternic, ca un buștean care cădea, iar Thor s-a întors împreună cu ceilalți pentru a-l vedea pe Elden prăbușindu-se. Cel mai mare dintre ei, a lovit puternic pământul, aterizand pe umăr, stârnind praful. Apoi a rămas întins acolo, pe spate, imobil.

Ceilalți s-au adunat letargic în jurul lui și s-au uitat în jos de parcă s-ar fi uitat la ei înșiși. Nu era nicio surpriză în ochii lor. Thor era doar surprins că unul dintre ei nu se prăbușise mai devreme.

„Elden”, a strigat Indra, îngenunchind lângă el. Ea a fost întotdeauna atât de împietrită, atât de păzită, atât de atentă să-i spună altora că nu-i păsa. Așa că Thor a fost surprins să vadă îngrijorarea și îngrijorarea în fața ei.

Ea s-a întins și i-a șters transpirația de pe frunte, mângâindu-i părul. Ochii lui Elden erau pe jumătate închiși și își linse din nou și din nou buzele uscate. Indra și-a scos sacul de apă de pe talie și, într-un act de generozitate supremă, i-a ridicat capul lui Elden și i-a dat toată apa rămasă. A băut-o cu poftă, băutându-și buzele, apa curgându-i pe obraji, în timp ce bea și bea. În câteva clipe, sacul ei era gol.

Ea îi lăsă capul în jos, iar Elden se lăsă pe spate, tușind și gâfâind.

Thor a văzut pentru prima dată cât de mult îi pasă ea de el; putea vedea și cât de mult o subestimase. O luaseră doar drept o altă sclavă, un hoț – dar s-a dovedit că ea fusese cea mai plină de resurse și cea mai generoasă dintre toți. Fără ea, cu siguranță Elden ar fi murit.

„Îți faci mare onoare rasei tale”, i-a spus Thor.

Ea clătină din cap cu umilință, privind în jos la Elden.

„Nu este nicio onoare”, a spus ea. „În curând, vom merge cu toții pe calea cărnii. Ceea ce am făcut va fi lipsit de importanță în roata timpului.”

Indra se întinse să o ia pe Elden, iar ceilalți s-au ghemuit să o ajute. Ea și Reece l-au ridicat în picioare, apoi Thor s-a apropiat și l-a ajutat, drapând brațele lui Elden peste umeri.

Thor și Reece au mers, târându-l, continuând prin deșert, greutatea imensă a lui Elden trăgându-i în jos. Elden era pe jumătate conștient, abia mergea, târându-și mai mult picioarele. Oricât de greu fusese să mărșăluiești înainte, acum, cu Elden, era de nesuportat. Thor nu știa cum să reușească.

Dar toți au mers mai departe, mărșăluind împreună, un pas după altul, din ce în ce mai adânc în neant. Cu fiecare pas, soarele părea să devină mai puternic.

În cele din urmă, picioarele lui Reece au cedat. S-a prăbușit, aducând cu el pe Elden și pe Thor. Picioarele lui Thor erau prea slabe pentru a rezista. Stătea întins acolo, neajutorat. Se uită în jur să vadă dacă ceilalți îi vor veni în ajutor.

Dar Thor a fost surprins să-și dea seama că ceilalți se prăbușiseră deja, cu ceva timp în urmă, toți zăcând înclinați pe podeaua deșertului în diferite poziții, departe. Fusese prea epuizat și delirante ca să știe măcar că fusese ultimul care stătea în picioare, când în cele din urmă a căzut.

Acum toți zăceau acolo, nemișcați pe podeaua deșertului, sub soarele unui cer ostil, nu așteptau nimic, decât să moară.

*

Thor s-a trezit singur, într-o barcă mică, plutind în larg în mijlocul unui ocean vast și gol. Departe, în depărtare, erau stânci înălțate, iar deasupra uneia, chiar la margine, se afla un castel. Părea un castel magic, un loc fantastic, cocoțat chiar la marginea lumii, sus, printre nori. Părea un loc ferit de orice pericol al lumii, un loc în care orice era posibil. Thor putea simți enorma energie care radiază din ea, chiar și de la această distanță mare și mai mult decât își dorise vreodată ceva în viața lui, dorea să fie acolo, în interior.

Cel mai mult, Thor a simțit că acolo sus, sus, în acel loc magic de pe stâncă, locuia mama lui. Știa că se apropie de Țara Druizilor.

Barca lui Thor a fost trasă brusc de un curent puternic, aducându-l spre țărmul stâncos de la baza stâncii, căptușit cu stânci negre zimțate. Barca l-a depus acolo și el a plecat clătinându-se, prăbușindu-se cu fața întâi în stânci, prea epuizat pentru a-și ridica capul. Știa că undeva, sus, pe stâncile acelea de deasupra, era mama lui. Dar nu a avut energia pentru a ajunge acolo.

„Thorgrinul meu”, se auzi o voce.

Era vocea unei femei, cea mai dulce și mai liniștitoare voce pe care o auzise vreodată în viața lui.

Thor știa că era vocea mamei sale. El știa că ea stătea deasupra lui acum și putea simți lumina intensă și energia radiind din ea. Știa că nu trebuia decât să ridice capul pentru a o vedea. Dar era prea obosit pentru a face chiar și asta.

„Mamă”, a icnit el, ieșind ca o șoaptă.

„Fiul meu”, a adăugat ea. „Am vegheat asupra ta. Te-am asteptat. Este timpul să vii acasă. Este timpul să ne întâlnim.”

„Vreau”, a spus el. „Dar nu pot să te contactez. Nu pot traversa deșertul. Nu pot găsi Sabia.”

— Poți, spuse ea, cu vocea răsunând de încredere. „Și *vei* . Încă nu este timpul să mori, curajos războinic. Moartea va veni pentru tine destul de curând. Dar nu acum. Acum, este timpul să trăiești. Ridică-te și întâlnește-ți destinul.”

Thor a simțit o mână, cea mai moale atingere din viața lui, sub bărbie, a simțit-o ridicându-i încet fața, încât a privit, din ce în ce mai sus, spre mama lui. Voia cu disperare să-i vadă fața, dar lumina albastră moale care strălucea din ea era atât de intensă încât a fost orbit de ea. Era ca și cum ai privi în soare.

— Sunt cu tine, Thorgrin, spuse ea. „Scoală-te și fă-mă mândru.”

Thor deschise brusc ochii și se trezi uitându-se la podeaua deșertului. A clipit și s-a întors și i-a căutat pe ceilalți. Dar nu era nimeni în vedere. Stătea întins acolo, singur, confuz.

Thor a simțit un nou curs de energie în el și, încet, s-a ridicat în mâini și în genunchi. A simțit prezența cuiva deasupra lui, blocând soarele, și-a ridicat privirea și a fost surprins să vadă Argon. Stătea acolo, ținându-și toiagul, privind în jos la el cu o intensitate care chiar eclipsea soarele.

Thor se ridică în picioare, simțindu-se reînnoit și se uită înapoi, întrebându-se unde sunt toți ceilalți.

— Ai trecut multe teste, spuse Argon încet. „Cu toate acestea, există întotdeauna mai multe teste. Cea mai mare căutare necesită cea mai mare muncă. Și în spatele fiecărei căutări, pentru războinic, așteaptă întotdeauna o alta.”

„Unde sunt prietenii mei?” întrebă Thor.

Argon clătină din cap.

„Ei trăiesc undeva între țara vieții și a morții. Este pământul pe care mergi acum. Nu ai murit. Dar nu ești în viață. Ai fi murit în această zi dacă nu ar fi fost harul mamei tale. Ai ființe puternice care veghează asupra ta și ți s-au oferit multe șanse la viață.”

Argon se întoarse și se uită la deșert.

„Înainte de a te putea întoarce la ceilalți”, a spus Argon, „trebuie să-ți continui antrenamentul. Nu poți merge mai departe în această căutare decât dacă antrenamentul tău este aprofundat. Deșertul este vast și adânc și doar un războinic spiritual priceput îl poate traversa. Ești gata să ajungi la următorul nivel?”

Thor dădu din cap cu seriozitate.

„Nu îmi doresc mai mult nimic. Spune-mi ce trebuie să fac.”

— Mergi cu mine, spuse Argon.

Thor a mers cot la cot cu Argon, mai adânc în deșert, întrebându-se unde se îndreptau. Simțea o energie intensă care iradiază prin el la fiecare pas, simțea că se întorcea încet în sine. De asemenea, se simțea mai puternic decât a avut vreodată.

În timp ce mergeau, Thor s-a uitat în jos și s-a oprit scurt, șocat de ceea ce a văzut. Pământul a căzut și el s-a trezit stând la marginea Canionului.

S-a uitat în jos, copleșit de adâncimea și amploarea acesteia. Părea să se întindă pentru totdeauna. Ceața ei ciudată se învârte în jurul lui, iar Thor se uită și îl văzu pe Argon stând lângă el, privind și el afară.

"Cum am ajuns aici?" întrebă Thor. „Cum ne-am întors la Inel?”

„Suntem peste tot și nicăieri”, a răspuns Argon. „Călătorim prin crăpătura dintre tărâmuri. Vezi tu, locul și timpul nu sunt decât o iluzie. Depășim acum aceste iluzii. Vreau să te uiți în Canyon, în ceața lui. Ce vezi?"

Thor miji în întindere, dar nu văzu decât ceață învolburată, luminată de fiecare culoare.

„Nu văd nimic”, a răspuns Thor.

„Asta pentru că privești cu ochii, nu cu mintea”, a răspuns Argon. „Acum închide ochii”, a spus el ferm, „și uită-te.”

Închid ochii și uită-te ? se întrebă Thor. El nu a înțeles.

Dar făcu ce i s-a spus, închizând ochii, îndreptându-se în direcția Canionului, simțind că ceața învolburată îi mângâia fața. Umiditatea se simțea atât de bine la căldură.

„În mintea ta, vezi”, a spus Argon. „Lasă-i să vină la tine.”

Thor a respirat adânc și s-a concentrat, încercând să înțeleagă. Și în timp ce stătea acolo, căci nu știa cât timp, încet, a început să-l vadă.

Sub el, Thor a văzut un oraș roșu, construit pe marginea Canionului. Piatra sa scânteia roșu și era împărțită în două orașe, unul de jos și unul de sus.

„Văd un oraș roșu”, a spus Thor.

"Bun. Ce altceva?"

Inima lui Thor a început să bată cu putere când a văzut incendii răvășind prin ea. Distrugere. Vărsare de sânge. Oameni pe moarte.

„Văd o armată”, a spus Thor, „rapidă ca fulgerul, care acoperă Inelul. Intrarea in oras. Distrugându-l.”

"Da. Ce altceva?"

Thor s-a zbătut. La început a fost ascuns, dar apoi a intrat în centrul atenției.

Inima i s-a prăbușit când a văzut un ultim lucru. Era prea oribil și voia să privească în altă parte. Dar nu putea. A văzut-o pe Gwendolyn, întinsă pe un pat de bolnav. Aproape de moarte. A văzut-o înconjurată de câțiva îngeri negri ai morții, așteptând cu răbdare, parcă gata să o ia.

Thor deschise ochii și se întoarse și se îndreptă spre Argon.

"Este adevarat?" el a intrebat. „Gwendolyn? E moartă?”

„Există multe forme de moarte”, a spus Argon.

„Ea are nevoie de mine. Trebuie să mă întorc la ea.”

— Nu, spuse Argon ferm. „Destinul ei este al ei.”

„Trebuie să mă întorc la ea!” a insistat Thor.

„Nu este momentul”, a spus Argon. „Trebuie să-ți termini misiunea. Trebuie să vă finalizați antrenamentul. Dacă te-ai întoarce la ea acum, ea ar muri, la fel și tu.”

"Ce trebuie sa fac?" întrebă Thor, disperat.

„Până acum, ai luptat cu mâinile tale, uneori, cu inima și alteori, cu spiritul. Dar ești neuniform. Acest lucru se datorează faptului că ești încă blocat în natura umană. Încă te agăți de această planetă, de toate lucrurile fizice din jurul tău, ca și cum ar fi reale. La un nivel, ele sunt reale. Dar, pe de altă parte, nu sunt. Sunt doar forme de energie. Până nu înțelegi asta, puterile tale nu vor fi niciodată complete.”

Argon se întoarse.

— Iată, încuviinţă el din cap, îl vezi?

Thor auzi un zgomot șuierat și se întoarse să se trezească stând înapoi în deșert. Se alerga spre el un șarpe uriaș, cu trei capete, le ridica și scotea limba. A alunecat potrivit pentru el.

"Încetează!" spuse Argon.

Thor întinse mâna după mânerul sabiei.

"Nu!" porunci Argon. „Nu cu sabia ta! Foloseste-ti mintea. Atrageți din forța voastră interioară.”

Inima lui Thor bătea cu putere când fiara se apropia, prea repede; o parte din el a vrut să se bazeze pe latura lui umană, să-i apuce sabia și să o taie în jumătate. I-a trebuit toată voința să se forțeze să dea drumul

mânerului, să stea acolo, cu mâinile lângă el și să întindă o singură palmă, îndreptându-o spre șarpe.

Thor a încercat să direcționeze energia către ea, dar nu sa întâmplat nimic. Șarpele se apropia.

„Argon!” Thor țipă, speriat.

— Nu mai încerca să-ți dirijați forța, spuse Argon calm. „Trebuie să înțelegi că forța de a opri această creatură nu vine din interiorul tău; vine din interiorul creaturii însăși. Lasă-te. Deveniți una cu creatura. Simte-i mușchii, cele trei capete, coada, limba, veninul. Simțiți cum se mișcă pe podea. Simte cât de mult vrea să te omoare. Simte-i ura. Apreciază-i ura.”

Thor a închis ochii și a coborât mâna și a încercat să facă tot ce a spus Argon. Pe măsură ce se concentra, pe măsură ce șuieratul creștea și animalul se apropia, Thor începu să simtă ceva; a fost lent la început, dar apoi a simțit-o din ce în ce mai puternic. Era energia acestei fiare. Rapid și zgomotos, plin de venin și ură. Era intenționat să-l distrugă pe Thor. Thor a simțit-o clar, de parcă ar fi fost fiara însăși.

— Foarte bine, spuse Argon. „Acum și tu ești șarpele. Schimbă-ți natura. Schimbați natura șarpelui.”

În mintea lui, Thor i-a poruncit șarpelui să se oprească.

Thor deschise ochii și se uită în jos pentru a vedea șarpele, lung de douăzeci de picioare, oprit în fața lui, cu cele trei capete șuierând, dar incapabil să ajungă la el, parcă înghețat. Fiecare dintre cele trei capete s-a repezit spre Thor.

— Ai oprit fiara, spuse Argon. „Dar nu i-ai schimbat natura.”

Thor putea simți energia animalului curgând prin el și, oricât ar fi încercat să-l dorească să se întoarcă, nu o va face. El o oprea, dar nimic mai mult, și era nevoie de un efort extraordinar. Întregul i s-a cutremurat din cauza ei și nu a simțit că-l poate reține mult mai mult.

Deodată, unul dintre cele trei capete ale fiarei s-a extins și și-a înfipt colții în brațul lui Thor.

Thor a țipat de durere când veninul s-a străbătut de el; cei doi colți ai săi lungi au rămas blocați în antebrațul lui, arzând și a fost cel mai dureros lucru pe care-l trăise vreodată. Avea senzația că tot brațul îi ardea.

„Puterea ta se clătește”, a spus Argon.

"Ajutați-mă!" Thor icni, în agonie.

— Nu până când nu trimiți fiara, spuse Argon. „Nu te mai opune. Încă te opui, chiar dacă te mușcă.”

Thor a închis ochii, cu durere extremă, acoperit de sudoare și a făcut tot ce a putut pentru a se concentra asupra cuvintelor lui Argon. A încercat să se concentreze, să se calmeze, chiar și în mijlocul unei asemenea dureri, chiar și în mijlocul unui atac.

În cele din urmă, ceva în el sa schimbat; a încetat să mai reziste creaturii. El a permis să fie ceea ce era. Și apoi a pus fiara să-și ridice dinții de pe piele.

Fiara a ascultat și, în timp ce a făcut-o, Thor a simțit durerea îngrozitoare a colților care îi părăseau pielea, apoi eliberarea arderii. Și apoi, deodată, fiara s-a întors și s-a îndepărtat, peste podeaua deșertului, în timp ce Thor se prăbuși.

Deodată, Thor a înțeles. Se împotrivise fiarei. Rezista tuturor forțelor din jurul lui. Nu reușise să vadă că toți erau una. O forță de viață uriașă. El văzuse doar separarea dintre ei; și despărțirea era cea care îl slăbea.

— Excelent, spuse Argon.

Thor a deschis ochii și l-a văzut pe Argon stând deasupra lui, întinzându-și toiagul și atingând capătul auriu al lui de rana lui Thor. O clipă mai târziu, rana s-a vindecat, carnea lui revenind la normal, de parcă nu ar fi fost niciodată mușcat.

„Ești un învățat rapid”, a spus Argon. „Ca tatăl tău.”

"Tatăl meu?" întrebă Thor. "Tu-l cunoști? Cine este el?"

— Desigur că îl cunosc, spuse Argon. „L-am antrenat”.

„L-ai antrenat?” întrebă Thor. „Spune-mi”, a rugat el, „cine este el?”

Argon clătină din cap.

„Totul va fi dezvăluit când va fi momentul potrivit. Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui acum este dacă vrei să trăiești. Alegi să îndeplinești această misiune? Să o salvez pe Gwendolyn?

"Fac!" strigă Thor înapoi entuziasmat.

„Destinul tău este unul grozav”, a spus Argon, „dar este și unul întunecat. Cu orice mare vine lumina și întunericul. Trebuie să fii pregătit să le accepți pe amândouă.”

"Eu sunt!" strigă Thor înapoi.

Argon se uită lung la el, de parcă l-ar fi rezumat, apoi în cele din urmă dădu din cap în semn de aprobare.

— Ridică-te, viteazule războinic, spuse Argon. „Este timpul să trăiești.”

Thor clipi de mai multe ori, deschizând ochii pentru a se trezi întins cu fața întâi pe podeaua deșertului. Peste tot în jurul lui se aflau frații săi din Legiunea, întinși lângă el, așa cum îi lăsase. Toți zăceau acolo în timp ce al doilea soare se prelungea, căldura zilei începea să se răcească, exact așa cum fuseseră.

Thor se ridică încet în mâini și în genunchi, simțind o nouă energie, o nouă forță, curgând prin el. Se simțea diferit, în fiecare fibră a ființei sale. Și-a frecat capul și s-a întrebat. A fost totul un vis? Cât de mult fusese reală? Mama lui? Argon?

Și cine a fost tatăl lui?

Thor s-a ridicat în mâini și în genunchi și și-a dat seama că era singurul treaz. Toți ceilalți erau fie inconștienți, fie morți, nu era sigur care.

Thor a auzit un târâit de picioare și și-a ridicat privirea pentru a vedea o persoană care stătea deasupra lui. Purta o haină maro și galbenă, cu o cearcă mare albă și se uită în jos la Thor cu ochi curioși și blânzi. Acest bărbat era dintr-o rasă pe care Thor nu o mai întâlnise până acum: avea pielea verde, un nas foarte îngust, buze largi și ochi uriași, disproporționat de mari pentru fața lui.

Își trase gluga înapoi și se uită la Thor, de parcă ar fi examinat o curiozitate. Din spatele lui, au mai apărut mai multe, la fel ca el. Erau oameni scunzi și fiecare ținea un toiag lung de rubin.

„Ajută-i”, a spus liderul.

Bărbații s-au grăbit, fiecare alergând la unul din Legiunea și la Indra și Krohn și luându-i. Thor și-a simțit brațele întinse peste doi dintre umerii lor și a lăsat să fie târât.

"Cine ești tu?" întrebă Thor.

„Locuitori în deșert”, a răspuns bărbatul. Thor a simțit o energie pozitivă de la el și nu a rezistat.

"Unde mergem?" a întrebat el.

— Tânăr războinic, spuse bărbatul. „Este timpul să vă recuperați.”

Thor s-a simțit târât, pentru că nu știa cât timp, în și în afara conștiinței, în timp ce mergeau. Soarele s-a întunecat, până când în cele din urmă pământul de sub el, spre uimirea lui, s-a transformat într-o iarbă moale și luxuriantă.

Se auzi zgomotul gâlgâitului de apă, al unui izvor care curgea, iar Thor deschise ochii din plin, spre încântarea lui, pentru a vedea că se aflau într-o oază de deșert. Pe un perimetru mare, poate o sută de metri, era un

cerc cu cele mai luxuriante iarbă, palmieri și fructe pe care le văzuse vreodată. În mijlocul lui se afla un lac albastru cristalin, iar Thor s-a împiedicat spre el, scufundându-se în genunchi împreună cu frații săi și căzând cu fața întâi la marginea apei.

Toți au băut și au băut și, cu fiecare înghițitură, Thor a simțit că forța vitală îi revine.

Când a băut până nu a mai putut să bea, s-a rostogolit pe spate, apa răcindu-i ceafa. El ridică privirea spre cer, cu palmele legănându-se deasupra lui, făcând umbră și se întrebă dacă a ajuns în paradis.

"Cine ești tu?" întrebă Thor din nou, în timp ce bărbatul zâmbea în jos.

„Te urmăm de mult timp, curajos războinic”, a spus el. „Și am decis că nu te vom lăsa să mori.”

CAPITOLUL ZECE

Andronic a călărit triumfător prin orașul jefuit Silezia, bucurându-se de victoria sa. Întinse de fiecare parte a lui, erau sutele de cadavre ale armatei lui MacGil, ale soldaților din Silezia, îngrămădite în grămezi acolo unde fuseseră uciși. Printre aceștia mai erau mii de prizonieri silezieni, legați unul de celălalt în rânduri lungi, fiind biciuiți și conduși în tot orașul. Se auzea zgomotul omniprezent al ciocanelor care loveau în cuie și peste tot în jurul lui, a văzut cruci enorme ridicându-se, suficient de înalte pentru a ține chiar și cei mai mari războinici din Silezia. Se pregăteau să-i răstignească pe conducători.

Deja câțiva soldați au țipat, în timp ce cârligele li s-au băgat prin încheieturi și glezne, pironindu-le pe cruci. Mulți muriseră deja. Cei care au supraviețuit, au țipat și au gemut. Andronic zâmbi. Aceasta a fost întotdeauna partea lui preferată: să se bucure de suferința celor pe care i-a zdrobit și să-i facă să învețe înțepătura brațului lung al Marelui Andronic.

Unii răpitori au învățat repede lecția; pentru alții, a durat mai mult. Silezienii erau oameni mândri, cu capul dur și îl surprinseseră pe Andronic, rezistând mult mai mult decât alte popoare pe care le supusese. Pentru asta, îi admira; totuși, pentru asta, ar trebui să-i facă să plătească.

Aceștia erau un popor care nu părea să vrea să fie spart. Indiferent cât de mult i-a înrobit, i-a torturat, niciunul dintre ei nu i-ar fi jurat credință. De la viclenia lor, de la acel angajament inițial, fals, au rămas tăcuți, chiar și în fața torturii și a morții. Dar toată lumea avea un punct slab și avea să găsească o modalitate de a le sparge, indiferent de ce, sau de cât timp i-a luat.

În timp ce străbătea orașul, cu o furtună rece de iarnă, Andronicus a respirat adânc, în cele din urmă mulțumit, cucerind în sfârșit tot Inelul. Tot Imperiul. În cele din urmă, nu a mai rămas niciun loc pe glob pe care piciorul lui să nu fi atins. În cele din urmă, el a fost maestru suprem al universului.

Andronic a trecut pe lângă rânduri de femei și copii, legați unul de celălalt, fiind deja conduși către noile tabere care erau ridicate în jurul lor. Deja îi puneau să lucreze la reconstruirea molozului orașului, modelând orașul într-un mod nou. calea lui Andronic. Deja zeci de sclavi lucrau din greu pentru a ridica emblema regatului lui Andronic, un leu cu o pasăre în gură. Și un alt grup lucra din greu la ridicarea unei statui a lui Andronic însuși. Ar fi o statuie înaltă și largă, chiar în centrul pieței orașului, cincizeci de picioare la baza ei și care se ridică la o sută de picioare în aer. Va fi acoperit cu aur când s-au terminat, o amintire strălucitoare pentru toți cei pe care îi slujeau acum.

Andronic s-a bucurat când a văzut prizonier după prizonier condus pe lângă el, atât de mulți ofițeri silezieni, atât de mulți MacGil. Avea să afle cine era cine, pe rând, și-ar fi torturat pe fiecare însuși. De toate părțile lui, orașul era în flăcări, focurile fiind aprinse în locuințele rămase, dând foc în restul orașului. Tot ce a fost odată va fi distrus, înlocuit cu cel nou.

Cea mai presantă și finală afacere ar fi coborârea lui în orașul de jos, pentru a se ocupa personal de acea fată MacGil. Gwendolyn. Poporul lui îi îndepărtase deja pe aproape toți Silezianii de Jos, îi dusese în robie; a rămas doar acea fată Gwendolyn de găsit, care era bine ascunsă. Oamenii lui identificaseră unde se afla ea, ascunsă în interiorul unui castel din zid, și în câteva ore aveau să o găsească și să o aducă la el. De data aceasta, ea nu avea să scape. De data aceasta, el avea să facă un spectacol public cu ea, să se asigure că toți bărbații se vor descurca cu ea și că toți erau puși să privească. Și apoi, când a terminat cu ea, o va ucide el însuși.

Andronicus a zâmbit și a respirat adânc la acest gând.

Calul său a mers spre poarta exterioară, spre întinderea deschisă a Canionului, coborârea în Silezia Inferioară la doar câțiva pași distanță. Se apropia cu fiecare pas de a o găsi pe Gwendolyn, de a-și face victoria completă. Acesta a fost unul dintre cele mai mari momente ale vieții lui, iar torturarea ei era tot ce avea nevoie pentru a-l completa.

*

Ochii lui Kendrick, grei de epuizare, răni și pierderi de sânge, se străduiau să se deschidă. A simțit frânghii grele care îi leagă strâns brațele la spate, strângându-i umerii până la agonie. A simțit că este târât, apucat de spatele părului și, în timp ce mergea, a simțit fiecare durere și durere din corpul său de la luptă.

Kendrick omorâse mulți soldați ai Imperiului, dar suferise nenumărate lovituri și pumni și coate pe tot corpul, o tăietură de sabie pe un braț și pe o coapsă și urme pe față și pe cap. Părul îi atârna peste față, întins de sânge – nu știa sigur al cui. Unul dintre ochi îi era umflat pe jumătate închis și era un efort să vadă. Dar vezi că a făcut-o. Și și-ar fi dorit să nu fi făcut.

Peste tot în jurul lui a văzut tovarăși, membri ai armatei lui MacGil, morți. Membrii Silver, oameni cu care crescuse, au luptat prin nenumărate bătălii, morți. Și ceea ce l-a durut cel mai mult, ceea ce l-a făcut să închidă ochii și să încerce să-l scuture a fost vederea a sute de membri ai Legiunii. Mort. Fuseseră uciși în prima lor val de glorie, băieți, luați înainte de vremea lor.

La vedere, Kendrick și-a dorit să fi murit împreună cu ei. A fost un blestem că a fost lăsat să trăiască.

În timp ce Kendrick era condus, unul dintre nenumărații prizonieri târâți prin curte, a văzut incendiile, femeile fiind atacate. Chiar și copiii au fost legați. Soldații Imperiului erau peste tot, iar orașul fusese complet jefuit. Deja, începeau să-l reconstruiască ca oraș sclavist, ca un alt monument al cuceririlor Marelui Andronic. Deja stăpânii de sclavi biciuiau prizonierii, punându-i să lucreze la grămezi de moloz. Tronsurile de bici au umplut orașul.

Kendrick a fost lovit cu piciorul din spate și a mers înainte împreună cu ceilalți. Voia doar să închidă ochii și să se prăbușească. Dar a văzut un alt prizonier prăbușindu-se, la câțiva metri distanță, și de îndată ce a lovit pământul, un soldat al Imperiului a ridicat o sabie și l-a înjunghiat în inimă. Prizonierul era prea obosit – sau nici măcar nu-i păsa suficient de mult – ca să strige, în timp ce își întâlnea moartea în tăcere, un alt cadavru fără nume.

Kendrick a vrut să moară. Dar era hotărât să nu o facă. Acesta nu era crezul lui. A fost un luptător până la sfârșit și avea să trăiască, indiferent de formă.

Kendrick a fost condus la o cruce uriașă împreună cu alții, căzând în și ieșind din conștiență. S-a simțit înălțat și a deschis ochii și a văzut soldații Imperiului ridicându-l sus deasupra capului, ținându-l de o cruce strâmbă de lemn. Alături de el a auzit un țipăt îngrozitor și s-a uitat în sus și a văzut un membru al Argintului fiind crucificat, un soldat al Imperiului care îi bătea în cuie la încheieturi și glezne. Kendrick s-a zbătut, dorind să-și ajute prietenul, dar nu s-a putut clinti.

Kendrick se uită în cealaltă parte, iar inima lui căzu să vadă pe cealaltă cruce de lângă el, unul dintre tovarășii lui iubiți. Kolk. Răstignit cu mult timp în urmă, capul îi atârna în jos, agățandu-se abia de viață.

Pe crucea de lângă Kolk atârna Atme. Kendrick fu uşurat să vadă că era încă în viaţă şi aproape, deşi Atme părea că s-ar agăţa de viaţă, cu trupul acoperit de vânătăi şi răni.

Când Kendrick a fost ridicat, el s-a pregătit pentru aceeași soartă îngrozitoare. Dar soldații Imperiului au început să se certe între ei. Se simțea legat și legat de cruce, dar din argumentele soldaților își dădea seama că au rămas fără cuie. Spre norocul lui, nu au putut să-i treacă un cuier prin piele.

În schimb, i-au legat frânghiile mai strâns în timp ce l-au legat de cruce. Era încă îngrozitor de dureros, deoarece simțea că toate membrele lui se întindeau, pe cale să se spargă.

Kendrick închise ochii și se gândi la tot ce-i plăcea în viață. S-a gândit la cei mai apropiați lui. S-a rugat în tăcere ca fiecare să fi reușit. Mai presus de toate, a clătinat din cap în timp ce închidea strâns ochii și se ruga pentru sora lui mai mică. Gwendolyn.

Te rog lui Dumnezeu , s-a rugat el. *Dintre noi toți, las-o să trăiască.*

*

Gwendolyn a păşit pe podeaua camerei ei întunecate, mergând spre fereastră pentru a miliona oară în acea zi și urmărind haosul care se desfășura în Silezia Inferioară. Din locul ei ascuns, ea putea privi în jos pe piața de jos și putea fi martoră la devastările aduse de soldații Imperiului. Coborau ca niște capre pe marginea stâncii, sute dintre ei, terorizându-i oamenii. Au mai rămas puțini oameni acum, cei mai mulți dintre ei deja legați împreună ca prizonieri și conduși de Imperiu în orașul de sus.

Pe străzile pustiite au rămas doar ecourile libere ale țipetelor lor, care răsunau de pe pereții Canionului, purtate de vântul urlator. Imperiul ajunsese aici jos și asta nu putea însemna decât un singur lucru: poziția finală a lui Kendrick eșuase. Nu mai era nimeni care să lupte cu Andronicus. Așa arăta înfrângerea. Înfrângerea pe care o cunoscuseră cu toții era inevitabilă.

Gwendolyn se uită la trupele Imperiului care făceau cercetări în orașul de jos și știa că o căutau. Era găzduită într-o ascunzătoare secretă din acest castel secret, construit în stânci, dar știa că era doar o chestiune de

timp până l-au găsit. Până când au adus-o înapoi acolo sus, înapoi în brațele lui Andronicus. Ea se cutremură la acest gând.

Gwen știa că Argon nu va fi aici să o salveze, nu se va ocupa a doua oară în treburile umane – și nici amuleta ei nu ar putea să o salveze din nou. Ea știa că asta era. Thor dispăruse de ea, departe într-un ținut pe care nu știa unde, și nu mai avea pe nimeni altcineva care să o ajute acum. Acum, ea s-ar confrunta singură cu moartea.

Gwen a privit un grup de Empire îndreptându-se spre ea și știa că avea și mai puțin timp decât credea.

În timp ce se uita afară, lui Gwen îi era milă nu de ea însăși, ci de toți oamenii pe care îi dezamăgise. A închis ochii și o lacrimă a căzut, în timp ce se gândea la ce tragedii trebuie să se fi întâmplat asupra lor. Kendrick, Godfrey, Srog, Brom, Kolk, Atme și ceilalți, toți acolo sus, probabil toți morți până acum. I-a lăsat o durere în piept.

S-a gândit la Thor și inima i s-a scufundat. Îl iubea mai mult decât putea să-și exprime vreodată și nu-și putea imagina viața fără el. O parte din ea nu voia să trăiască fără el. Nici nu-și putea imagina viața ca sclavul lui Andronic, ca pe jocul lui. Ea a simțit că dacă va muri, mai bine să moară cu demnitate.

Gwen a luat o decizie.

Ea s-a întors și l-a strigat pe însoțitorul care stătea lângă ușa ei.

„Adu-mi Illepra – acum!” ea a sunat

„Da, doamna mea”, a spus el și a fugit din cameră. Ea îi auzi pașii răsunând la distanță.

Gwen a pășit și a pășit, cu inima bătându-i în piept, iar în câteva clipe ușa s-a deschis și Illepra a izbucnit, ținându-și coșul în brațe.

„Doamna mea, mă bucur să te văd trezit și plimbându-te! Culoarea ți-a întors obrajii. Te vindeci bine.”

— Prea bine, mă tem, răspunse Gwendolyn.

"Doamna mea?"

— Am nevoie de o fiolă specială, spuse Gwen. „Este o fiolă pe care nimeni nu ar trebui să-l ia. Dar asta trebuie să ia unii când nu sunt suficiente alte ierburi.”

Illepra o privi cu atenție, iar ochii ei perspicaci se măriră.

Încet, ea clătină din cap.

— Tu ceri otravă, spuse ea.

Gwen dădu din cap.

— Fiola preferată pentru regi și regine, spuse ea.

Illepra clătină energic din cap.

„Nu o voi face, doamna mea. Practic arta vindecării și am făcut un jurământ.”

Gwendolyn era hotărâtă.

„Eu sunt regina ta și îți *poruncesc* !” spuse ea hotărât.

Illepra se uită înapoi, neclintită, iar Gwendolyn făcu un pas înainte și își strânse mâinile.

— Te implor, a adăugat ea. „Dă-mi flaconul”.

Gwendolyn simți lacrimile curgându-i pe obraji.

„Oamenii lui Andronicus vor veni după mine”, a adăugat ea. „Îți imaginezi o viață pentru mine cu ei? Toți și tot ceea ce știm și iubim este mort. Nu vreau să trăiesc așa.”

Illepra s-a uitat în spate lung și tare, tăcută, apoi și-a coborât în cele din urmă bărbia, o lacrimă curgându-i de pe obraz și a intrat adânc în coș, pe lângă toate ierburile, și a răscolit până când a scos o singură fiolă mică de lichid negru. Ea o ridică la lumină.

„Blackroot”, a spus ea. „Sorbi asta și nu vei mai fi. Fii atent, doamna mea. Nu-l atinge de buze decât dacă vrei să fie ultima dată când sorbi din nou.”

Illepra se întoarse cu spatele și se grăbi din cameră, trântind ușa în urma ei.

Gwendolyn o privi plecând, apoi ridică flaconul, examinându-i lichidul în lumină. Îi urmări lichidul vâscos și negru mișcându-se în timp ce întoarse flaconul în formă de clepsidră. A fost și sinistru și frumos. Gwen și-a amintit cărțile ei de istorie, toate poveștile pe care le citise despre regi și regine care le luaseră. Nu și-a imaginat niciodată să țină unul singur.

„Băutura regilor și reginelor”, se auzi o voce.

Inima lui Gwendolyn se năpusti când a recunoscut vocea.

Se întoarse pentru a-l vedea pe Argon stând acolo, uitându-se la ea, cu ochii strălucind. Părea să vadă chiar prin ea, să pătrundă în gândurile ei cele mai întunecate. Se simți rușinată și ascunse imediat flaconul în buzunar.

Ea lăsă capul în jos și roși.

„Mi-ai salvat viața astăzi”, a spus ea. „Pe câmpul de luptă. Nu știu cum să-ți mulțumesc.”

A rămas inexpresiv.

„Deși se pare, din fiola pe care o ții, vei fi mort destul de curând”, a răspuns el cu răceală, dezaprobat în voce. „Atunci a fost totul pentru nimic?”

Gwendolyn se înroși, simțindu-se vinovată.

„Nu este niciodată degeaba”, a spus ea. „Fie în această viață, fie în următoarea, îți datorez o mare datorie.”

„Datoria pe care mi-o ai este să trăiesc”, a răspuns el.

Gwen și-a încruntat sprâncenele.

„Încă nu înțeleg”, a spus ea. „Cum ai făcut-o? Credeam că nu poți interveni niciodată în treburile umane? Că vrăjitorii sunt interziși?”

— Ai dreptate, spuse el, îndreptându-se încet spre fereastra îndepărtată. Părea obosit în timp ce mergea. „Ceea ce am făcut a fost interzis. Am încălcat jurământul vrăjitorului sacru. A fost prima și singura dată când am făcut asta, prima și singura dată în o mie de ani când m-am amestecat în treburile umane. Am încălcat codul nostru și pentru asta trebuie să plătesc un preț foarte scump. Ceea ce am făcut mi-a minat puterile și va trebui să dorm mult timp. Nu mă vei mai vedea pentru o vreme. Cel puțin nu așa cum ați făcut cândva.”

Gwendolyn se simți cuprinsă de emoție.

„Îmi pare rău că ai făcut asta din cauza mea”, a spus ea. „Și m-am simțit că vei face așa ceva pentru mine, dintre toți regii și reginele pe care i-ai cunoscut vreodată.”

„Ești diferit de toți”, a spus el. „Ai o inimă mai mare. Esti mai curata. Mai curajos. Ești nobil. Ești un lider. Și așa știu că nu vei bea din acea sticlă din buzunar.”

Gwen se înroși.

— Atunci mă lași la mila lui Andronic? întrebă ea, indignată.

„Chiar și în moarte, trebuie să dai un exemplu”, a spus el. „Nu este vorba despre dacă mori sau nu. Este vorba despre *cum* mori. Asta este ceea ce trăiește pentru alții.”

„Cum pot să trăiesc după ce mi-a făcut el?” întrebă ea, îndurerată. „Chiar dacă nu s-a mai întâmplat nimic?”

„Poți trăi la fel de ușor ca oricine altcineva”, a spus el. „Nu e nicio rușine în ceea ce ți s-a întâmplat. Este doar rușine să fii prea laș pentru a continua. Făcând să nu-ți dai seama că *ceea ce ți s-a întâmplat* nu *ești tu* . *Ceea ce sa întâmplat* nu este la fel cu *cine ești tu* . Corpul, spiritul și sufletul tău sunt distincte de evenimentele din această lume care ți se

întâmplă. Priviți lumea acum printr-o lentilă fizică foarte îngustă. Dar lumea nu este doar fizică, ci și spirituală. Privind lucrurile fizic este cea mai joasă formă dintre toate.

„Crezi că ai intrat în această lume numai prin fizic? Ai fost conceput și spiritual. Acesta este cel mai înalt nivel în care trăim cu toții. Și de aceea, evenimentele fizice ale corpului nu înseamnă nimic. Ei nu ating și nu pot atinge spiritul nostru, esența noastră. Ar fi la fel dacă ai zgâria un cot sau ai pierde un deget. Tu, Gwendolyn, nu te-ai schimbat."

Ea se îmbujora, jenată. Ea știa că există adevăr în ceea ce spunea, dar era greu să-l înțeleagă acum. Se simțea în defensivă.

„Nu sunt un laș", a spus ea, strângând pumnii.

— Știu că nu ești, spuse el. „Și mai știu că îți plătești datoriile."

„Datorii?" întrebă ea, confuză.

„Nu-ți amintești, ziua aceea, când m-ai implorat să-i salvez viața lui Thor? Ți-am spus că nu trebuie să fie, totuși ai insistat, ai spus că vei da orice. Ți-am spus că vei plăti o datorie, vei muri de o mică moarte. Acum ai plătit acea datorie. Asta a fost mica ta moarte. O mică moarte a spiritului. Dar nu a corpului. Și nu a sufletului."

Gwen și-a amintit totul, iar auzirea cuvintelor lui i-a dat o mângâiere. Dădea sens ororilor pe care le îndurase. Acum totul avea sens, cel puțin.

— Ar trebui să fii recunoscător, continuă Argon. "Ești încă în viață. Ai sănătatea ta. Ai copilul lui Thor, în tine. Ai sacrifica copilul pentru a te sinucide? Doar din lașitate? Ești așa de egoist?"

„Nu sunt egoistă", a spus ea sfidător, știind că avea dreptate.

„Chiar acum, de unde stai, se pare în ochii tăi că viitorul îți va aduce doar mai multă durere, mai multă tristețe", a spus Argon. „În ochii tăi se pare că ai suferit o umilință din care nu te poți recupera niciodată. Dar viziunea ta este limitată; privești timpul dintr-o singură perspectivă și este una foarte îngustă. Acesta este obiectivul tuturor celor care au trecut prin suferință. Și este o lentilă distorsionată. Viitorul te va surprinde; poate fi pur și simplu strălucitor, mai luminos decât v-ați imaginat vreodată. Și ceea ce ți s-a întâmplat astăzi se va estompa în mintea ta, se va estompa atât de mult încât s-ar putea să nu-ți amintești niciodată, de parcă n-a fost niciodată. Viața nu este o singură viață: este mai multe vieți. Și noile voastre vieți vor spăla orice durere și regret care au existat în cele vechi. Când avem o tragedie în viață, rămânem blocați, ca și cum rămânem blocați în noroi.

Când suntem în noroi, se simte ca și cum nu putem ieși niciodată. Dar acestea vin la noi ca niște mari lecții de viață: depinde de noi să ne scoatem din noroi. Nu doar o dată, ci din când în când. Acesta este momentul tău să te retragi. Pentru a arăta vieții că ești mai mare decât fricile tale. Dacă nu ți-e prea frică."

„Nu mi -*e* frică", a răspuns ea hotărâtă.

Argon îi zâmbi înapoi, prima dată când îl văzuse zâmbind.

„Nu pe mine trebuie să mă convingi", a spus el. „Ești tu însuți."

Gwen s-a întors și a pășit, mergând încet înapoi spre fereastră, respirând adânc, simțindu-se mai bine. Ea simțea că poate tot ce spunea el era corect. Dar mai era un lucru care o deranja.

„Dar ce zici de Thor?" ea a intrebat. „După ce mi s-a întâmplat, Thor nu mă va mai iubi. Voi fi coborât în ochii lui."

— Credeți atât de puțin despre Thorgrin? întrebă Argon. „S-ar putea să te iubească și mai mult."

Gwen nu se gândise la asta.

„S-ar putea", a spus ea, „dar în adâncul lui s-ar putea simți diferit. Nu vreau să pun această povară asupra lui. Nu vreau să simtă că *trebuie* să fie cu mine. Vreau ca el să *vrea* să fie cu mine."

Argon clătină încet din cap.

„Îl subestimezi foarte mult pe prietenul nostru Thor", a spus el. „Iubirea lui pentru tine este ca și pentru el însuși."

Gwendolyn îşi coborî faţa şi simţi o lacrimă curgându-i pe obraz. În timp ce el rosti cuvintele, ea le simți drept adevărate.

„Deci ce acum?" ea a intrebat. „Nu pot sta aici. voi fi capturat. Mă predau pur și simplu?"

Argon oftă.

„Ești bine citit", a spus el. „Îți amintești ce ar face femeile în vremuri de demult dacă ar fi atacate? Unde ar merge?"

"Merge?" întrebă ea, nedumerită. În timp ce el a spus, ea a fost vag conștientă și a început să-i revină.

„Turnul Refugiului", a spus Argon.

În timp ce el a spus, ea a început să-și amintească.

„La capătul sudic al Inelului", a spus ea, amintindu-și. „Un loc în care femeile merg să se vindece. O manastire. Ei fac un jurământ de tăcere. Unii se întorc în societate, alții nu."

„Este un loc sacru”, a adăugat Argon, „un loc în care nu poți fi atins de nimeni. Nici măcar Andronic. Fă-ți timp să te vindeci, să reflectezi. Și apoi ia o decizie. Mai bine să mergi acolo și să te retragi din lume decât să mori.”

În timp ce Gwendolyn se gândea la asta, s-a uitat pe fereastră și a privit trupele lui Andronicus apropiindu-se. I-au revenit încet, poveștile pe care le citise despre Turnul Refugiului, locul unde femeile au fugit în vremuri străvechi, pentru a se regrupa și a se vindeca. . Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai bine lucrul de făcut. Oamenii ei nu aveau nevoie de ea acum. Ceea ce aveau nevoie era ca ea să supraviețuiască.

— Dar dacă... Gwen se întoarse să vorbească cu Argon, dar el plecase deja.

Ea a căutat în cameră, uluită. Dar nu era de văzut nicăieri.

Gwen știa că acum era doar o chestiune de minute. Ea scoase flaconul și îl examină din nou, luptându-se cu ea însăși.

Brusc, ea a luat o decizie. Argon avea dreptate: era mai puternică decât atât. Ea nu ar ceda niciodată lașității. *Niciodată* .

Gwen se întinse înapoi și aruncă flaconul, lovindu-l de perete. Lichidul s-a lipit de perete cu un zgomot de șuierat, apoi a picurat încet, ca gudronul.

„Steffen!” strigă Gwen, grăbindu-se spre uşă.

În câteva clipe, sosi Steffen, repezindu-se în cameră, privind-o cu panică în ochi.

Tunelurile secrete despre care mi-ai spus. Îi cunoști?”

— Da, doamna mea, spuse el în grabă. „Srog m-a instruit. Mi-a poruncit să stau lângă tine și, dacă ai nevoie vreodată de ei, să-ți arăt calea.”

— Arată-mi acum, spuse ea.

Ochii i se luminau de entuziasm.

„Dar, doamnă, unde vei merge?”

„Voi traversa Inelul, spre sud, până la Turnul Refugiului.”

„Doamna mea, trebuie să vă însoțesc. Nu este o călătorie pe care ar trebui să o faci singur.”

Ea clătină din cap, îngrijorată, auzind pașii soldaților în afara porților.

„Ești un prieten adevărat”, a spus ea, „dar va fi o călătorie periculoasă și nu te voi pune în pericol.”

El a clătinat din cap, neclintit.

„Nu vă voi arăta drumul decât dacă îmi permiteți să vă însoțesc. Onoarea mea o interzice.”

Gwendolyn auzi pașii îndepărtați ai bărbaților care se apropiau și știa că nu avea de ales. Și a fost, ca întotdeauna, recunoscătoare pentru loialitatea lui Steffen.

„Bine”, a spus ea, „să mergem”.

Steffen s-a întors și a fugit din cameră, iar ea l-a urmat pe coridor după coridor, răsucindu-se și întorcându-se, până când ajunseră la o ușă ascunsă la capătul unui hol, camuflata în piatră. Steffen o deschise, iar ea îngenunche lângă el și se uită înăuntru.

Era un tunel de întuneric, frig și umezeală, insecte se târau înăuntru, un frig o străbătea la senzația curentului de aer. Au schimbat o privire îngrijorată, iar ea a înghițit la acest gând. Dar nu avea de ales. A fost asta, sau moartea.

Pe măsură ce pașii soldaților deveneau din ce în ce mai puternici, cei doi s-au grăbit înăuntru și au început târâșul lung și greu spre libertate.

CAPITOLUL XI

Thor a deschis ochii și a simțit un sentiment de mulțumire și pace pe care nu le mai cunoștea de multă vreme. Se simțea odihnit, întinerit și s-a întins pe spate în iarba moale și luxoasă, briza răcoroasă mângâindu-i fața. S-a ridicat și a privit în jur, întrebându-se dacă toate acestea erau un vis.

Lumina dimineții devreme s-a răspândit peste deșert, luminând oaza în care zăcea Thor. Încet, totul s-a întors la el. Visul lui, mama lui, văzând Argon, apoi trezindu-se pentru a găsi acel om, locuitorul deșertului, care i-a condus aici. Intră și ieșise din conștiență și se uită imediat în jur, asigurându-se că ceilalți erau cu el.

A răsuflat uşurat pentru a vedea că erau. Toți stăteau întinși confortabil pe iarbă, pe malul lacului, dormind mulțumiți și arătând mai bine decât îi văzuse de multă vreme. Peste tot în jurul lor erau palmieri, încărcați cu fructe, legănându-se ușor în briza răcoroasă a dimineții.

Ei fuseseră salvați de acești locuitori ai deșertului, își dădu seama Thor și s-a întors și i-a căutat, pentru a le mulțumi. El zări grupul dintre ei, așezați lângă ape, întinzându-și palmele, cu ochii închiși, cântând într-un fel de ritual. Imaginea lor se reflecta în apele liniștite și era o priveliște frumoasă. Sunetul blând al cântărilor lor s-a ridicat și a continuat în aer, făcând locul să se simtă și mai suprarealist.

Dincolo de perimetrul oazei, în toate direcțiile, era deșert. Deșert galben, copt, întins la nesfârșit, crud, până la marginile orizontului. Era prea devreme pentru ca căldura să se undă, dar Thor știa că va fi destul de curând.

„Te-ai trezit”, se auzi o voce.

Thor s-a întors și l-a văzut pe unul dintre locuitorii deșertului, cel care îl salvase, stând deasupra lui, privind în jos cu ochi buni și plini de compasiune.

„Ai dormit un somn lung și agitat.”

Thor și-a zguduit creierul, încercând să-și amintească. Thor s-a uitat în jur și i-a văzut pe frații săi trezindu-se.

— Îți datorez o mare datorie, spuse Thor. „Toți facem. Ne-ai salvat viețile.”

Bărbatul a clătinat din cap.

„Nu ne datorezi nimic”, a spus el. „Datoria este a noastră”.

Thor privi înapoi, confuz.

„Vezi tu”, a spus bărbatul, „legenda noastră spune despre tine. Povestește despre această zi. Ziua în care ai trece pe aici. Te așteptăm de generații, așteptând acest moment să te ajute în călătoria ta. Căutarea ta nu este doar pentru tine – este una care ne va elibera pe toți, chiar și aici, în Imperiu.”

"Asteptandu-ma?" întrebă Thor, confuz. „Nu înțeleg. Trebuie să mă amesteci cu altcineva.”

Dar ei au clătinat din cap.

Ceilalți s-au înghesuit, iar Thor l-a simțit pe Krohn frecându-se de piciorul lui și s-a întins în jos și l-a mângâiat pe cap.

"Unde suntem?" întrebă O'Connor

„Sunteți adânc în Marele Deșert”, a răspuns bărbatul, în timp ce oamenii lui, în cele din urmă, s-au ridicat și li s-au alăturat. „Chiar în centru. Nicio ființă umană nu a ajuns până aici. Cei dintre noi care locuim aici cunoaștem această oază. Deșertul este un loc neiertător. Ești norocos că ești în viață.”

— I-am avertizat, spuse Indra, clătinând din cap.

„Suntem într-o căutare”, a răspuns Reece.

„Pentru sabia furată”, interveni O'Connor.

„Ni s-a spus că este dus la Neversink”, a adăugat Elden.

Locuitorii deșertului s-au întors și s-au privit unul la altul, cu ochii mari de surprindere.

„Este exact așa cum au prezis profețiile”, a spus liderul lor, întorcându-se și privindu-l pe Thor.

„Poți să ne conduci acolo?” întrebă Thor.

„Desigur”, a răspuns liderul. "Noi trebuie. Este datoria noastră. Urmărește-ne îndeaproape. Și luați câte fructe puteți duce”, a spus el, în timp ce toți își coborau gluga, își ridicau toiagul și începeau drumeția, „va fi singura voastră sursă de viață”.

Thor și ceilalți s-au întors și au examinat fructele groase și galbene care atârnau de palmierii care se legănau și fiecare a cules câte a putut să transporte, apoi s-au întors și s-au grăbit după locuitorii deșertului, care se mișcau surprinzător de repede, devenind deja ascunși dimineața. aburi.

Pe măsură ce toți au căzut la rând, Thor mărșăluind lângă frații săi repede pentru a ține pasul, Thor a ridicat unul dintre fructele galbene din curiozitate și a mușcat din el. În timp ce făcea, a explodat cu apă, apă curgându-i pe față, bărbie, gât și revărsându-se pe podeaua deșertului. A încercat să prindă cât a putut în palmă, supărat că a irosit-o.

— Trebuie să fii mai atent, spuse Indra. „Fructele de apă sunt delicate. Sunt în mare parte apă și doar o mică parte de piele. Înăuntru nu este doar apă, este o apă specială, care vă oferă energie. Mai multă energie decât mâncare."

Thor a băut apa, care era dulce și i-a dat o explozie de energie. Avea și un gust puțin acrișor. Privea fructele cu un nou respect.

„Trebuie să le muști încet și cu grijă", a adăugat Indra. „Ai irosit deja unul."

Thor se aplecă și puse restul fructelor pe buzele lui Krohn, permițându-i să poată de pe el. L-a băut cu poftă, dornic de mai mult.

Thor și ceilalți au mers aproape în spatele locuitorilor deșertului în timp ce aceștia țeseau, urmând un fel de cale de nepătruns pe care Thor nu l-a putut detecta. Pe măsură ce mergeau, soarele creștea și mai fierbinte pe cer, iar Thor simțea că respira greu. Nu a ajutat că din când în când un nor de praf suflă prin; Thor și-a ridicat mâinile la ochi, încercând să țină nisipul afară. Locuitorii deșertului doar și-au lăsat gluga lungă în jos și păreau imuni la aceste distrageri.

Când lui Thor i s-a făcut sete, a mușcat din alt fruct de apă, încet de data aceasta, și a fost atât de recunoscător pentru lichidul pe care l-a împărțit cu Krohn. Peste tot în jurul lui, frații lui făceau la fel. Spre deosebire de prima lor călătorie în deșert, acest fruct i-a dat energia necesară pentru a-l menține. La început, când le adunase, îi era supărat greutatea în plus – dar acum era atât de bucuros că le avea. De fapt, se temea de cât de lumină primea, pe măsură ce mânca din ce în ce mai multe din ele.

„Hei, mai multe fructe!" strigă O'Connor.

Thor se întoarse și văzu, lângă ei, un singur palmier legănat în mijlocul deșertului, plin cu fructe roșii care atârnau jos. O'Connor s-a

îndreptat spre ea, când deodată un locuitor al deșertului l-a prins brusc de cămașă și l-a smuls înapoi.

Thor și ceilalți au schimbat priviri de mirare, de neînțelegere.

"Lasa-ma sa plec!" strigă O'Connor.

Dar apoi, brusc, pământul s-a deschis sub un copac, într-o dolină masivă și răspândită, înghițind copacul și tot ce îl înconjura.

O'Connor stătea acolo și se uita la el, cu ochii mari; dacă ar mai fi făcut un singur pas, ar fi murit.

„Deșertul este plin de propriile sale seductoare", îi spuse locuitorul din deșert lui O'Connor. „Așa cum am spus, rămâneți îndeaproape de urmele noastre."

Au continuat drumeția, cu O'Connor zdruncinat, toți cu un nou respect pentru acest loc, urmând urmele locuitorilor deșertului cât de aproape au putut.

Au mărșăluit și au mers, în tăcere, din ce în ce mai adânc în deșert, până când picioarele și picioarele le-au obosit. Se simțea din ce în ce mai mult ca un pelerinaj.

Au trecut orele și Thor avea nevoie de o pauză în monotonie; s-a ridicat și a căzut lângă locuitorul de plumb din deșert.

„De ce locuiești aici?" întrebă Thor.

„Ca și tine, vrem să fim liberi. Eliberat de distanța lungă a lui Andronicus. Libertatea noastră ne este mai dragă decât locul în care trăim."

Părea a fi o temă recurentă pe care Thor o auzi în tot Imperiul.

„Dacă reușiți să-l învingeți pe Andronicus, v-ați elibera nu numai pe voi, ci și pe noi toți", a adăugat el.

„Dar acest deșert pare un loc atât de ostil și neiertător", a spus Thor.

Bărbatul a zâmbit.

„Imperiul este plin de locuri ostile și neiertătoare", a răspuns el. „De asemenea, este plin de locuri de o frumusețe de neînchipuit, abundență, prosperitate. Orașe oceanice. Orașe făcute din aur. Întinderi de verde, de teren agricol, cât se vede cu ochii. Cascade care nu au fund. Râuri pline de pește. Acestea sunt locurile pe care le-a revendicat Andronicus. Într-o zi, totuși, s-ar putea să fie din nou ai noștri."

Au mers și au mers, cu picioarele lui Thor palpitând, până când al doilea soare a căzut deja jos pe cer. Fructele lor de apă au fost epuizate cu mult timp în urmă, iar Thor nu știa dacă mai putea face. Tocmai când avea de gând să vorbească, în față, în valurile ondulate de căldură, a văzut

conturul a ceva. Clipi de mai multe ori, întrebându-se dacă nu cumva era un alt miraj. Dar pe măsură ce se apropiau, el și-a dat seama că nu era.

„Nu te scufunda niciodată”, strigă Indra.

Inima lui Thor a crescut de uşurare.

„Da”, a spus liderul, „lacul se învecinează cu deșertul. Acolo se termină un teren și începe altul.”

Întineriți, au mers până când nisipul a lăsat treptat locul ierbii, până au ajuns la marginea deșertului, iarba devenind mai groasă și mai verde. Acolo, la o sută de metri în depărtare, înconjurat de iarbă, stătea Neversink. Pe de o parte era încadrată de un pădure înalt, iar pe de altă parte, dealuri înverzite.

„Aici te lăsăm”, a spus principalul locuitor al deșertului, oprindu-se și înfruntându-se pe Thor.

— Nu știu cum te vom răsplăti vreodată, spuse Thor.

„Găsește-ți sabia”, a răspuns el. „Învinge-l pe Andronicus. Aceasta este o rambursare suficientă.”

S-a aplecat în față și l-a îmbrățișat pe Thor, iar Thor l-a îmbrățișat înapoi.

— Amintiți-vă de noi, spuse bărbatul.

Cu asta, locuitorii deșertului s-au întors cu toții, și-au acoperit fețele cu gluga și s-au îndreptat înapoi în deșert. Thor și ceilalți i-au privit plecând; nu merseseră departe când o furtună din deșert a ridicat nisip, învăluindu-i, făcându-i să dispară.

Thor și ceilalți au schimbat o privire de mirare, apoi toți s-au întors și au privit lacul fără fund din fața lor. Nu se scufundă. Era mai mare decât își imaginase Thor, părând că se întindea pe kilometri în fiecare direcție. Strălucea de un albastru deschis, iar Thor simțea o energie intensă care iese din el. Nu părea un lac normal.

Thor căuta în toate direcțiile vreun semn al Sabiei, al hoților. Era de gardă, ca și ceilalți, strângând mânerele săbiilor, pregătindu-se pentru o confruntare. Dacă i-ar fi bătut pe hoții de aici, puteau sosi în orice moment.

Dar oricât de mult Thor a cercetat țărmurile, nu a putut vedea nimic, nicio dovadă că erau aici. S-a rugat doar să nu fi întârziat prea mult.

„Poate că am întârziat”, a spus O'Connor. „Poate că au aruncat deja Sabia și au plecat.”

— Sau poate că nu au sosit încă, spuse Reece.

„Dacă au venit și au aruncat Sabia, nu avem cum să verificăm apele”, a spus Elden.

„Dacă Sabia este acolo”, a spus Indra, „atunci s-a scufundat în măruntaiele pământului. Singura ta speranță este dacă ai ajuns aici înaintea lor și îi poți opri înainte ca ei să-l arunce.”

— Trebuie să aflăm dacă au fost aici, spuse Thor. „Dacă erau aici, au lăsat o urmă. Trebuie să-l găsim. Trebuie să știm cu siguranță ce s-a întâmplat. Să verificăm linia țărmului.”

Ca unul, au pornit cu toții, mergând de-a lungul malurilor albe și nisipoase ale lacului, străbătând țărm pentru orice urme, orice semn de întrerupere. Thor și-a scos pantofii și a mers cu picioarele goale în iarbă, apoi de-a lungul nisipului, cufundându-și picioarele în apele înghețate; se simțea bine, răcorându-l, mai ales la umbra copacilor falnici. Ceilalți au făcut la fel.

Au mers ore în șir, apropiindu-se de malul îndepărtat al lacului, cu apele lui strălucitoare, când Reece a strigat: „Pe aici!”

Toți s-au întors entuziasmați și l-au urmat pe Reece în timp ce acesta arăta urme de pași pe nisip; erau amprentele unui grup mare de oameni. Toți stăteau acolo, studiindu-i.

— Au venit din pădure, spuse Reece.

„Asta înseamnă că ne-au bătut aici”, a spus Elden.

Inima lui Thor a căzut când a ridicat privirea și a văzut urmele amprentelor pe nisip. Nu era de bun augur.

Toți au urmat amprentele de-a lungul nisipurilor albe, urmărind contururile lacului. Brusc, brusc, s-au terminat.

Toți stăteau acolo, scărpinându-se în cap, privind în jos la nisip, apoi la apă.

„Apa este mai întunecată aici”, a spus Reece.

„Aceasta trebuie să fie cea mai adâncă parte a lacului”, a spus O'Connor.

— Este, spuse Indra, făcând un pas înainte, privind în apă. „Dacă ar fi aruncat Sabia oriunde, ar fi aici.”

Thor a înghițit. Ea avea dreptate. Ar putea sabia să fie pierdută pentru totdeauna?

„Dar de ce se termină pașii lor?” întrebă Thor.

Toți se uitau la apele liniştite, întrebându-se. Singurul sunet era cel al vântului bătut de pe apă, în timp ce priveau cu toții. Thor a simțit un

sentiment de scufundare.

„Atunci am ajuns până aici”, a întrebat O’Connor, „pentru a găsi o sabie care este pierdută pentru totdeauna?”

Au scanat apele, dar erau impenetrabile.

„Dacă este acolo, nu există nicio modalitate de a-l recupera”, a spus Elden.

„Și atunci ce acum?” întrebă Reece. „Să te întorci la Inel ca eșecuri?”

Indra le întoarse spatele și șerpui până la marginea pădurii.

— Nu sunt atât de sigură, spuse ea în cele din urmă.

Toți s-au întors și s-au uitat la ea; era în genunchi, cercetând ramurile.

„Vezi copacii aceia?” ea a spus. „Uită-te la ramuri. Unghiul lor. Se pare că poate cineva s-a retras din acest loc, înapoi în pădure.

Thor se întoarse cu ceilalți și o urmă pe Indra, îndepărtându-se de lac, în pinii falnici. Toți învățaseră suficient să nu se îndoiască de ea și au urmat-o fără îndoială în timp ce ea îi conducea în pădure. Pe măsură ce au continuat mai departe, Thor a început să vadă și el; la început a fost slab, dar apoi a apărut la vedere. Era un traseu subtil, o serie de ramuri rupte. Un tipar. Începea să arate ca o potecă. Avusese dreptate.

Traseul și-a șters drum prin pădure, apoi, în cele din urmă, s-a deschis, înapoi pe malurile nisipoase dintr-o altă parte a lacului. Această parte a țărmului era ascunsă, acoperită de umbră, peste ea se curbau ramuri lungi și grele de pin. Thor a trebuit să se uite atent ca să vadă că era ceva pe nisip, ascuns la umbră.

Pe măsură ce s-au apropiat, Thor s-a oprit brusc și a rămas încremenit pe loc, la fel ca și ceilalți, șocați de vederea dinaintea lor.

Acolo, întins pe nisip, pe malul lacului, unde se aflau trupurile hoților care furaseră Sabia din Inel. Întregul grup dintre ei, toți întinși în nisip, morți.

Sângele se prelingea din trupurile lor, pe nisip, încă ud, pătându-l în roșu, și în mijlocul lor se aflau trupurile câtorva zeci de soldați ai Imperiului, toți morți.

Thor și ceilalți stăteau acolo, nedumeriți, încercând să dea sens vederii. În mod clar, aici se întâmplase un mare conflict. Dar de ce? Cum? Și ce se întâmplase cu Sabia? Nu era niciun semn de asta nicăieri. Oare

hoții aruncaseră Sabia în apă înainte de a fi uciși? Oare vreun soldat al Imperiului a supraviețuit și a fugit cu Sabia după conflict?

„Se pare că toți s-au ucis între ei”, a spus Elden.

Toți au început să meargă încet prin măcel, încercând să înțeleagă.

— Nu, spuse în cele din urmă Indra, îngenunchind și examinând semnele de pe corpul lor. „Au fost atacați. Toti. Prin altceva.”

"Atacat?" întrebă Elden. "Cu ce?"

Indra își trecu mâna de-a lungul pieptului unuia dintre soldați, apoi ridică privirea de rău augur:

„Dragoni”.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Godfrey deschise încet ochii, cu capul tremurând. Îl durea mai mult decât își putea aminti, corpul lui simțindu-se ca și cum ar suporta greutatea pământului. Fiecare mușchi îl durea și pulsa și, în timp ce zăcea acolo, cu fața întâi în iarbă, își testa încet membrele, încercând să le miște pe fiecare. Se simțea ca și cum i se instalează rigor mortis.

El a clătinat din cap și a încercat să-și amintească. Unde a fost el? Ce s-a intamplat?

Godfrey se uită afară și văzu nu departe de el, fața moartă a unui cadavru care se uita în spate, cu ochii larg deschiși de parcă s-ar fi uitat drept la el. Deschise ochii cu o tresărire, se lăsă pe spate și privi de jur împrejur: erau sute de cadavre întinse pe câmpul de luptă în jurul lui. Și-a întors gâtul și a văzut aceeași priveliște în toate direcțiile.

Apoi și-a amintit. Bătălia împotriva lui Andronic. La început, victoria; apoi, înfrângerea. Macelul.

Godfrey a fost uimit să vadă că era în viață. De asemenea, nu se putea abține să nu se simtă mândru de el însuși că avusese de fapt curajul să lupte, să stea cot la cot cu fratele său Kendrick și cu ceilalți. Nu avea abilitățile lor, dar, în mod ironic, poate că asta îl salvase. Se aruncase stângaci în toiul bătăliei și, în mod jenant, nu avea nici agilitatea lor – în timp ce încărcase, Godfrey alunecase pe sângele lipe de soldat și alunecase înainte să-și poată mânui sabia. Și-a amintit că stătea întins cu fața în jos la pământ și încerca să se ridice, dar călcat în picioare de soldați și cai.

Godfrey și-a amintit că a primit o lovitură solidă în cap de la un cal care l-a doborât. După aceea, totul fusese întuneric.

Godfrey ridică o mână pe partea laterală și simți o urătură uriașă acolo unde calul îl lovise cu piciorul. Îi era rușine să fi fost doborât de un cal și să nu fi coborât cu sabia ridicată sus, de un alt cavaler. Dar cel puțin, spre deosebire de ceilalți din jurul lui, îi cruțase viața.

Era a doua zi dimineață și când o ceață rece suflă din Canyon, Godfrey se cutremură, realizând că fusese afară toată noaptea. S-a așezat în mijlocul mării de cadavre, o scenă dură în prima lumină a dimineții. În depărtare, zări trupele lui Andronicus, patrulând. Se auzi zgomotul distinctiv al unei săbii tăind aerul și împingând carnea în țeapă; Godfrey și-a întins gâtul pentru a vedea un soldat al Imperiului, la vreo cincizeci de metri, mergând de la un corp la altul, ridicând sabia și aruncând-o prin fiecare cadavru pentru a se asigura că era mort. Era metodic, mergea de la cadavre la cadavru — și se îndrepta în direcția lui Godfrey.

Godfrey înghiți în sec, cu ochii deschiși larg, realizând că scăpase de moarte o dată – dar nu era pe cale să scape din nou. Trebuia să se gândească repede, altfel va sfârși cu *adevărat* mort.

Ceea ce îi lipsea lui Godfrey în abilitățile de luptă, a compensat cu inteligență. Nu avea pregătirea fraților săi, dar avea o capacitate unică de a supraviețui. Crescând, găsise întotdeauna o cale de ieșire din toate, iar acum, mai mult ca niciodată, era timpul să-și folosească abilitățile.

Godfrey a scanat rapid cadavrele din jurul lui și a zărit un soldat mort al Imperiului de mărimea și înălțimea lui. Se uită înapoi peste umăr, asigurându-se că soldatul de patrulare nu privea, apoi se târă înainte pe mâini și genunchi până la cadavru. Îl dezbrăcă repede de toată armura, mișcându-se cât de discret a putut, rugându-se să nu fie depistat.

Godfrey își scoase propria armură, trupul înghețându-i când era expus aerului iernii și se întinse și se îmbrăcă cu armura inamicului din cap până în picioare, luându-și chiar centura, care avea pe ea o sabie scurtă și un pumnal; apoi s-a întins și și-a apucat scutul. Chiar și-a întins mâna și și-a luat casca, care, din fericire, i-a ascuns jumătate din față în forma ei semicirculară. A reușit să facă toate acestea cât de repede a putut, verificându-și peste umăr la fiecare câteva secunde să vadă dacă celălalt soldat al Imperiului se apropia. Din fericire, în timp ce își croia drumul mai aproape, nu se uita în direcția lui.

Godfrey se întoarse repede și se întinse pe spate, ținând deasupra lui scutul soldatului Imperiului, astfel încât creasta – un leu cu o pasăre în gură – să fie clar vizibilă. A închis ochii, prefăcându-se că dorm. Și s-a rugat.

Soldatul de patrulare s-a apropiat de el și s-a oprit. Godfrey, cu ochii închiși, s-a rugat să-l cumpere. Știa că următoarea secundă va defini dacă trăiește sau nu. Dacă auzea zgomotul de oțel tăiat prin aer, știa că va fi ucis,

și-a descoperit trucul. Dar dacă simțea că soldatul îl ghiontește într-un alt fel, știa că șiretlicul lui funcționase.

Godfrey a așteptat ceea ce părea pentru totdeauna, în timp ce soldatul stătea deasupra lui, dezbătând.

În cele din urmă, a simțit vârful unei cizme, trântindu-l pe umăr.

În interior, Godfrey oftă uşurat; în exterior se prefăcea că este trezit, deschizând ochii, fluturându-i încet, prefăcându-se dezorientat.

— Ești în viață, spuse soldatul Imperiului. "Bun. Ești rănit? Poti sa mergi?"

Godfrey se ridică încet și nu era prea greu să prefăceai durerea, deoarece durerea lui era reală; a întins mâna și a simțit bătătura de pe față și a permis soldatului Imperiului să-l tragă în picioare. Picioarele îi erau înțepenite, ca și restul corpului, dar putea să meargă.

„Îmi pare rău, domnule, nu v-am văzut dungile”, a spus soldatul cu uimire, înțepenindu-se brusc la atenție.

Godfrey se uită înapoi surprins, neînțelegând. Apoi și-a dat seama: uniforma pe care a furat-o. Soldatul pe care l-a atacat trebuie să fi fost ofițer.

Godfrey a căzut imediat în rol, de teamă să nu fie descoperit.

„Te voi ierta de data asta”, a spus el, „dar data viitoare te vei adresa în mod corespunzător superiorului tău. Înțelegi?" spuse Godfrey, adunând un ton cât se poate de aspru și autoritar.

"Da domnule!" a răspuns soldatul.

Godfrey stătea acolo, privind înapoi și trebuia să se gândească repede. Știa că trebuie să continue să joace bine rolul; o mișcare falsă și avea să fie descoperit.

— Să vă luăm o asistentă, domnule? a întrebat soldatul.

"Nu. Nu am nevoie de unul. Sunt ofițer, să nu uiți. Suferim răni ușoare.”

— Da, domnule, spuse soldatul.

Godfrey se gândi repede. Nu putea pur și simplu să plece. Ar fi prea riscant. Ce se întâmplă dacă ceva ce a făcut a renunțat la șiretlic?

— Iată, se auzi o voce.

Godfrey s-a întors și a văzut câțiva ofițeri ai Imperiului apropiindu-se. Cu casca jos și viziera coborâtă, probabil că nu l-au recunoscut.

„Întâlnirea ofițerului”, se auzi o voce.

Grupul de ofițeri Imperiului s-a apropiat, iar unul i-a pus o mână pe spate și l-a condus împreună cu ceilalți.

Godfrey se trezi mergând cu grupul ofițerilor Imperiului, făcându-și drum prin câmpul de cadavre, spre poarta exterioară a Sileziei, spre tabăra lui Andronic. Îi era frică să verifice peste umăr, să verifice și să vadă dacă soldatul acela îl urmărește, aruncându-i o a doua privire, întrebându-se dacă a greșit. Așa că, în schimb, și-a dublat pasul și a mers cu acești oameni, minunându-se de această întorsătură ciudată a destinului. Se întreba cât de mult ar putea să țină asta. O parte din el a vrut să se întoarcă și să fugă – dar dacă ar fi făcut-o, știa că nu va reuși niciodată. În plus, unde era să alergi? Întregul oraș a fost înrobit. Părea să nu existe un loc sigur nicăieri.

Au trecut curând prin poarta exterioară, departe de Silezia, și în timp ce au făcut-o, în fața lor s-a dezvăluit imensa întindere a armatei de milioane de oameni a lui Andronic, tăbărată în corturi. Godfrey înghiți în sec, uimit de această priveliște. A fost condus din ce în ce mai adânc în spatele liniilor inamice, amestecându-se cu ceilalți și, pe măsură ce se îndrepta din ce în ce mai adânc în inima taberei lui Andronic, nimeni nu părea să se uite de două ori.

El supraviețuise. Îi păcălise pe toți. El menținea șiretlic.

Dar cât timp a putut să o țină așa?

CAPITOLUL 13

Erec călărea cu Brandt și cu zeci de oameni ai ducelui, toți năvălind pe porțile Savariei, grila trântindu-se în spatele lor, orașul lăsat securizat doar de puținii soldați rămași să stea de pază. Toți au pornit pe drumul îndreptându-se spre est, sute dintre ei, ridicând praful într-un zgomot mare, în timp ce începeau călătoria spre Estul Gulch.

Ei au călărit ca unul singur, un grup neînfricat, hotărât, călărind chiar pentru viața lor în lumina zorilor. Toți știau ce era în joc și erau pe deplin pregătiți să se arunce în imposibil: să încerce, cu doar câteva sute de oameni, să-și apere patria împotriva armatei de milioane de oameni a lui Andronic. Erec știa că probabil că toți mergeau la moarte. Dar pentru asta se născuseră și crescuseră toți: își riscă viața, în fiecare zi, pentru a-i proteja și a apăra pe cei rămași în urmă. În mintea lui Erec, a fost un privilegiu. Acesta era ceea ce el — pentru ce toți — își trăise viața: vitejie.

Erec era recunoscător că încărcau să-l întâlnească pe inamicul cu fața întâi, în loc să aștepte cu teamă în propriile porți ca inamicul să se apropie. Nu știa dacă vor trăi sau vor muri și, în anumite privințe, asta nu conta. Ceea ce a contat cel mai mult a fost că au șansa de a întâlni inamicul cu onoare, curaj și într-o ciocnire de glorie.

Erec simți de data aceasta un sentiment de asigurare știind că Alistair era în siguranță în Savaria, în spatele porților Ducelui, în siguranță în castel, la sute de mile în spatele liniilor frontului. Se putea arunca în luptă cu liniște sufletească, știind că nu va trebui să-și facă griji pentru ea.

Călăreau și călăreau, singurul sunet acela al călcării cailor lor, norii mereu prezenți de praf din fața lui Erec, părul, nasul lui, până când soarele a crescut sus pe cer. Erec s-a pierdut, ca de multe ori, în marea cacofonie a sutelor de copite de cai, a pintenilor care îi zgâiau în urechi, a săbiilor care zdrăngăneau în teacă. Era un sunet cu care fusese obișnuit încă din tinerețe. M-am simțit ca acasă.

Pe măsură ce soarele se întindea pe cer și picioarele lui Erec au început să-l doară, drumul s-a ridicat și au ajuns în vârful Dealului de Est; s-au oprit și, din acest punct strategic strategic, au putut să privească în jos spre estul rural răspândit dedesubt.

Când toți se opriră, ducele și Brandt lângă Erec, arătă el.

"Acolo!" spuse Erec.

În fața lor se întindea un imens lanț de munți, întinzându-se cât de departe spre nord și spre sud, cât vedea cu ochii. A creat o barieră naturală, blocând Estul de Vest, și nu mai era decât o cale prin: un râu îngust, o bucată de despărțire, suficient de mare pentru a încăpea poate șase oameni unul lângă altul și poate o sută de metri adâncime, în mijlocul lanţul muntos. Era singurul mod în care cei care se apropiau dinspre vest puteau ajunge la Savaria fără a escalada muntele abrupt. Era o cale de trecere pentru călători. Și un punct de sufocare pentru soldați. A fost calea cea mai rapidă și cea mai directă pentru o armată de a călători, adică dacă o armată nu avea de ce să se teamă. O armată precaută, în mijlocul unui conflict cu un inamic puternic nu ar încerca; dar o armată uriașă, fără de ce să se teamă, doar ar putea. Era locul perfect pentru o ambuscadă.

Nu puteau vedea dincolo de lanțul muntos și nu aveau idee cât de aproape era armata lui Andronicus – sau dacă măcar călătoreau pe aici.

Erec a fost revigorat; îl bătuseră pe Andronicus aici. Acum, au avut o șansă de luptă.

"REDIRECŢIONA!" țipă Erec.

Ca unul, oamenii ducelui au țipat și au lovit caii cu piciorul, iar toți au plecat în galop pe deal, acoperind repede terenul.

Curând, au ajuns la baza prăpastiei.

„Ce acum?” l-a întrebat ducele pe Erec, respirând greu, în timp ce toți stăteau acolo pe cai.

„Trebuie să ne împărțim oamenii”, a răspuns Erec. „Jumătate pe o parte și jumătate pe cealaltă. Apoi trebuie să împărțim din nou aceste grupuri, jumătate luând poziții sus în vârful muntelui și jumătate mai jos. Cele de sus pot crea o avalanșă pe semnalul nostru. Apoi, când luptele sunt intense, ei ni se pot alătura jos, jos.”

Ducele dădu din cap în semn de aprobare.

„Trebuie să punem în scenă și arcașii pe parcurs”, a adăugat el. „La fiecare douăzeci de picioare, la fiecare înălțime, pentru a acoperi toate unghiurile.”

Erec dădu din cap în semn de aprobare.

„Și sulițe și știuci dedesubt”, a spus Brandt, „pentru a crea un zid de sânge”.

Ducele a strigat ordine și, în timp ce a făcut, oamenii lui s-au împrăștiat cu o mare urale, galopând și luând poziții în sus și în jos pe fața muntelui, de-a lungul marginii prăpastiei și în jos, chiar la marginea acestuia.

Erec a descălecat și a profitat de ocazie, înainte de furtună, pentru a păși în gâtul gol, Brandt și Ducele alăturându-i-se. Erec s-a dus încet, uitându-se la pereții, simțindu-i stânca, examinându-l. Aici era mai întuneric și pașii lui au răsunat. Și-a întins gâtul, a privit la sute de metri înălțime și a văzut oamenii lor începând să ia poziții. Era o cădere abruptă de acolo și chiar și cea mai mică piatră turnată de la acea înălțime ar fi mortală.

Înainte de Erec se afla tunelul lung și îngust format de prăpastie, iar în depărtare, lumina soarelui strălucea din capătul îndepărtat, poate la o sută de metri. De acum, totul era ciudat de liniște; Erec nu a văzut niciun semn de oameni din Andronic. Se întreba cum poate un loc să fie atât de liniștit, încât să fie în curând plin de vărsare de sânge.

Se pare că Brandt și Ducele, alături de el, se simțeau la fel.

— Poate că nu vor veni pe aici, spuse Brandt, vocea lui răsunând în tăcere.

„Poate că vor lua altă rută”, a adăugat ducele.

Dar Erec stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, simțind în aer mirosul de luptă, un miros pe care îl cunoștea încă din copilărie. Firele de păr de pe brațe i se ridicau ușor, așa cum făceau întotdeauna înaintea unui conflict. Avea un al șaselea simț pentru luptă, de când putea să meargă.

El a clătinat încet din cap.

„Nu”, a spus el, „dacă există un lucru de care poți fi sigur, este că războiul vine în calea noastră”.

CAPITOLUL 14

Romulus stătea pe o colină înaltă la nord de Neversink, privind orizontul într-un acces de furie. Comandant al tuturor forțelor Imperiului în absența lui Andronicus, general numărul doi numai pentru Andronic însuși, Romulus era cunoscut că nu suferă proști. Stătea puțin mai scund decât Andronicus, dar aproape de două ori mai lat, cu o față îndesat, o falcă largă și umerii atât de mari încât gâtul aproape că i-a dispărut. Avea buze largi, brutale, ochi negri strălucitori, urechi uriașe și coarne mai mici decât Andronicus. Nu purta un colier cu capete micșorate, precum Andronicus. Nu avea nevoie. Când și-a întâlnit dușmanii, le-a rupt capetele cu mâinile goale și era cunoscut că îi ținea în aer și se uita în ochii cadavrului suficient de mult pentru a reține fiecare față. Și-a marcat în minte chipul dușmanilor săi în felul acesta și nu a uitat niciodată niciunul. Ținea în cap un catalog vast al tuturor fețelor bărbaților pe care îi omorâse și, uneori, în miezul nopții, stătea treaz ore întregi imaginându-și contururile fețelor și zâmbea larg. Îi dădea o senzație de căldură în interior și uneori îl ajuta să adoarmă.

Dar Romulus nu era unul care să doarmă prea mult. A trăit pentru luptă, pentru a-și ține ambuscadă dușmanilor în miezul nopții, pe propriul lor teren și a fost faimos, pe merit, a fi cel puțin la fel de feroce ca Andronic. Majoritatea oamenilor știau că este și mai brutal. Și asta l-a supărat pe Romulus: era mai mare decât Andronic, știa asta în inima lui. La fel și oamenii. Nu era o singură persoană în Imperiu la care să-i fi răspuns — cu excepția lui Andronicus. Și dacă nu ar fi Andronicus, el ar fi liderul Imperiului.

Romulus ura să fie numărul doi. A suferit fiind numărul doi doar pentru că își aștepta timpul, pentru că niciodată nu fusese momentul potrivit pentru a da o lovitură de stat. Andronic era prea paranoic și ținea prea mulți spioni, prea multe cecuri pentru a se salva de propriii săi oameni.

Dar acum că Andronicus părăsise Imperiul pentru a invada Inelul, Romulus a simțit o oportunitate. Cel puțin pentru moment, el, Romulus, era

conducătorul de facto al Imperiului acasă; acum toate forțele îl priveau în timp ce Andronicus era acolo, ducându-și războiul prostesc, urmând obsesia lui de a domina Inelul. Fusese un pas greșit prostesc, iar Romulus era hotărât să-l facă să plătească scump pentru asta.

Romulus zâmbi larg: își pregătea lovitura de stat, iar când Andronic se întoarce, avea capul pe o farfurie. Mai întâi, l-ar face pe Andronic să îngenuncheze în fața lui, să-și recunoască superioritatea. Recunoaște că întregul Imperiu a auzit că Romulus a fost cel mai fioros dintre cei doi.

Deocamdată, însă, Romulus avea probleme mai stringente în minte. Acea sabie proastă, vechea sabie a destinului care fusese un ghimpe în coasta Imperiului timp de secole, îi fusese atât de aproape. El trimisese un contingent de oameni să-i omoare pe hoții din Inel înainte ca aceștia să poată arunca în lac. Dar totul mersese teribil de prost. Oamenii lui îi prinseseră la timp, dar toți fuseseră ținuți în ambuscadă de dragoni. Romulus nu putea să facă nimic decât să stea acolo, la distanță, și să privească cum fiarele hidoase îi duceau comoara, Sabia, dând din aripi, zburând sus în orizont, cu Sabia sclipind în ghearele lor.

În timp ce Romulus stătea acolo acum, înfuriat, încă înrădăcinat în loc, a văzut dragonii zburând, din ce în ce mai departe spre nord, țipetele lor victorioase tăind aerul. Sute de oameni stăteau în spatele lui cu răsuflarea tăiată, toți știind mai bine decât să scoată un cuvânt până când el era gata să se miște.

În timp ce urmărea ultimul stol de dragoni dispărând la orizont, Romulus respiră adânc. Ar fi un marș lung și greu să-i urmărești, adânc în Țara Dragonilor, și ar pierde tone de oameni care se confruntă cu aceste fiare. S-ar putea să le piardă pe toate. Trecuseră secole de când Imperiul îndrăznise să se înfrunte cu dragonii.

Cu toate acestea, nu avea de ales. Sabia aceea era ceea ce avea nevoie pentru a-și stabili legitimitatea, pentru a face tot Imperiul să vadă că el, Romulus, era singurul mare conducător; era ceea ce avea nevoie pentru a-l înlătura pe Andronicus. Cu ea în mână, a putut să argumenteze că el, nu Andronicus, era acela; fără ea, totuși, se temea că oamenii lui nu se vor aduna în spatele lor. Avea doar șansa să-l înlăture pe Andronic și nu putea risca.

"MARTIE!" Romulus a țipat și, de îndată ce a făcut-o, oamenii lui au început să urmeze, la unison, fără îndoială, drumul lung spre nord, spre Țara Dragonilor.

Începu cântarea, simfonia armurii, a armelor, clacându-și drumul în jos pe munte, în timp ce mărșăluiau cu toții ca una. Romulus cercetă orizontul în timp ce mergea, urmărind ultimele vestigii de dragoni de pe cer. Ar găsi acea sabie. Sau toți oamenii lui să moară încercând.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Thor stătea lângă apele strălucitoare ale Neversink, ceilalți de lângă el, privindu-se la cadavre și se întrebă. Dragonii. Toți acești oameni, măcelăriți de dragoni. Sabia, furată, dusă departe. Pe de o parte, se simțea ușurat că nu se pierdea în lac; totuși simțea și un sentiment și mai profund de groază știind unde se ducea. S-a pierdut, doar într-un mod diferit. Dragonii erau o forță de neînfrânat și trăiau atât de departe. Cum ar putea ei să le smulgă? Oare misiunea lor aici a eșuat? O parte din el nu s-a putut abține să nu se simtă ca și cum ar fi făcut-o.

Totuși, în același timp, Thor știa că nu au de ales. Erau într-o căutare și făcuseră un jurământ de a o împlini. Nu s-a dat înapoi, onoarea lor a împiedicat-o. Ar trebui să facă tot ce era necesar pentru a urmări Sabia și a o aduce acasă.

„Deci ce acum?” Întrebă în cele din urmă Reece, în numele tuturor, care stăteau acolo, tăcuți.

Thor se întoarse către vechiul său prieten.

„Nu avem de ales”, a răspuns Thor. „Urmăm Sabia.”

„În Țara Dragonilor?” întrebă O'Connor, nervos.

Thor dădu înapoi grav din cap.

„Ești nebun”, a spus Indra.

Toți s-au întors spre ea.

„Să traversezi acel deșert a fost o nebunie. Dar aceasta – ceea ce propui tu – este o condamnare la moarte garantată. De ce să nu vă aruncați de pe o stâncă acum și să terminați cu ea? Țara Dragonilor este o țară de cenușă și foc. Un pământ al morții. Nu vei reuși niciodată să-l atingi. Și dacă o faci, ce vei face? Te confrunți cu un întreg cuib de dragoni? Chiar și unul dintre ei te va eviscera cât ai clipi. Chiar presupuneți că puteți valsa acolo și să le luați înapoi comoara lor cea mai de preț? Dragonii sunt lacomi de comoara lor și nu se vor despărți de ea fără moarte.”

Thor oftă.

„S-ar putea să spui adevărul”, a recunoscut el. „Nu mă cert cu tine. Dar nu contează. Suntem într-o căutare. Am făcut un jurământ și trebuie să ne îndeplinim jurământul, oriunde ar trebui să ne ducă. Nu este vorba de viață sau de moarte. Este vorba despre vitejie.”

Indra clătină din cap iar și iar.

„Există o limită a nebuniei tale pe care o pot suporta. Am venit cu tine în timp ce ți-ai urmat harta prostească; Chiar te-am urmărit prin deșert. Dar asta este tot. Îmi prețuiesc viața. Îmi pare rău. Nu mă voi aventura la o moarte sigură.”

Thor dădu înapoi.

— Înțeleg, spuse el. „Nu te ținem.”

Elden s-a uitat la Indra, iar Thor a putut detecta o tristețe pe chipul lui.

— Atunci ne părăsești? el a intrebat. „Asta este?”

Ea a dat din cap înapoi, iar Thor a putut detecta aceeași tristețe în ochii ei.

„Nu trebuie să faci asta”, a spus ea. „Nu trebuie să vă sinucideți.”

„Trebuie *să* facem asta”, a răspuns Elden. „Este drumul nostru.”

Ea l-a privit lung și greu și, în cele din urmă, a spus:

"Înțeleg."

Indra făcu un pas înainte, întinse o mână și atinse obrazul lui Elden, apoi îi surprinse pe toți aplecându-se și sărutându-l pe Elden.

Își lăsă palma să se odihnească pe obrazul lui, apoi se trase încet înapoi, se întoarse și se îndepărtă. În câteva minute s-a pierdut în pădure, dispărut din vedere. Ea nu s-a uitat niciodată înapoi.

Elden părea zdrobită și tulburată de jenă.

Thor și ceilalți au privit în altă parte, oferindu-i intimitatea lui. Toți pierduseră ceva în această călătorie; au înțeles cu toții.

Fiecare stătea acolo, pierdut în gânduri, gravitatea ultimei etape a călătoriei lor cântărind asupra lor.

Țara Dragonilor , se gândi Thor.

Se întrebă dacă vor putea ajunge vreodată la el. Și dacă au reușit vreodată să iasă în viață.

*

Thor, Reece, O'Connor, Elden și Conven – doar cei cinci acum – au mărșăluit cu Krohn alături. Cu Conval mort și Indra plecată, ei și-au simțit absența, iar Thor nu a putut să nu simtă ca și cum grupul s-ar fi micșorat

vreodată. Avusese o groapă de rău augur în stomac de când plecaseră din Neversink, doar ei cinci, de când se despărțiseră de Indra; era o fată la fel de neînfricată pe cât o întâlnise vreodată, și totuși chiar și ei îi era frică să meargă pe aici. Nu era de bun augur.

După cum îi instruise Indra, se îndreptaseră spre nord, urmând o potecă accidentată prin dealuri ondulate; mărşăluiseră de ore întregi, îndreptându-se mereu spre nord, dealurile scufundându-se şi ridicându-se în şiruri din ce în ce mai înalte de piscuri false. De fiecare dată când ajungeau în vârful altuia, Thor era sigur că nu vor mai fi vârfuri; cu toate acestea, mereu venea altul la orizont. Au continuat așa, ridicându-se și coborând ore întregi, toți respirând greu, epuizați.

În acest moment, Thor nici măcar nu era sigur că urmau drumul potrivit. Tot ce trebuiau să continue era să găsească din când în când cadavrul de lângă drum. Drumul era presărat din când în când cu schelete, fie de oameni sau animale pe care Thor nu le știa, și fiecare își băga câte o groapă în stomac. Cu cât mergeau mai departe, cu atât întâlneau mai multe schelete, iar sentimentul de rău augur se adâncea. Cu fiecare pas, Thor era mai sigur că toți mărșăluiau spre moartea lor.

Întunericul era greu asupra tuturor. Conven era tulburat de durere, ieșit din minte, spre deosebire de Thor vreodată. Ochii îi erau injectați de sânge din cauza plânsului și, în timp ce lacrimile i se opriseră în sfârșit, acum erau înlocuite cu un sentiment tăcut de devastare. Arăta ca un om ruinat de durere; părea dezorientat. Thor s-a speriat când s-a uitat în ochii lui: Conven nu părea să mai fie acolo cu ei.

Elden era și el descurajat de când Indra plecase. În mod clar, îi pasise de ea, mai mult decât lăsase să treacă, și mergea cu fălcile încuiate, cu o încruntătură pe față. Și el părea pierdut într-o altă lume. Asta i-a lăsat doar pe Reece și O'Connor, mergând de fiecare parte a lui Thor, ținându-și mânerele sabiei, pe muchie. Călătoriile lor nesfârșite îi afectaseră și ei, cu ochii înfipți în cap de frică și epuizare constantă și nu arătau ca aceiași băieți care au pornit în această căutare. Toți păreau îmbătrâniți. Thor se întrebă dacă arăta la fel de obosit ca ei.

Cu fiecare pas pe care îl făceau, cu genunchii lui Thor tremurând, nu se putea abține să nu se întrebe dacă această călătorie se va termina vreodată, dacă ar fi fost o greșeală să se aventureze de la început.

Țara Dragonilor. Cu greu îi venea să creadă nebunia celor cinci, în starea lor, mărșăluind pentru a înfrunta o armată de dragoni, îndrăznind să

smulgă cumva Sabia din strânsoarea lor. Era o misiune pe care nici măcar o armată blindată nu putea spera să o îndeplinească. Cum aveau să reușească, habar n-avea. Totuși, onoarea lui i-a cerut să treacă peste cap. Fie că trăia sau nu, în mintea lui, nu asta conta. Nu ar întoarce un eșec. Și n-ar întoarce un laș. O lecție pe care Argon i-a învățat-o cândva i-a răsunat în minte, ca o mantră: *uneori, este mai greu să te retragi decât să mergi înainte. Uneori, singura cale de ieșire este PRIN* .

Singurul lucru care i-a dat mângâiere lui Thor a fost să se gândească la Gwen. A simțit inelul mamei sale, adânc în buzunarul cămășii și a întins mâna și s-a asigurat că era încă acolo. Se gândea la Gwen în mod constant, din ce în ce mai mult în aceste zile, și asta l-a ținut să meargă. El a vrut să fie departe de acest loc îngrozitor, de toate aceste creaturi groaznice, monștri, soldați și sclavi, să fie doar înapoi în Inel, înapoi lângă ea. Acum se simțea, din ce în ce mai mult, ca un vis îndepărtat, ca o fantezie care nu fusese niciodată reală de la început. Nu-și putea imagina cu greu să se întoarcă într-o lume de pace, să fie împreună cu Gwen, râzând, fără griji, doar întins acolo într-un câmp de flori și uitându-se la cer. Părea o altă viață.

Cu toții au urcat încă un alt vârf, acesta mai abrupt decât restul, bâfâind când au ajuns în vârf, aproape urcând drept în sus, când iarba se transforma în stâncă. Devenise mai mult un exercițiu de alpinism decât de drumeție și cu cât se ridicau, cu atât rafale de vânt deveneau mai puternice și aerul era mai rece. Când au ajuns în vârful acesteia, Thor s-a rugat ca aceasta să fie ascensiunea finală; nu știa cum se puteau scufunda și se ridica încă o dată.

Au ajuns în vârf și s-au oprit cu toții, uimiți de vederea dinaintea lor. Ajunseseră pe vârf și priveliștea dinaintea lor era uluitoare. Pământul a căzut abrupt sub ei într-un unghi ascuțit, prăbușind la sute de metri mai jos. Și acolo jos, întins dedesubt, era un peisaj cu totul nou. Nu mai era iarbă la vedere — sau stânci sau munți sau dealuri sau copaci. În schimb, peisajul era în întregime, șocant, alb. A strălucit pozitiv. Arăta ca un deșert, sau o plajă, alcătuită din pietre minuscule, albe de pietriș, lumina strălucind atât de puternic încât Thor a trebuit să miște ochii. Părea să se întindă până la capătul lumii.

Singura varietate din acest peisaj nesfârșit erau găurile masive în pământ, care îl punctau la fiecare sută de metri sau cam asa ceva. Găuri negre deschise, cicatrici peisaj, ca un câmp minat, făcând peisajul să arate ca un joc uriaș de dame.

Thor s-a întors către ceilalți mirat și toți au privit surprinși. Nimeni nu știa ce să facă din asta.

Thor a îngenuncheat, a apucat câteva dintre pietricelele albe și fine în palmă, le-a simțit și le-a văzut cum se prăbușeau sub degetele lui. Cu o bănuială, le-a ridicat la gură și le-a atins până la vârful limbii.

După cum bănuia el.

— Sare, spuse Thor. „Totul este sare."

Toți priveau în jos peisajul de sub ei cu un nou sentiment de respect și uimire.

„Asta a spus Indra", a spus Reece. „Câmpurile de sare se află pe drumul către Țara Dragonilor."

— Dar se întinde pentru totdeauna, spuse O'Connor, privind afară. „Este ca un deșert. Dacă intrăm în asta, cum îl putem trece vreodată? Este vast. Și suntem epuizați. Și nu există niciun adăpost nicăieri."

— Și cum rămâne cu toate acele găuri? întrebă Reece.

„Eu, unul, nu am chef să intru într-un alt deșert", a spus Elden.

„Ce alegere avem?" întrebă Thor. „Nu există întoarcere."

Thor închise ochii și auzi vocea lui Argon.

Uneori singura cale de ieșire este prin.

Thor se simțea la fel ca ceilalți, dar știa că trebuie să fie puternic. Încrezător. Pentru toți.

Thor se uită în jos la coborârea abruptă și știa că nu vor putea coborî pe sedimentul fin. Nu ar avea de ales decât să alunece în jos. A fost o cădere abruptă și, în timp ce s-a curbat în cele din urmă, în timp ce stătea acolo, a fost reticent, a trebuit să recunoască, să facă primul pas. Putea să vadă expresiile de pe fețele celorlalți și și-a dat seama că și ei erau reticenți. Era atât de abruptă, încât era aproape ca și cum ai coborî de pe marginea unei stânci.

Conven a făcut un pas înainte și fără să ezite, a sărit brusc, chiar de pe margine. Thor nu-i venea să creadă: a făcut-o fără emoție și fără ezitare, de parcă s-ar fi sinucigat.

Conven nici măcar nu a țipat când a coborât direct pe marginea stâncii de sare. Picioarele și spatele i se frecau de sedimentul fin, ca nisipul, ridicând un nor alb uriaș de praf și făcându-l pe Thor să-l piardă din vedere. Norul de praf a continuat tot drumul în jos pe munte, la sute de picioare, până când în cele din urmă stânca a început să se curbe și, în cele din urmă, Conven a alunecat până la oprire.

Au urmat câteva momente de tăcere, în timp ce Thor și ceilalți s-au uitat unul la altul cu mirare, așteptând să se evapore uriașul nor de praf, pentru a vedea dacă Conven a supraviețuit.

În timp ce Thor se uită în praf, dintr-o dată a apărut o mișcare. Conven s-a ridicat, s-a îndepărtat și a început să mărșăluiască, cu spatele la ei, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Thor a înghițit. Se temea pentru Conven; părea dezorientat.

Lui Thor nu-i plăceau înălțimile și se clătina în timp ce privea drept jos.

Thor se întinse și îl ridică pe Krohn, scâncându-se, și îl ținu în brațe.

— Cred că e acum sau niciodată, vechi prietene, spuse Reece.

Thor încuviință din cap, dar niciunul dintre ei nu se mișcă.

„Amintește-ți de acea dată când te-ai scufundat în marea roșie”, i-a amintit Reece, apoi a râs. „Era plin de monștri.”

Thor a zâmbit la acest gând; mi s-a părut ca cu o viață în urmă.

„A fost o modalitate destul de bună de a începe The Hundred”, a răspuns Thor.

Ca unul, toți au pășit brusc în față și au coborât de pe margine.

Toți țipau în timp ce se aruncau prin aer; Thor simți vântul năvălindu-l prin el, împingându-i obrajii în sus, simțindu-se ca și cum se prăbușește până în miezul pământului.

În cele din urmă, Thor simți că picioarele lui, apoi spatele, iau contact cu nisipul fin de sare, în timp ce stânca începea să se curbeze treptat spre exterior. Noroc că purta haine groase, altfel era sigur că i-ar fi ars pielea. A simțit o frecare pe tot corpul său și a devenit mai intensă pe măsură ce muntele se curba treptat spre exterior.

Thor simți că se răsturnează cu capul peste cap, în timp ce muntele se curba din ce în ce mai mult; a început să tușească în timp ce era prins de un nor imens de sare, cu sare în ochi, păr și gură. Pentru o clipă a simțit că nu poate respira.

În cele din urmă, Thor s-a prăbușit și s-a oprit, zguduit și zgâriat, dar nerănit. Peste tot în jurul lui, ceilalți s-au oprit și ei, nu prea departe. Toți s-au așezat acolo într-un nor uriaș de praf alb și i-au trebuit câteva secunde până s-a clarificat suficient pentru ca Thor să-și dea seama că toți ceilalți au făcut-o în viață și nerăniți, inclusiv Krohn.

Încet-încet, toți au început să-și facă praf și să-și pună picioarele. Thor și-a frecat capul când a căzut cu ceilalți. S-a întors și a privit înapoi în

sus și a fost șocat: părea imposibil de sus, de parcă tocmai ar fi căzut de pe un munte.

S-au întors și au început marșul lung prin câmpurile de sare, încercând să-l ajungă din urmă pe Conven, aflat deja mult înainte și fără să se uite înapoi.

*

Au străbătut peisajul monoton, îndreptându-se tot mai spre nord, împletindu-se și ieșind între găurile căscate. Treceau pe lângă schelete din ce în ce mai multe acum, împrăștiate la întâmplare, iar Thor nu putea să nu se întrebe cum au murit toate aceste animale – sau oameni. Se întrebă ce l-a ucis – și când. Majoritatea oaselor păreau vechi, dar unele păreau proaspete. Nu l-a liniștit. Nu s-a putut abține să nu-și scuture sentimentul că toți intrau într-o mare capcană.

Thor se uită la una dintre găurile căscate din pământ și se îndreptă spre marginea ei. S-a oprit și s-a uitat.

Ceilalți s-au adunat în jur și s-au aplecat cu toții și au privit în jos și au văzut doar întuneric.

"Ce este?" întrebă O'Connor.

În timp ce el a exprimat cuvintele, acestea au ecou și au reverberat.

— Arată ca un fel de tunel, spuse Reece.

— Poate că sunt minele de sare despre care vorbea Indra, spuse Thor.

„Dar cine ar mina acest loc?”

Thor s-a întors și a cercetat peisajul și și-a dat seama că la un moment dat o industrie trebuie să fi fost aici, a sfâșiat pământul, apoi l-a abandonat. Aceste găuri au fost tot ce a mai rămas.

Și-au continuat drumul, mărșăluind prin peisajul nesfârșit. Pe măsură ce soarele creștea și Thor era cuprins de foame, sete și epuizare, se întreba, încă o dată, unde naiba se puteau adăposti în acest loc. În mod clar, nu se puteau odihni într-una dintre peșteri, care părea să coboare direct într-o groapă fără fund, și se îndoia că ar putea dormi pe podeaua de sare, întrebându-se ce creaturi ar putea rătăci aici noaptea.

Înainte de a putea termina gândul, Thor a auzit deodată un șuierat ciudat, iar stomacul i s-a lăsat în jos când se întoarse și a văzut, apropiindu-se de ei în depărtare, un grup de creaturi ciudate. Erau poate zece și, pe măsură ce se apropiau, aspectul lor devenea mai distinct: arătau ca niște aligatori în miniatură. Alunecau alternativ pe burtă, apoi se ridicau pe

picioarele anterioare, uneori târându-se, alteori alunecându-se. Aveau limbi lungi, cât corpul lor, și o piele blindată, iar la fiecare câțiva pași pielea lor exploda, ca un pește suflator, vârfurile ascuțite de la capătul acestuia ieșind în afară, apoi retrăgându-se. Aveau patru ochi, iar totul la ei era colorat în alb, camuflandu-i perfect cu terenul sărat; cu excepția ochilor lor, care erau de un violet strălucitor, strălucitor.

"Ce naiba e aia?" întrebă O'Connor.

Krohn mârâi înapoi, cu părul ridicându-i-se pe spate, în timp ce băieții se opriră în loc de ea – toți, cu excepția lui Conven, care continua să meargă dezinvolt spre ei, de parcă n-ar fi avut nicio frică în lume.

„Conven, nu aș face asta”, a spus Thor.

Dar Conven a continuat să mărșăluiască. Și-a scos cu dezinvoltură sabia, sunetul tăind aerul și a ieșit în întâmpinarea celei mai apropiate creaturi, care se îndreptă spre el.

Conven ridică sabia — dar înainte de a putea s-o coboare, creatura cea mai apropiată de el ridică brusc privirea, deschise gura și întinse maxilarul dezvăluind mai multe seturi de colți.

„Conven, ai grijă!” țipă Reece.

Creatura și-a întins gâtul înapoi, și-a deschis fălcile și a pulverizat un lichid din fundul gâtului; a ţâşnit prin aer şi i-a stropit ochii lui Conven.

țipă Conven, strângându-și ochii în timp ce își lăsă sabia jos și se împiedică înapoi.

„Nu pot să văd!” strigă el.

Creaturile s-au apropiat, iar Thor a înghițit, dându-și seama că aveau o luptă pe mâini.

Urmărind ceea ce tocmai i se întâmplase lui Conven, Thor știa că trebuiau să acționeze rapid, altfel toți vor fi orbiți.

„Ridicați-vă scuturile!” strigă Thor.

El și-a prins scutul și ceilalți au făcut-o și ei, toți ghemuindu-se și acoperindu-și fețele. Creaturile s-au lăsat pe spate și au șuierat la ei, iar lichidul s-a stropit pe metal, pur și simplu lipsindu-le ochii. Thor auzea veninul acid mâncând metalul scutului.

Când stropirea s-a oprit, toți și-au coborât scuturile și au pornit înainte. Thor și-a tăiat sabia în jos pe cel mai apropiat, tăindu-i capul, în timp ce Elden și-a înclinat securea sus și a dat-o jos pe cea dinaintea lui, tăindu-i capul; Reece și-a înfipt sulița prin capul altuia, iar O'Connor și-a ridicat arcul și a tras una chiar în gâtul deschis.

Dar cât de repede i-au ucis pe primii patru, au apărut încă patru, năvălind înainte și stropindu-le cu venin în ochi. Toți și-au ridicat repede scuturile, apoi au atacat din nou.

Dar aceste creaturi erau inteligente; de data aceasta, s-au retras, alunecând înapoi în timp ce Thor și ceilalți s-au aruncat în aer liber. Krohn sări înainte, mârâind, iar creaturile îl stropit. Totuși, Krohn a fost prea rapid, ocolind veninul, coborând jos, apoi sărind sus și sărind, strângând cu colții una dintre gâturile creaturii, mârâind în timp ce omorâse creatura care se zvârcolea pe loc.

O altă creatură a sărit spre Krohn, al cărui spate era la vedere, și a început să-l muște de piciorul din spate; Krohn a țipat, iar Thor a sărit înainte și a tăiat-o – deși creatura a fost prea rapidă și s-a retras înainte ca Thor să o poată obține. Krohn, înfuriat, s-a întors și s-a năpustit asupra mai multor creaturi, ucigând încă trei – dar nu a fost suficient de rapid pentru a evita coada unei alte creaturi, care l-a biciuit cu putere pe spatele celuilalt picior, făcându-l să țipe și să se rostogolească de mai multe ori. , scâncind, șchiopătând. Thor și-a dat seama că cozile acestor creaturi aveau înțepături.

În cele din urmă, efectul orbitor al spray-ului părea să dispară asupra lui Conven, iar el, clipind din lacrimi din ochi, s-a întins în jos, și-a apucat sabia și a atacat creaturile rămase. Ridică scutul, blocând pulverul mai multor dintre ei și încărcă nebunește.

Dar erau prea rapizi pentru el, toți retrăgându-se de la tăieturile sale sălbatice cu sabia. Învățaseră prea repede.

Thor și-a dat seama că aveau o luptă intensă pe mâini. Nu știa cum vor ucide grupul rămas.

Atunci a auzit zgomotul. Era un șuierat extraordinar și, în timp ce se uita la orizont, inima lui Thor s-a lăsat să vadă alte sute dintre aceste creaturi apărând, toate alunecându-se în calea lor. Thor și-a dat deodată seama de ce erau atât de multe schelete pe drum: aceste lucruri trebuie să fi ucis totul în cale.

Conven s-a dat înapoi lângă ei, iar cei cinci s-au înfruntat cu creaturile, ținându-și locul, pregătindu-se pentru distrugerea care urma să vină.

"Acum ce?" întrebă O'Connor.

Înainte ca Thor să poată răspunde, s-a auzit un zgomot mare de sub pământ, din ce în ce mai puternic, până când a zguduit pământul de sub ei, făcându-i pe toți să se împiedice. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai

intensă, brusc, toate creaturile dinaintea lor s-au întors și s-au grăbit în direcția cealaltă, alunecându-se ca o singură unitate, într-o mare cacofonie de zgomote șuierate. În câteva momente, au dispărut din vedere.

"Un cutremur?" întrebă Reece.

Thor era uşurat de faptul că dispărusese creaturile, dar avea un sentiment profund cu privire la ceea ce le-ar fi putut speria. Toți s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

S-a auzit un țipăt grozav, unul atât de puternic, încât aproape că a spulberat timpanele lui Thor, iar lângă el a ieșit dintr-una dintre găuri o fiară diferită de orice văzuse Thor vreodată. Arăta ca un șarpe monstruos, cu corpul său lat de cincizeci de picioare și de zece ori mai lung. De culoare albă, avea capul plat, fante pentru ochi, iar fața era consumată de rânduri și rânduri de dinți ascuțiți ca brici. A răcnit și a țipat când s-a ridicat de la pământ, atât de sus încât a blocat cerul. Apoi s-a arcuit în jos, deschizându-și fălcile incredibil de larg și aruncând nasul la pământ în timp ce prinse și devora zeci de acele creaturi. Creaturile șuierau și țipau în timp ce fiara le ridica în aer, le atârna de la gură, se zvârcolește și le mesteca. Sângele lor violet i-a picurat pe gura și pe corp.

Șarpele trebuie să fi mâncat o duzină de ele deodată, iar Thor a putut vedea conturul trupurilor lor zvârcolindu-se înăuntru în timp ce alunecau pe gâtul creaturii.

Thor ridică privirea cu teamă reală, realizând acum că probabil că ar fi fost mai bine să înfrunte sute de acele creaturi decât acest singur monstru uriaș.

Monstrul și-a răsucit fața îngrozitoare și s-a întors și și-a pus ochii pe Thor și pe ceilalți, în timp ce își deschidea gâtul și țipă.

S-a prăbușit în jos, blocând soarele, deschizând gura și scufundându-se în jos pentru a le înghiți pe toate deodată. S-a coborât incredibil de repede, iar Thor și-a dat seama că în câteva clipe, toți vor fi morți.

Thor a simțit o căldură uriașă crescând prin corpul său și a rămas pe loc, a ridicat o palmă, a închis ochii și a lăsat energia să curgă prin el. Și-a amintit cuvintele lui Argon.

Nu lupta cu natura. Nu rezista la nimic. Lasă-i să fie ceea ce este. Nu încerca să-l controlezi. Deveniți una cu ea. Fă cum ar face.

Cuvintele lui Argon au răsunat prin mintea lui Thor și, în cele din urmă, a simțit că câștiga un anumit control asupra puterilor sale. A observat

că ori de câte ori îi era cu adevărat spatele la zid, ori de câte ori nu avea de ales decât să-și folosească puterile sau să moară, se întorceau la el.

Thor își ridică palma mai sus, încercând să rămână calm și simți natura creaturii; era o natură intensă, monstruoasă, intenționată să-i omoare pe toți. Thor nu a încercat să-i reziste. În schimb, și-a simțit energia transformându-se odată cu cea a creaturii și, în timp ce își ridică mâna, un glob de lumină a țâșnit brusc din palma lui, ridicându-se în aer, în timp ce un flux de lumină albă ieșea din el, îndreptându-se spre dreapta. chipul creaturii.

Lumina s-a întâlnit cu creatura și a reușit să o țină la distanță, oprind-o la doar câțiva pași de ei, ținând-o înghețată în aer, chiar înainte să le înghită. Thor și-a simțit întregul corp tremurând din cauza efortului și nu știa cât de mult mai putea să-l rețină.

Conven a țipat și a pornit înainte, sărind în gura ființei, ridicând sabia și înjunghiând-o în cerul gurii. Creatura a țipat.

Ceilalți au urmat exemplul, Reece lovindu-l în nas cu sulița, Elden tăind-o în obraz cu securea, iar O'Connor trăgându-i săgeată după săgeată în ochi. Creatura părea mai mult enervată decât rănită și nici măcar nu era aproape de moarte.

Brațele lui Thor tremurau, când își simțea controlul asupra fiarei scăzând rapid. În cele din urmă, Thor a simțit că pierde controlul; puterea lui pur și simplu nu era suficient de puternică și nu o mai putea reține.

Lumina încetă din palma lui Thor și fiara se trase imediat înapoi, ridicând capul sus în aer. Conven încă stătea acolo, înăuntrul gurii, înfigându-și sabia în cerul gurii și, în timp ce fiara s-a ridicat mai sus în aer și a încercat să-l înghită, singurul lucru care l-a ținut în viață pe Conven a fost sabia înfiptă vertical în acoperișul lui. gura lui. În timp ce fiara s-a oprit, încercând să-l strivească pe Conven, sabia începea să se îndoaie.

În cele din urmă, Conven avea frică în ochi, în timp ce atârna acolo sus, în aer, între șirurile de dinți dintre fiare, cu sabia îndoită în fața ochilor și gura fiarei închizându-se.

Thor era epuizat de efortul lui, totuși se forța să încerce din nou; cumva, a invocat o ultimă parte a lui, folosind rezervele de energie pe care le avea. Nu știa dacă ar fi putut să facă asta pentru el însuși, dar să-și vadă prietenul în pericol a scos în el o nouă explozie de energie.

Thor a țipat și și-a ridicat cealaltă palmă, iar o altă lumină, o lumină galbenă, a izbucnit. Exact când fiara a pocnit sabia în gură, lumina a lovit-o,

iar Thor și-a folosit puterea pentru a forța fiara să-și deschidă fălcile până la capăt. În timp ce continuau să deschidă, Conven, ferit de moarte, s-a prăbușit din gura fiarei și s-a aruncat prin aer, aterizant pe podeaua de sare cu o bufnitură.

Fiara, înfuriată că a pierdut o masă, și-a ridicat gâtul și a țipat, apoi s-a întors și s-a concentrat asupra lui Thor. S-a prăbușit, potrivit pentru el, dorind clar să-l zdrobească.

Thor închise ochii și ridică ambele palme, adunându-și ultima parte de forță. De data aceasta, o lumină albastră a izbucnit, acoperind tot corpul fiarei. Thor își ridică palmele din ce în ce mai sus și, în timp ce făcea, ridică fiara sus în aer, din ce în ce mai sus, până când întregul ei corp a ieșit din gaură. Se întindea pe toată lungimea sa, lungimea de sute de picioare și acoperită de un suflu lipicios care probabil nu văzuse lumina zilei. Se clătina furioasă în aer, ca un vierme scos de sub stânca lui.

Într-un ultim efort de efort, Thor și-a aruncat mâinile înainte, direcționându-și energia cu tot ce avea; așa cum a făcut fiara, țipând, a pornit prin văzduh și s-a prăbușit în lateral, zdrobindu-se de pământ. A țipat un zgomot îngrozitor în timp ce se zvârcoli pe spate, până când în cele din urmă s-a oprit din mișcare.

Mort.

Thor căzu în genunchi, prăbușindu-se din cauza efortului de forță. Puterile lui erau mai puternice decât fuseseră vreodată, dar, în același timp, nu avea rezistența să le mențină.

Deodată, s-a ridicat un tremur în jurul lor, același tremur pe care îl auziseră când fiara ieșise din gaura ei. Peste tot în jurul lor, cât vedeau, pământul a început să se cutremure. S-au întors și au schimbat o privire panicată și și-au dat seama că monștrii erau pe cale să iasă din fiecare gaură din peisaj.

Mii dintre ei.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua? se auzi o voce pe care Thor o recunoscu.

Thor se întoarse să o vadă, cu o imensă uşurare, pe Indra. Ea galopează spre ei pe o fiară portocalie care semăna ceva cu o cămilă, dar era mai înaltă și mai lată și avea un cap lat și plat. Ea a condus, cu o frânghie, încă cinci dintre ei, stârnind praful în timp ce încărcau corect pentru ei.

"URCA! ACUM!" ea a tipat.

Fără a ezita, Thor și ceilalți au urcat pe animale, Thor apucându-l pe Krohn cu el. Au decolat cu toții, împreună, în galop, alergând prin câmpul de sare, evitând îngust gropile.

Pe măsură ce mergeau, unul câte unul, mii de monștri au ieșit din găuri, țipând, ridicându-se în aer, țintindu-i. Dar creaturile pe care le călăreau erau rapide – mai rapide decât orice cal pe care Thor călaresese vreodată, atât de repede, încât abia își putea trage respirația în timp ce călăreau. Și în mod clar fuseseră antrenați să navigheze pe acest teren pentru a evita aceste găuri, acești monștri, ceea ce le-au făcut cu îndemânare. În timp ce călăreau, Thor ținându-și viața, monștrii s-au prăbușit peste tot în jurul lor și au ratat de fiecare dată, animalele mai repede decât ei, făcând zig-zag în toate direcțiile pentru a evita loviturile.

S-au ferit de lovitură după lovitură, monstru după monstru, în timp ce cu toții au pornit, ducându-i din ce în ce mai departe de câmpurile de sare.

Când în cele din urmă au curățat perimetrul, lăsând monștrii în urma lor, Indra s-a întors și a zâmbit.

„Chiar credeai că o să las o grămadă de proști ca tine să moară în propria mea curte?”

CAPITOLUL ȘAISISE

Sarka stătea acolo, în căsuța ei, cu picioarele încrucișate, cu spatele lipit de perete în sufrageria ei umilă, și îl privea pe Gareth. Cu ochii îngroziți, ea îl urmărise toată noaptea, în timp ce el își ținea pumnalul la gâtul surorii ei. Ea și-a așteptat șansa. Ea știa că la un moment dat el va ceda în slăbiciune și va ațipi. Ea, totuși, nu ar fi vrut.

Sarka și-a adorat sora mai mult decât orice și a îmbolnăvit-o să stea aici, neputincioasă, și să privească această scuză a unui rege izbucnind în casa ei și ținând-o ostatică pe sora ei mai mică. Fusese unul dintre cele mai rele sentimente din viața ei și ea stătea acolo, hotărâtă, dacă el era sau nu rege. Ea nu s-ar înghesui de frică și respect ca tatăl ei; ea ar fi îndrăzneață și își va risca viața pentru a-i salva pe a surorii ei.

Tatăl ei, un om care nu fusese niciodată prea strălucitor și care fusese întotdeauna prea dur cu ea, insistase mereu că el știe calea cea bună și că ea nu. O pedepsise mai devreme, după ce Gareth o luase ostatică pe sora ei, avertizând-o că ar fi bine să nu facă ceva imprudent. El susținuse că dacă ea făcea o mișcare greșită, sora ei ar putea muri – și ea la fel. În plus, susținuse tatăl ei, era sacrileg să ridici o mână împotriva regelui – indiferent dacă era corupt sau nu.

Sarka, ca de obicei, a ignorat logica tatălui ei și amenințările lui. El greșise de prea multe ori în viața ei și, deși era doar o țărană, ea încă avea mândria ei și nu era pe cale să stea pasiv, așteptând ca Gareth să se hotărască. La urma urmei, așteptarea era și riscantă – Gareth putea să-și încalce cuvântul și să-și omoare sora. Ar putea fi o șansă pe care tatăl ei era dispus să o asume, tatăl ei prost care avusese întotdeauna încredere în toată lumea; dar nu era o șansă pe care și-ar lua-o. O luase ostatică pe sora ei de lamă și avea să plătească pentru asta. Ea nu i-a dat șansa să ia o decizie.

Prima lumină a zorilor s-a strecurat prin fereastră și, în timp ce o făcea, Sarka putu să vadă clar că ochii lui Gareth erau închiși, că pumnalul pe care îl urmărise toată noaptea aluneca. Ea ținea în secret frânghia de

cânepă pe care o luase de la grajdurile tatălui ei în miezul nopții, doar cât să facă șmecheria. Era tânără, și poate nu la fel de puternică ca acest bărbat, și poate naivă să creadă că ar putea doborî un rege, un bărbat care scăpase de orice fel de tentativă de asasinat – totuși era hotărâtă. Și ar avea elementul surpriză de partea ei.

Sarka stătea acolo, cu inima bătându-i în piept și știa că momentul ei venise. Era acum sau niciodată.

„Pssst!” şuieră ea către sora ei.

Nu a venit niciun răspuns.

„Pssst!” şuieră ea din nou.

Larka deschise în cele din urmă ochii și ridică privirea spre ea. Era frică și groază în ei în timp ce ea stătea acolo în poala lui Gareth.

Sarka îi făcu semn să rămână calmă și să nu se miște. Ea ridică încet frânghia și făcu semn ce era pe cale să facă. Ea spera că a înțeles. Sora ei mai mică a plâns, lacrimile curgându-i pe obraji, dar ea dădu încet din cap, părând că înțelege.

Sosise vremea.

Sarka a sărit în picioare, cu membrele mai înțepenite decât anticipase, nefuncționând atât de repede pe cât și-ar fi dorit și a simțit că se mișcă cu încetinitorul în timp ce trecea peste cabana simplă, cu frânghia întinsă în fața lui. a ei. Se mișcă repede și, în timp ce alerga prin cabana, sora ei îi luă indicația și sări înainte, din brațele lui Gareth.

Ochii lui Gareth s-au deschis larg, uimit, dar înainte ca el să poată întinde mâna și să o apuce, Sarka era deja deasupra lui, fără a-i lăsa timp să reacționeze. Ea a lovit pumnalul din mâna lui moale, iar acesta a zburat peste podeaua cabanei; când Gareth se întoarse să-l apuce, ea coborî asupra lui cu frânghia, înfășurându-o strâns în jurul corpului său, iar și iar, legând-o strâns.

Gareth s-a zbătut și s-a zvârcolit, greutatea lui aproape prea mare pentru ea, dar ea a reușit să se țină, frânghia grosieră de cânepă înfipându-i în palme, în timp ce îl prinse mai întâi cu fața. Picioarele lui s-au încremenit sub ea și a fost tot ce putea face să-l țină pe loc.

"Ajutați-mă!" strigă Sarka.

Mama și tatăl ei au venit în fugă, stând deasupra ei, tatăl ei privind în jos cu ochii mari de frică, clătinând din cap.

"Ce ai facut?" el a intrebat-o. „Știi mai bine decât să pui mâna pe rege!”

„Taci și ajută-mă!” a strigat ea.

Tatăl lui tocmai stătea acolo, totuși, cu mâinile pe șolduri, clătinând din cap, ascunzându-se în fața autorității, așa cum o făcuse întotdeauna.

„Nu pot pune mâna asupra regelui. Nici tu nu ar trebui.”

Sarka se înroși de furie, dar, din fericire, Larka a venit în fugă și a ajutat-o, apucând celălalt capăt al frânghiei și ajutând-o să o asigure. Sarka făcu imediat un nod strâns, legând brațele lui Gareth la spate. Apoi și-a luat cealaltă bucată de frânghie și i-a dat-o surorii ei, care a trecut-o în jurul gleznelor lui Gareth și a făcut un nod pe care un bărbat nu l-a putut desface. El a gemut și s-a văitat și a început să-i înjure, iar ea se întinse și i-a legat o altă bucată de frânghie în gură, înăbușindu-i zgomotul.

Cei doi se lăsară pe spate, respirând greu, cercetându-și lucrările: Gareth era în siguranță.

Sarka era încântată. Ea reușise. Aici era Gareth, regele ei, legat de mâna ei, în controlul *ei* . Iar sora ei era liberă – și în siguranță. Era încântată.

Sora ei s-a întors și a îmbrățișat-o, plângând, iar Sarka a strâns-o pe spate, legănând-o, nevrând să o lase să plece.

„M-am speriat atât de mult”, a spus Larka, iar și iar.

— Ești bine acum, spuse Sarka.

Sarka se aplecă în față, îi înfipse un genunchi în spatele lui Gareth și se încruntă la el. Ea a luat pumnalul de pe podea și l-a ridicat. Sosise timpul ca el să plătească, iar ea era hotărâtă să-i pună capăt definitiv.

— Îndrăznești să ții o lamă sorei mele, șuieră ea spre el. „Acum vezi cum se simte”, a spus ea, înfigându-i lama în ceafa. Gareth mormăi, cu strigătele înăbușite de frânghie.

Sarka și-a ridicat mâna ca să-l termine, când deodată a simțit că o palmă puternică i-a prins încheietura mâinii; se uită spre tatăl ei stând acolo, încruntat.

„Ești o fată proastă”, a spus el. „Fostul rege valorează mult mai mult pentru noi viu decât mort. Îl pot vinde pentru răscumpărare armatei lui Andronicus. Ar plăti un preț generos pentru asta. Banii pe care îi câștig ne pot ține pe toți îmbrăcați și hrăniți ani de zile. Aproape că ai stricat un viitor glorios pentru noi toți.”

Inima lui Sarka bătea cu putere de furie.

„Nu știi despre ce vorbești”, a spus ea. „Andronicus nu va plăti nimic pentru el. Ei fie îl vor ucide, fie îl vor elibera. Îl avem acum. Aceasta

este șansa noastră. Trebuie să-l omorâm înainte ca el să mai facă ravagii."

Dar tatăl ei a smuls-o brusc pe spate, atât de tare încât i-a smuls pumnalul din mână și a tras-o în picioare.

„Ești prea tânăr pentru a înțelege treburile bărbaților", a certat el.

Apoi tatăl ei s-a întins, l-a prins pe Gareth de frânghii și l-a strâns în picioare. Îl privi pe Gareth în sus și în jos, de parcă ar fi fost un articol de vânzare.

„Veți primi un preț mare", a spus el.

„Nu, tată!" Sarka țipă, furioasă, în timp ce îi privea traversând cabana, conducându-l pe Gareth afară. „Nu-l lăsa să plece!"

Sarka a alergat spre uşă şi l-a privit pe tatăl ei ieşind, conducându-l cu mândrie pe Gareth la cel mai apropiat grup de soldaţi ai Imperiului, în patrulare.

Toți soldații s-au oprit la vedere, apoi s-au întors și l-au privit pe Gareth în sus și în jos.

„L-am prins pe fostul rege MacGil", a anunțat mândru tatăl ei. „Dă-mi o sută de dinari de aur și el este al tău."

Soldații s-au întors și s-au uitat unul la altul, apoi au izbucnit într-un rânjet. În cele din urmă, soldatul de conducere a făcut un pas înainte, și-a tras sabia înapoi, l-a prins pe Gareth, l-a tras aproape și l-a inspectat. Mulțumit, s-a întors și l-a aruncat celorlalți, care l-au prins.

Soldatul s-a întors și i-a zâmbit tatălui ei.

„De ce nu-ți plătesc în schimb un pumn de oțel", a spus bărbatul.

Înainte ca tatăl ei să poată reacționa, bărbatul a făcut un pas înainte și și-a înfipt sabia în inimă.

„Tată nu!" fetele țipau îngrozite, în timp ce priveau chipul tatălui lor contorsionându-se șoc, apoi sângele curgea din pieptul lui în timp ce se cufundă în genunchi.

„Dar mulțumesc pentru cadou", a adăugat soldatul. „Abia aștept să-i spun lui Andronicus pe cine tocmai am prins."

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Godfrey, îmbrăcat în armura nepotrivită a inamicului, mergea stânjenit, simțindu-se vizibil, încercând să pară natural. Își dădu seama, prea târziu, că cadavrul pe care îl dezbrăcase avea aceeași înălțime, dar mai subțire decât el; s-a blestemat pentru că a băut prea multe căni de bere în viața lui când și-a simțit burta și umerii umflându-se împotriva armurii. Spera doar să nu-l dea departe.

În afară de asta, Godfrey s-a uitat la sine și la ceilalți și a fost uimit de cât de mult semăna cu un soldat al Imperiului. Mai ales cu placa de față trasă în jos, nici măcar nu putea să facă diferența dintre el și unul dintre oamenii lui Andronicus. Armele de la centura lui erau și ele de calitate bună, o sabie lungă și scurtă, un pumnal, o suliță scurtă și un bip, toate de un negru și galben lucios, purtând semnele Imperiului. În timp ce mărșăluia, la început se pregătise să fie descoperit; dar cu cât mergeau mai departe, cu atât își dădea seama că nimeni nu se uita de două ori — și începu să se relaxeze mai mult. Transpira înăuntru, în ciuda frigului, și habar n-avea încotro merge, dar cel puțin era încă în viață și reușise în șiretlic.

Dacă ceva, soldații l-au privit pe Godfrey cu un semn de respect, câțiva s-au înțepenit în atenție când a trecut și au văzut dungile ofițerului său. Pe măsură ce mergea, nu s-a putut abține să nu se simtă din ce în ce mai umflat și, de fapt, a început să se bucure de ideea de a fi plătit respectat. De fapt, a început să fie cuprins de ea și să se simtă ca un ofițer. A fost un rol distractiv de jucat și lui Godfrey nu i-a trebuit niciodată mult pentru a intra în personaj. Nu era un războinic bun, dar fusese întotdeauna un mare actor; o prea multe piese de cârciumă îl învăţaseră bine. De fapt, el și-a dorit întotdeauna să se fi născut fiu de actor și nu fiu de rege.

„Domnule”, spuse un soldat, grăbindu-se spre el, „acum că asediul a fost câștigat, toți ofițerii sunt expediați. Cărucioarele sunt încărcate în timp ce vorbim și mi s-a ordonat să-i adun pe ofițerii rămași. Pe aici, domnule.”

Godfrey a înghițit în spatele plăcii frontale, realizând că nu avea de ales decât să meargă sau să-și sufle acoperirea. El s-a întors și a mărșăluit cu soldatul, împletindu-și drumul înăuntru și ieșind din tabăra aglomerată, mii de soldați zburând în toate direcțiile, întrebându-se cu fiecare pas ce să facă.

Godfrey se trezi condus la spatele unei căruțe lungi de trupe, deschisă în spate, trasă de mai mulți cai. În spate stăteau zeci de ofițeri, toți zbătându-se și bătând în joc unii cu alții, plini de spirit. Godfrey ezită la baza acestuia, în timp ce soldatul îi făcu semn să urce la bord. În timp ce stătea acolo, încet gluma s-a domolit și toate privirile au căzut asupra lui. Știa că, dacă nu făcea o mișcare curând, va fi descoperit.

Se întoarse spre soldat.

„Și unde se duce mai exact căruța asta?" l-a întrebat pe soldat.

„Pentru a ne duce acasă, în sfârșit", a spus unul dintre ofițeri. „Înapoi la nave și înapoi la Imperiu. În sfârșit am terminat cu această groapă de cai."

Godfrey a înghițit. Nu se putea urca în căruciorul acela, nu putea să fie dus peste mare, în Imperiu. Gândul la asta i-a lăsat o groapă în stomac. Trebuia să se gândească repede.

În timp ce stătea acolo, imobilizat în panică, un ofițer s-a aplecat din căruță cu palma deschisă, l-a apucat de antebrațul lui Godfrey și l-a strâns puternic, ridicându-l trei trepte și pe spatele căruciorului. Ofițerul îi zâmbi înapoi și îl bătu pe spate.

Ușa din spate a trăsurii s-a trântit în urma lui, s-a auzit zgomotul unui cal biciuit și în curând plecară, căruța lor mișcându-se și lovindu-se de-a lungul drumului de pământ.

Când Godfrey a fost luat, a început să intre în panică; totul se întâmplase atât de repede, încât nu știa ce se întâmplă. Stătea acolo, la marginea căruței, transpirand, privind în jur la ceilalți soldați, care păreau să-l ignore cu toții, trecând pe lângă un sac de vin, bând mult și din greu și râzând unii cu alții. Peste tot în jurul lui, tabăra Imperiului zbura.

Godfrey trebuia să se gândească repede. Trebuia să coboare din această căruță. Îl ducea din ce în ce mai departe de Silezia, cu fiecare denivelare.

Au trecut pe lângă doi soldați ai Imperiului care târau un captiv din Silezia, iar Godfrey a fost lovit de un plan. Era riscant, dar nu avea altă opțiune. Era acum sau niciodată.

Godfrey s-a ridicat brusc, a sărit de pe căruciorul în mișcare, a aterizat în noroiul de lângă el, rostogolindu-se, apoi sărind în picioare. Căruța s-a oprit, toți ofițerii se uitau cu privirea, iar Godfrey făcu un spectacol grăbindu-se către cei doi soldați și, cu vocea lui cea mai autoritară, țipă la ei, destul de tare pentru ca ceilalți să audă:

„Și unde crezi că aduci acest sclav!?" țipă el.

În spatele lui simțea toți ochii ofițerului înfipându-i în spate. Știa că ar fi mai bine să joace așa de bine; dacă nu, ar fi capul lui.

Cei doi soldați ai Imperiului se întoarseră și se uitară înapoi la el, confuzi.

„Avem ordin să-l aducem la moara de sclavi, domnule", au spus ei.

"Prostii!" țipă Godfrey. „Nu este un sclav obișnuit. Pe acesta l-am capturat chiar eu! Este un ofițer silezian. Nu poți să-ți dai seama după semnele lui?"

Cei doi soldați se uitară confuzi la prizonier.

„Ce marcaje?"

Godfrey făcu un pas înainte, apucă brusc captivul, îl răsuci și arătă spre un mic loc pe spate.

Apoi, înainte ca soldații să-l poată examina prea atent, Godfrey s-a întins înapoi și i-a lovit pe soldați peste față.

„Nu te-au învățat nimic la antrenament?" el a țipat. „Acest sclav trebuia adus în Silezia, pentru interogatoriu. Trebuie să fac totul singur?"

Godfrey simți privirea ofițerilor în spatele lui, pe căruță, și se rugă să funcționeze. S-a întors spre ei, peremptoriu, și a fluturat cu mâna și, cu o voce supărată, a spus:

„Mergi mai departe fără mine. O voi lua pe următorul. Trebuie să-mi întorc captivul la locul lui potrivit și să îndrept erorile acestor soldați ignoranți, altfel va fi pe capul meu.

Godfrey nu a așteptat un răspuns: în schimb s-a întors, i-a prins de brațe pe cei doi soldați, împreună cu sclavul, și i-a condus pe toți, marșând ferm înapoi spre porțile Sileziei.

Inima lui Godfrey îi bătea cu putere în piept când făcu primii pași, sperând și rugându-se că a jucat bine, ca să nu audă soldații urmărindu-l după el. De asemenea, a sperat că cei doi soldați nu s-au luptat cu el, că sunt suficient de proști și intimidați pentru a merge cu ea.

Te rog lui Dumnezeu, s-a rugat el. *Lasă asta să funcționeze.*

Acesta a fost testul suprem al abilităților sale de actorie, rolul suprem pe care îl jucase vreodată.

După ceea ce i s-a părut pentru totdeauna, spre imensa ușurare a lui Godfrey, în cele din urmă, a auzit zgomotul căruței decolând în spatele lui. Ofițerii și-au reluat râsul, iar roțile au început să dispară.

Iar cei doi soldați dinaintea lui nici nu s-au uitat înapoi.

„Îmi pare rău, domnule”, a spus un soldat. "N-am avut nici o idee."

Godfrey a zâmbit interior pentru sine, dublându-și pasul și apoi împingându-i și mai aspru.

— Desigur că nu ai făcut-o, spuse el. „De aceea ești soldat, iar *eu* sunt ofițer”.

*

Godfrey a mărșăluit cu cei doi soldați ai Imperiului și a captivului lor înapoi prin porțile Sileziei, pe lângă mii de soldați ai Imperiului, dintre care unii și-au privit în cale, dar majoritatea erau preocupați. Orașul era în mare parte moloz și, când Godfrey a reintrat în el, zărind bine pentru prima dată, inima i s-a scufundat. Peste tot în jurul lui, pentru prima dată, a văzut devastarea, asuprirea poporului său. Amploarea înfrângerii lor a lovit acasă. Peste tot erau flăcări mocnite, orașul în ruină, sclavi legați împreună și biciuiți în timp ce sortau printre dărâmături.

Godfrey a văzut crucile, sus, și a fost îngrozit să-l zărească pe Kendrick, acolo sus, pe o cruce, lângă Atme, Brom, Kolk, Srog și alții. I-a făcut rău. Voia să alerge la ei, să-i elibereze pe toți deodată. Dar acum nu era momentul.

Cel mai apăsat pe mintea lui Godfrey era să scape de acești doi soldați pe care îi însoțea, mai ales înainte de a-și da seama că ceva nu era în regulă. Trebuia să-și termine rolul și, pe măsură ce mergea, i-a venit un plan.

„Unde acum, domnule?” a întrebat unul dintre soldaţi.

„Nu pune întrebări!” se răsti Godfrey. „Răspunzi superiorului tău numai când vorbești cu el!”

"Da domnule. Imi pare rau domnule."

„Doar urmează-mă și închide-ți gura”, a adăugat Godfrey. „Vom livra acest sclav exact acolo unde îi este locul.”

În timp ce treceau, sclavii silezieni s-au uitat la Godfrey cu frică, iar Godfrey și-a dat seama că juca prea bine rolul, mai ales că soldații Imperiului din jurul lor continuau să se înțepenească în salut. S-a trezit

stând mai înalt, mergând mai drept, cufundându-se cu adevărat în rol. Clipi și pentru o clipă aproape că uită că nu era ofițer al Imperiului.

Godfrey își dă seama că asta era tot ce avea nevoie pentru întreaga sa viață: o armură bună și un rol de ofițer. Poate dacă i-ar fi dat-o tatăl său, ar fi evitat cu totul taverne.

Ceea ce, în mod ironic, era unde se ducea chiar acum. Godfrey intra și ieși pe aleile din spate ale Sileziei, pe care le memorase în doar câteva zile, și conduse grupul către taverna pe care o frecventase cu Akorth și Fulton. Dacă îi cunoștea pe cei doi – și îi cunoștea ca pe niște frați – ar fi găsit o modalitate de a evita conflictul și de a supraviețui. Probabil că se furișaseră pe la colțuri, ascunși în coșurile de gunoi, făcuseră tot ce trebuia să facă pentru a-l face, iar dacă el i-ar fi cunoscut, și-ar fi găsit cumva drumul înapoi chiar aici, la cârciumă, înecându-se în bere și ridicând din umeri. totul de parcă războiul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Din experiența lui Godfrey, chiar și în orașele complet jefuite, cârciumile au fost lăsate neatinse de soldați. La urma urmei, soldații cuceritori doreau și ei o băutură. De obicei, era *primul* lucru pe care și-l doreau și nu face decât să le rănească cauza distrugerea tavernelor.

Jucându-și bine rolul, Godfrey a făcut un pas înainte, înaintea soldaților, și a deschis ușa cârciumii cu piciorul în grabă, cu placa în jos și simțind un val de autoritate. Se pierdea în rol și chiar se simțea ca și cum ar fi fost un ofițer al Imperiului, dând cu năvală un pub ilegal din orașul cucerit.

Godfrey a pășit înăuntru și, așa cum bănuia, a găsit locul plin de supraviețuitori din Silezia, leneși care găsiseră o modalitate de a supraviețui. Franjuri slăbănog stătea cocoşat deasupra barului, care, după cum bănuia Godfrey, fusese lăsat neatins de cuceritori. Acest loc era puțin mai puțin aglomerat decât fusese înainte de război – dar nu mult. Ieșirea lui Godfrey de acolo și alăturarea armatei nu fusese în mod clar un exemplu pentru niciunul dintre ei. Acești oameni care unde erau. Godfrey nu ia învinovățit: simțea că genunchii îi slăbesc din cauza mirosului de bere tare și își dorea o halbă mai mult decât băusese vreodată în viața lui.

În timp ce Godfrey și grupul lui au năvălit în cameră, a devenit tăcut, toată lumea întorcându-se și privindu-l cu frică, îngrozită. Se grăbiră să iasă din calea lui, în timp ce Godfrey înainta împreună cu ceilalți, chiar spre bar. Inima lui Godfrey a crescut de uşurare când a văzut pe cine căuta.

Văzu de aici siluetele lui Akorth, mult prea grase, și Fulton, înalt și slab, amândoi aplecați deasupra barului, cu spatele la ei.

La zarvă s-au întors, iar ochii li s-au deschis larg de spaimă când se apropia Godfrey.

Godfrey zâmbi pentru sine. În mod clar, nu aveau idee că era vechiul lor prieten.

"Opreste aici!" Godfrey le-a poruncit soldaților Imperiului, cât putea de tare și de autoritar, și amândoi s-au oprit și s-au înțepenit în atenție, ținând sclavul în brațe.

„Acești doi bărbați sunt gardieni ai sclavului”, le spuse Godfrey soldaților din Imperiu, făcându-le semn către Akorth și Fulton.

Akorth și Fulton se uitară în urmă, confuzi.

„Găznici?” întrebă Akorth. "Ne?"

„Domnule?” a întrebat unul dintre soldaţi. „Nu înțeleg.”

„Nu este pentru tine să înțelegi!” Godfrey țipă înapoi la soldat. „Descătușează sclavul și vei înțelege.”

Cei doi soldați ai Imperiului au schimbat o privire confuză și au ezitat. Inima lui Godfrey bătea cu putere în timp ce spera că nu-și dăduse seama că ceva nu era în regulă.

Dar, în cele din urmă, fiecare a urmat ordinele; au băgat mâna în buzunare, și-au scos cheile și au început să-l desprindă pe sclav.

În timp ce făceau ei, Godfrey se întoarse brusc către Akorth și Fulton, care se uitau înapoi la el mirați, iar el își ridică rapid viziera. În timp ce făcea el, ochii li s-au deschis larg de șoc.

Godfrey făcu tăcut semn cu ochii, spunându-le ce să facă. Din fericire, au înțeles repede.

Akorth și Fulton s-au întins fiecare imediat, și-au luat cănile din bar și au făcut un pas înainte și i-au zdrobit peste capetele soldaților Imperiului. Soldații s-au prăbușit la pământ și, în timp ce făceau, toți ceilalți patroni silezieni s-au alăturat, lovind-i cu piciorul până când în cele din urmă au încetat să se zvârcolească.

Godfrey și-a scos casca și toți ceilalți patroni au recunoscut cine era. Au scos o urale.

"Fecior de curva!" spuse Akorth.

„Ești chiar mai viclean decât credeam”, a adăugat Fulton.

„Există multe moduri de a câștiga un război”, a zâmbit Godfrey.

— Dar nu înțeleg, spuse Akorth, privind în jos la soldați. „De ce i-ai adus aici?”

„M-am gândit că acești doi erau cam de mărimea ta”, a spus Godfrey.

S-au uitat înapoi la el, nedumeriți.

— Îmbrăcați-și armura, spuse Godfrey. "Am nevoie de ajutorul vostru. Și voi doi veniți cu mine.”

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Thor călărea animalele asemănătoare cămilelor, Krohn în poală și Reece, O'Connor, Conven, Elden și Indra călare lângă el, grupul dintre ei încărcând prin vasta întindere a câmpurilor de sare, stârnind nori de praf alb, în timp ce fusese de ore întregi. Mânat de adrenalină, de frica de acei monștri, niciunul dintre ei nu se gândise măcar să încetinească în timp ce galopau ore în șir, zig-zagând în și în afara pericolului, evitând cu puțin timp gaură după gaură, deoarece un monstru după altul ieșise la iveală să se lovească de ei. Din fericire, animalele pe care le călăreau erau bine antrenate și suficient de rapide pentru a le salva viața. Thor se uită încă o dată la Indra cu apreciere; nu ar fi supraviețuit dacă ea nu s-ar fi arătat când a făcut-o.

Trecuseră ore întregi de când trecuseră de ultima gaură din podeaua deșertului și totuși niciunul dintre ei nu încetinise, mânat de frică. Dar acum al doilea soare începea să apune, de ore întregi nu mai fusese niciun semn de pericol și, în cele din urmă, în față, au văzut prima structură la orizont, prima formă din acest peisaj gol care să spargă monotonia neantului.

S-au oprit cu toții împreună și s-au așezat acolo pe animalele lor, respirând greu, uitându-se la el împreună.

"Ce este?" întrebă O'Connor.

„Un oraș”, a răspuns Indra.

„Dar cine ar locui aici?” întrebă Elden.

Indra zâmbi.

„Eu”, a spus ea.

Toți s-au întors și au privit-o șocați.

— Nu mai, desigur, spuse ea. „Dar acolo am crescut.”

Thor a privit cu mirare acest orășel de la orizont, în mijlocul nimicului.

„V-aș adresa tuturor o invitație oficială”, a spus ea, „dar nu am conde și pergament”.

Indra a țipat și a lovit animalul cu piciorul, iar ea a pornit în față. Toți au lovit și ei cu piciorul și au alergat să o ajungă din urmă.

Pe măsură ce au închis distanța, orașul lui Indra a apărut la vedere. Thor era încântat să întâlnească un oraș real în acest peisaj dezolant, iar mintea lui s-a grăbit imaginându-și cum ar putea fi orașul, cine locuia acolo, cum erau oamenii ei. De asemenea, s-a întrebat cum ar putea supraviețui aici, în mijlocul neantului.

La această întrebare i s-a răspuns în timp ce se apropiau cu toții de zidul orașului, iar Thor și-a văzut singur: orașul era abandonat. Un oraș mic, era format din doar câteva zeci de căsuțe mici, toate construite dintr-o substanță albă, tare, care arăta ca sare uscată, cele mai multe dintre ele dărăpănate și prăbușite. Orașul nu avea suflet în el.

Un vânt singuratic trecu, trimițând tufișuri mari de spini să se prăbușească cap la cap și toți încetiniră la mers în timp ce o urmăreau pe Indra, Thor căutând orice semn de viață.

— Nu e nimeni aici, spuse în cele din urmă Elden.

— A fost o dată, spuse Indra. „Imperiul a venit și ne-a luat pe toți, ca sclavi. Am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Locul ăsta era destul de rău, chiar și când eram liberi. Era teribil de plictisitor, un alt orășel sufocant de la marginea Imperiului. A fost cea mai plictisitoare și monotonă viață pe care ți-o poți imagina. Într-un fel, Imperiul ne-a făcut o favoare ca să ne elibereze pe toți de aici. Nu că a fi sclav ar fi distractiv. Era nasol. Dar a trăi aici a fost mai rău.”

Thor a fost surprins de candoarea Indrei și de puterea ei. Ea suna lucrurile după cum le vedea și nu toca cuvintele.

„Singura grație salvatoare a acestui loc”, a spus Indra, în timp ce toți continuau să treacă prin animalele lor, „este că acești pereți țin insectele afară noaptea și încetinesc vântul. Noaptea, vântul poate deveni foarte rău. Iar locuințele asigurau umbră deasupra capului. Altfel, nu există nimic care să răscumpere acest loc.”

„Dar nu înțeleg”, a spus Elden, în timp ce continuau să treacă prin ele, cu ușile atârnând strâmbe de balamalele lor, obiecte lăsate pe străzi, arătând clar un popor care plecase în grabă. „De ce a fost vreodată acest oraș aici pentru început? Adică, suntem în mijlocul neantului. Ce justificare ar putea fi să locuiești aici?”

— Chiar acolo, spuse ea, făcând un gest cu bărbia.

Toți s-au întors și s-au uitat și acolo, lângă oraș, erau câteva zeci de peșteri mici. Din pământ s-au ridicat culturi mari de stâncă, în care au fost cioplite găuri uriașe, dispărând undeva în interior. Conploanțele erau toate albe și părea că ar fi fost acoperite de ani de sare.

— Minele de sare, explică Indra, descălecându-se de pe animalul ei și conducându-l după domnii.

Toți l-au urmat și au descălecat și ei. Thor l-a lăsat pe Krohn jos, apoi și-a întins picioarele dureroase. După atâtea ore, se simțea bine să fiu din nou pe picioare.

„Oamenii s-au mutat aici din același motiv pentru care se mută peste tot”, a adăugat Indra, în timp ce mergeau cu toții pe jos. "Bani. A fost un boom de sare, când eram tânăr. Oamenii au venit aici și au minat până le-au căzut unghiile. Au folosit târnăcopi, lopeți, dălți, tot ce puteau pune mâna. Aici erau cele mai fine săruri. Au făcut mai mulți bani decât vă puteți imagina.”

Ea clătină din cap.

„Când minele s-au uscat și sarea s-a ieftinit, viața a devenit din ce în ce mai grea. Majoritatea oamenilor s-au mutat. Nu familia mea. Tatăl meu, spuse ea clătinând din cap, s-a încăpățânat până la capăt. A continuat să insiste că vremurile bune vor reveni aici, că lucrurile vor fi așa cum au fost cândva. A refuzat să vadă realitatea dinaintea lui. A refuzat să plece. Eram pe cale să fug. Până a apărut Imperiul.”

Indra a mers înainte și a lovit un castron gol, trimițându-l peste peisaj.

„Ironic că ar trebui să mă regăsesc aici. De asemenea, este singurul oraș dintre aici și Țara Dragonilor. Mi-am spus că nu voi mai pune piciorul în el. Dar pentru voi, nenorociți, iată-mă.”

I-au urmat exemplul în timp ce și-a legat animalul de un stâlp, fiecare dintre ei asigurându-l pe al lor. Thor a venit la ea.

„Ne-ați salvat viețile acolo”, a spus Thor, în timp ce ceilalți se adunau în jur. „Vă avem o mare datorie.”

„Și nu este prima dată”, a adăugat Reece.

— Vom găsi o cale, spuse O'Connor.

Indra clătină din cap.

„Nu-mi datorezi nimic”, a spus ea. „La urma urmei, m-ai salvat de plictiseală. Ce aș face acolo? Găsesc alt loc unde să merg, altceva de făcut. Sunt sclav atât de mult încât nici nu-mi amintesc cum să trăiesc viața. Cel

puțin voi sunteți interesanți. Sunteți cu toții suficient de nesăbuiți pentru a fi distracție. Chiar și cu această căutare stupidă a ta."

Elden făcu un pas înainte și își lăsă capul în jos, timid. Thor l-a văzut roșind.

— Eu unul, i-a spus el încet, sunt foarte fericit că te-ai întors.

El și-a ridicat privirea spre ea și a zâmbit, iar pentru prima dată Thor l-a văzut pe băiețelul din interiorul lui. Era zguduitor, juxtapus cu cadrul lui uriaș muscular.

Indra zâmbi, apoi se întoarse.

„Nu ești chiar atât de rău", a spus ea.

Indra traversă brusc curtea mică din centrul orașului, părând tulburată, și schimbă rapid subiectul.

„Soarele va apus în curând", a spus ea. „Va fi mai negru decât negru aici. Ajută-mă să adun lemn și lapte. Soarele apune repede aici, așa că urmează-mă."

Au urmat-o dincolo de cealaltă parte a orașului și înapoi în deșert, care, pe această parte a zidului orașului, era presărat cu planuri ciudate, asemănătoare cactusului, fiecare înalt de vreo trei metri, în toate culorile diferite.

"Ce sunt acestea?" întrebă O'Connor.

— Qurum, spuse ea. „Lemnul din interiorul qurumului este uscat, perfect pentru ardere." Ea s-a apropiat de unul în timp ce ei o urmau. „Dacă poți trece de spini. Pot să-ți împrumut securea?" l-a întrebat ea pe Elden.

Elden făcu un pas înainte fără să ezite și, prea mândru să o lase să o facă și dorind să se arate, și-a ridicat toporul și a tăiat o parte a qurumului, tăind toți spinii deodată și făcând o parte roșie și plată. A dezvăluit lemnul maro închis din interior, dar a început să curgă și un lichid alb peste tot pe podea.

Indra clătină din cap.

— Ești prea nerăbdător, spuse ea. „Acum ai distrus-o."

"Ce vrei să spui?" el a intrebat. „I-am tăiat spinii, așa cum ai spus."

Ea clătină din cap.

„Ai tăiat prea adânc în asta. Vezi acel lichid? Ăsta e lapte de qurum. Vrem să colectăm asta. Acum este irosit. Când tăiați spinii, tăiați suficient."

Qurumul a încetat să curgă încet, apoi în fața ochilor lor s-a ofilit, prăbușindu-se pe podea.

S-a îndreptat către altul, la câțiva metri distanță, și de data aceasta a smuls toporul din mâna lui Elden, a ridicat-o sus și a tăiat ea însăși o parte a unui qurum. Ea a făcut-o cu țintă perfectă, tăind doar spinii, iar de data aceasta qurumul nu s-a ofilit.

Indra apoi s-a dus cu măiestrie în jurul qurumului, tăind spinii pe toate cele patru părți, apoi și-a tăiat baza, separând-o de pământ. Ea îi întinse lui Elden securea înapoi, apoi se întinse și o ridică. Părea un buștean mare.

— Pumnalul tău, spuse ea, întinzând o mână.

Thor făcu un pas înainte și îi puse un pumnal în mână, iar ea întinse mâna și făcu o mică gaură în el; pe măsură ce făcea ea, laptele alb a început să clocotească.

— Casca ta, repede, spuse ea.

A apucat casca lui O'Connor și a întors-o cu susul în jos și a adunat tot laptele pe măsură ce curgea. Curând a avut un castron mare plin cu lapte.

„Poți să-l bei?" întrebă Thor, examinând-o.

Ea a dat din cap.

„Este dulce", a răspuns ea. „Și umplere. Este o masă completă în doar câteva înghițituri. Are si calitati. Te relaxează. Te pune într-o stare puțin alterată, dacă ai prea multe. Un fel de a bea vin. Te vei simți bine", a spus ea zâmbind. „Noi îi spunem ser de adevăr. Pentru că, de obicei, când oamenii îl beau, ei spun ce au în minte. Indiferent dacă vor sau nu."

S-a întors și i-a întins lui Elden qurumul.

„Este greu", a spus ea. „O poți duce înapoi."

„Nu este greu", a spus el. „Pot să port mai multe dintre acestea."

Ea a zâmbit.

„Bine, atunci treci la treabă. Vom avea nevoie de vreo zece dintre ei pentru a trece peste noapte."

Băieții s-au învârtit, fiecare mergând la un alt qurum și folosindu-și săbiile și pumnalele pentru a dezbrăca spinii și a aduce bușteni înapoi.

În timp ce Thor lucra la ai lui, se uită la Conven care stătea lângă el și văzu cât de roșii erau ochii lui; își dădea seama cât de tulburat era. Conven abia rostise un cuvânt de când murise fratele său, iar acțiunile lui păreau disperate și nesăbuite, iar Thor se temea pentru starea lui de spirit.

Thor a venit lângă el, aparent ca să-l ajute să-și dezvolte cvobul, dar cu adevărat pentru a vedea dacă îl poate ajuta.

Thor a stat acolo o vreme, zgâriind spinii de cealaltă parte a cvorumului lui Conven; Conven abia părea să observe sau să-i pese. După ce a trecut ceva timp, Thor a întrebat: „Ești bine?”

Conven dădu din cap, fără să întâlnească privirea lui Thor, în timp ce acesta continua să taie cvomul.

Thor și-a dres glasul. Se întreba ce să spună pentru a-l face să se simtă mai bine.

„Și eu l-am iubit pe Conval, ca pe un frate”, a spus Thor.

Conven a continuat să taie, fără nicio reacție.

Thor a încercat din nou.

— Îmi pare rău că a plecat, spuse Thor. „Nu îmi pot imagina suferința prin care treci. Vreau doar să știi că sunt aici. Suntem cu toții aici pentru tine.”

Conven a continuat să privească în jos, refuzând să-i întâlnească privirea lui Thor. A continuat să taie și pentru o vreme Thor a crezut că nu va răspunde. Apoi, în cele din urmă, spuse, cu o voce liniștită și răgușită:

„Te-a plăcut.”

Thor s-a uitat la Conven, surprins, iar Conven și-a ridicat în cele din urmă ochii, de un roșu aprins, și s-a uitat înapoi în ai lui.

„Ai fost unul dintre puținii oameni pe care i-a admirat”, a adăugat Conven.

Thor clătină din cap.

„Simt că l-am dezamăgit”, a spus Thor. „Nu ar fi trebuit să am încredere niciodată în cei trei frați. Dacă nu aș fi făcut-o, poate că ar fi fost în viață astăzi.”

Conven clătină din cap.

„Nu l-ai dezamăgit”, a spus el. „ *Am* făcut-o.”

Thor nu înțelegea ce voia să spună prin asta. Conven întinse mâna și se juca cu pumnalul, privindu-l strălucind în ultima lumină a soarelui.

— Dar e în regulă, a adăugat Conven. — Pentru că oricum mă voi alătura lui destul de curând.

Thor se uită înapoi la el cu îngrijorare; era pe cale să spună ceva, când Conven se întoarse brusc și se grăbi să plece, făcându-și drum spre un alt qurum.

Thor s-a gândit că nu ar trebui să-l apasă mai mult; în mod clar, Conven a vrut să fie lăsat în pace.

Thor s-a întors și s-a îndreptat către un alt qurum, unul galben, și și-a ridicat sabia pentru a-l tăia așa cum a făcut-o pe ceilalți – când deodată se auzi vocea Indrei:

"NU ACELA!" țipă ea, panicată.

Toți ceilalți s-au oprit și s-au uitat la Thor, iar el s-a întors, cu sabia în aer, și s-a uitat la Indra. Ea a venit în fugă spre el și i-a smuls încheietura înapoi, privindu-l cu frică.

— Nu-i atinge pe cei galbeni, spuse ea, privind îngrijorată de la el la cvorum.

"De ce nu?" el a intrebat.

„Otrăvitoare”, a spus ea. „Dacă este tăiat, pulverizează un lichid. Persoana care o taie va muri în aproximativ două secunde.”

Thor s-a întors și s-a uitat la qurumul galben care stătea nevinovat în fața lui și a înghițit. Pericolele din acest Imperiu ar înceta vreodată?

*

Thor stătea împreună cu ceilalți în jurul focului de tabără, flăcările mișcându-se în toate direcțiile, în timp ce rafale de frig rupeau noaptea deșertului. Thor a fost recunoscător pentru căldură. Indra avusese dreptate: deșertul devenea ciudat de rece noaptea, iar vântul era mult mai puternic. Crezuse că era exagerat să aducă înapoi toți acei bușteni – dar acum își dădea seama că era necesar. Focul arzător era singurul lucru care îi ținea de căldură de frigul înghețat din această sălbăticie pustie.

Grupul dintre ei stătea cu toții înghesuit în fața flăcărilor, cu coatele sprijinite pe genunchi, fiecare ținând în poală un castron mic cu lapte de qurum. Thor luase prima înghițitură cu câteva clipe în urmă și i se dusese direct la cap. Nu numai că laptele gros și dulce i-a umplut stomacul, i-a satisfăcut imediat toate poftele, dar l-a și făcut să se simtă relaxat. Chiar în stare de ebrietate. Parcă ar fi băut un sac întreg de vin. Se simțea cald și ușor, iar tot corpul lui se simțea liniștit. Totuși, era și un alt sentiment decât vinul: spre deosebire de a fi beat, el, în mod ciudat, simțea claritate și prezență sufletească. A fost un sentiment ciudat că amândoi erau relaxați, se îndepărtau și erau prezenți.

Thor putea să-și dea seama după ochii vitreși ai tuturor celorlalți că simțeau la fel. Toți s-au lăsat puțin pe spate, relaxați, privind în flăcări. Thor l-a lăsat pe Krohn să bea din castronul lui și, de atunci, Krohn stătea întins lângă el, sprijinindu-și capul în poală, fără să se zvârcolească atât de mult cum făcea de obicei. Ochii lui erau și ei deschiși, privind în foc.

Elden stătea lângă Indra, aproape unul de celălalt, cu picioarele aproape atingându-se, iar Thor vedea că Indra începea să se simtă mai relaxat în preajma lui. Privindu-i de aici, cei doi deja pareau un cuplu, parca se potrivesc perfect. Thor se întreba dacă toți se vor întoarce vreodată în Inel și, dacă da, dacă Indra va veni cu ei și dacă ea și Elden vor ajunge împreună. El a sperat că o vor face.

Numai Conven părea pe margini. Se abţinuse de la lichid. În schimb, stătea acolo, cu fălcile întinse, privind în flăcări cu o intensitate care îl speria pe Thor. Părea de parcă era pierdut într-o altă lume, adânc într-o lume a durerii. Thor se întrebă dacă se va întoarce vreodată la ei, dacă va fi vreodată același vechi Conven ca el. L-au văzut și ceilalți, iar Thor l-a surprins pe Reece privindu-l îngrijorat. Au schimbat o privire, dar niciunul dintre ei nu știa ce să facă sau să spună pentru a-l face pe Conven să se simtă mai bine.

Indra se uită la Conven, iar ea se întinse și îi întinse un alt castron lui Elden și îi șopti ceva la ureche. Elden dădu din cap, se aplecă înainte și întinse castronul spre Conven, așezându-se lângă el.

Dar Conven nici măcar nu se uită peste el.

— Ar trebui să bei, spuse Elden, cu vocea lui punctând tăcerea în mijlocul trosnetului flăcărilor. „Avem o zi mare în față mâine. Acum este timpul să te odihnești.”

Dar Conven, care se uita încă în flăcări, clătină scurt din cap, iar Elden puse castronul jos, în mod clar simpatizând cu durerea lui Conven.

Elden și-a dres glasul.

„Conven”, spuse el. „Ți-am spus vreodată cum m-am alăturat Legiunii? Despre cum mi-am părăsit satul?”

Conven clătină încet din cap, încă fără să se uite la el.

Elden și-a dres glasul de mai multe ori, apoi a tras aer în piept, uitându-se acum în flăcări.

„Tatăl meu, vezi tu, era fierar. Am fost ucenicul lui. Voia să-i calc pe urme. Nu am vrut. Am vrut să fiu un războinic. Să te antrenezi cu Legiunea. Nu mi-am putut imagina o viață în satul meu, să fiu fierar toată viața, la mila de a-i sluji pe alții. Mi-a plăcut ciocanul și forja, dar nu mi-a fost suficient. Aveam nevoie de ceva mai mare.

„Problema era că tatăl meu era profund îndatorat față de proprietarul nostru. Un anume domnul Tribble. Tatăl meu era un om bun, cumsecade și muncitor, și-și plătea mereu datoriile. Dar satul nostru era mic și exista o

limită a volumului de afaceri pe care îl aveam. Nu eram aproape de nicio răscruce de drumuri, iar afacerile treceau rar. Tatăl meu a încercat cât a putut să fie prosper. A muncit mai mult decât ți-ai putea imagina. Dar chiar și așa, a fost suficient să ne plătim mâncarea și chiria. Dar domnul Tribble a tot crescut chiria, în fiecare an, exorbitant, și pur și simplu nu am putut să ținem pasul.

„De-a lungul timpului, tatăl meu a căzut din ce în ce mai adânc în datorii față de domnul Tribble. Și când a venit vremea să părăsesc satul nostru, să mă înscriu în Legiunea, nu am avut voie. Domnul Tribble îi interzice tatălui meu să mă lase să plec. A insistat ca eu să continui să lucrez ca ucenic al lui, pentru a plăti datoriile — altfel îl va da afară pe tatăl meu din cabana noastră.

„Tatăl meu era furios. Mi-a spus să plec – mai presus de toate voia să fiu fericit. Dar nu am putut. Avea nevoie de mine. Și știam că era locul meu. Așa că am rămas în urmă, pentru a-l ajuta să plătească domnul Tribble, care deținea deja aproape tot orașul și era mai bogat decât ți-ai putea imagina. Acesta a fost ceea ce m-a împiedicat să mă alătur."

Elden a căzut în tăcere, privind în flăcări.

„Dar nu înțeleg?" spuse Conven, ieșind în cele din urmă din el și întorcându-se către Elden. „Te-ai alăturat. Ce s-a întâmplat?"

Elden se uită lung în flăcări, își drese glasul și, în cele din urmă, continuă.

„Într-o zi, domnul Tribble a venit la noi acasă. Nu era de ajuns că ne strângea fiecare banut, cu interes. Nu a fost de ajuns că mi-a interzis să plec și să mă alătur Legiunii. Nu a fost suficient că tatăl meu nu a făcut altceva decât să muncească pentru a-și plăti chiria. Într-o zi, a decis că vrea mai mult. A decis că vrea să preia casa noastră și să facă din ea un bar. El a apărut într-o zi și a anunțat că trebuie să fim strânși și să ieșim până la lumina dimineții. Pe strada. Nu-i păsa unde mergem. Asta a fost. S-a întors și a ieșit.

„Tatăl meu tocmai sa prăbușit în fața mea. A plâns și a plâns, ca un om zdrobit. Și acesta a fost momentul care mi-a schimbat viața. Nu suportam să-l văd pe tatăl meu așa. Nu am mai suportat nedreptatea tuturor.

„Am ieșit din casa noastră, am urcat pe cal și l-am urmărit pe domnul Tribble. L-am depășit pe drum, la marginea orașului și l-am confruntat. L-am tras din cărucior, iar scopul meu a fost să-i spun sens. Pentru a-l face să înțeleagă. Să nu-l rănesc. Dar când l-am tras în jos, a

întins mâna după un pumnal și mi-a tăiat obrazul. Mi-a lăsat această cicatrice", a spus Elden, arătând spre cicatricea care i-a trecut sub ochi, în flăcări împotriva focului. Thor se întrebase mereu despre acea cicatrice, dar nu întrebase niciodată.

Elden și-a dres glasul.

"Domnul. Tribble și-a ridicat pumnalul și l-a îndreptat spre inima mea. Chiar dacă eram fără arme și nu îl lovisem. Apărarea mea a intervenit. I-am redirecționat mâna departe de mine și, așa cum sa întâmplat, a ajuns să se înjunghie în stomac. Nu voi uita niciodată expresia lui în timp ce se uita în ochii mei, murind, în drum spre lumea interlopă. L-am ținut în brațe aproximativ un minut, până când s-a prăbușit la picioarele mele. A fost primul om pe care l-am ucis vreodată."

Elden oftă, încruntat, și părea că o retrăia în timp ce vorbea.

„S-a întâmplat că legea patrulase și m-au văzut, ținând cuțitul în stomac pe domnul Tribble, în timp ce acesta a murit. Au sunat din claxon și au venit să mă atace. Dacă m-ar prinde, știam că aș sta într-o închisoare chiar acum".

"Deci ce ai facut?" întrebă Conven, în cele din urmă ieșind din ea și absorbit de poveste.

„Nu am așteptat", a spus Elden. „Nu am putut. Indiferent ce am spus, ei și-ar asuma vina mea. Așa că am sărit pe cal și am continuat să călăresc și nu m-am întors niciodată înapoi. „Am mers până în următorul oraș și s-a întâmplat că acela era momentul în care au venit pentru selecție. Am stat cu ceilalți băieți și am stat cu un picior mai înalt decât toți și m-am asigurat că sunt selectat. Slavă Domnului că am fost. Mi-a salvat viața. Dacă m-aș întoarce vreodată în orașul meu natal, probabil că aș fi arestat."

Urmă o tăcere lungă când Elden termină și se uitară cu toții în flăcări.

— Și ce a venit de la tatăl tău? întrebă Conven.

Elden clătină din cap.

"Nu știu. Nu l-am mai văzut de atunci."

Elden oftă.

„Nici nu știu de ce vă spun această poveste", a adăugat el.

Indra zâmbi.

„V-am avertizat pe toți. Este laptele de qurum. Aprinde sângele și îi îndeamnă pe oameni să-și spună cele mai profunde gânduri."

Toți s-au întors și s-au uitat înapoi în flăcări, trosnind în noapte, în timp ce o liniște a căzut peste ei. Conven nu părea neapărat mai fericit decât înainte, dar auzirea poveștii părea să-l ajute să-l scoată din întuneric.

Cu toții simțim pierderea ta", i-a spus Reece lui Conven. „Dar nu ești singurul care a pierdut. Fiecare dintre noi aici, cu toții am pierdut pe cineva drag nouă. Eu... a spus el, apoi a lăsat capul în jos, făcând o pauză de parcă ar dezbate. „Ei bine... eu... nu am spus niciodată asta nimănui înainte, dar mi-am pierdut dragul văr."

"Varul tau?" întrebă Thor.

Încet, Reece dădu din cap, uitându-se cu tristețe în flăcări.

„Tatăl meu, regele MacGil, a fost cel mai mare dintre trei frați. Fratele său mai mic, Lord MacGil, locuiește cu cei patru copii ai săi în Insulele Superioare. Insulele Superioare fac parte din Inel, dar sunt separate de Tartuvian. Nu sunt departe, poate la cincizeci de mile în larg. Ai fost vreodată?"

Ceilalți au clătinat din cap. Thor și-a amintit vag că a auzit despre Insulele Superioare, odată, la școală.

„Sunt un loc aspru și pustiu", a continuat Reece. "Mari furtunoase. Mai multă ploaie decât soare și întotdeauna un vânt puternic. Cocoțat pe marginea stâncilor, este un teren frumos, dar nu pentru cei slabi de inimă. Se spune că Insulele Superioare cresc o altă rasă de oameni. Și aici locuiesc ceilalți MacGil.

„Când eram mai mic, mergeam în vizită. Multe ori. Tatăl meu și frații lui erau apropiați. Cât de apropiați ar putea fi frații. Și eram aproape de verii mei. Lordul MacGil a avut trei băieți și o fată. Fata, Stara, are vârsta mea. Este cea mai frumoasă și nobilă fată pe care ai întâlnit-o vreodată. Inauntru si afara. Când eram tânăr, am fost crescuți la fel de apropiați ca un frate și o soră."

Reece oftă, privind în flăcări, părând împovărat de poveste.

„La un moment dat pe drum", a continuat Reece, „tatăl meu și fratele său mai mic au avut o ceartă. Aparent, așa se spune zvonul, fratele său a devenit ambițios. La urma urmei, era următorul în rândul pentru tron și avea noi consilieri care îi șopteau la ureche. A început să pună la cale un plan pentru a-l înlătura pe tatăl meu. Sau cel puțin, asta i-au spus spionii tatălui meu.

„Am vizitat din ce în ce mai puțin, iar la ultima noastră vizită acolo, starea de spirit era deja tensionată. Mi-a frânt inima. Pentru că vezi, nu am

spus nimănui, dar eram îndrăgostită de Stara. Și era îndrăgostită de mine. Ne-am jurat că atunci când vom fi mari, ne vom căsători. Și în fiecare an în care am văzut-o, ne-am reînnoi acel jurământ, iar dragostea noastră unul față de celălalt nu a scăzut niciodată."

Reece respiră adânc.

„Într-o noapte, în castelul lordului MacGil, în timp ce ne găzduia, fiul lui cel mare a murit. Și atunci totul s-a schimbat."

"Cum?" întrebă Thor.

„Am fost cu toții la un ospăț și i s-a turnat un pahar de vin pentru Lordul MacGil, iar fiul său cel mare l-a băut în locul lui. Se înclină, mort pe loc. Vinul era otrăvit și fusese destinat lordului MacGil. Având în vedere climatul politic, lordul MacGil a presupus că fratele său mai mare era în spatele ei. Ne-a dat afară și, după acea noapte, nu a mai vorbit niciodată cu tatăl meu – și a interzis familiei lui să ne vorbească și cu noi.

„Am plecat cu toții în grabă, în întunericul nopții, și nu ne-am întors niciodată în Insulele Superioare și nu mi-am mai văzut niciodată verii. Nici nu au venit vreodată să ne viziteze."

Reece oftă.

„Ironia este că am fost aproape de vărul meu care a murit; era ca un frate mai mare pentru mine. Și până la Stara... încă îi văd fața în fiecare noapte. Vreau să vorbesc din nou cu ea. Să-i spun că nu avem nimic de-a face cu asta. Dar știu că nu voi putea niciodată. Acesta a fost motivul pentru care nu m-am întâlnit cu nicio altă fată de atunci. Abia când am cunoscut-o pe Selese, pentru prima dată, am putut să văd chipul unei alte femei în locul ei."

Toți s-au așezat înapoi într-o tăcere grea, în timp ce vântul a biciuit prin deșert, avântând flăcările. Thor s-a uitat la frații săi și și-a dat seama că fiecare era împovărat de propria lui disperare liniștită. Nu era singurul; nici Conven. Toți erau tineri, totuși toți sufereau într-un fel mic, toți deja împovărați de viață. Unii, își dădu seama, erau pur și simplu mai buni decât alții să-l ascundă.

Thor a vrut să se gândească mai mult la el, dar ochii lui au început să se închidă asupra lui și le-a lăsat. Mâine, la urma urmei, avea să aducă cea mai grea etapă a căutării lor și, poate, ultima lui zi.

CAPITOLUL NOASPREZECE

Gwendolyn călărea lângă Steffen, ei doi singuri pe poteca șerpuitoare din pădure, călare, așa cum fuseseră de ore în șir, prin pădurea adâncă. În timp ce continuau drumul lor nesfârșit, încetinind caii la mers, trecură pe sub copaci falnici cu ramuri noduroase, încurcându-se în arcade încurcate deasupra capului, blocând cerul. Era un peisaj suprarealist, iar Gwendolyn se simțea de parcă călărește într-un basm. Sau în coșmarul cuiva.

Singurul lucru care ilumina pădurea era cea mai slabă dâră de lumină solară, undeva în depărtare. Pădurea de Sud. Era o pădure de întuneric, un loc de care se temea în copilărie. Se zvonea că era plin de hoți și ticăloși, un loc pe care până și onorabilii cavaleri se temeau să-l calce – cu atât mai puțin o femeie practic singură. Totuși, cel puțin, își tot amintea, ea scăpase din Silezia, măcar era în viață.

"Doamna mea?" întrebă Steffen pentru a treia oară.

S-a uitat peste el, a ieșit brusc din reverie și l-a văzut pe Steffen. Era atât de recunoscătoare pentru prezența lui. El era ca o piatră pentru ea, singura persoană pe care se putea baza pentru a fi mereu alături de ea.

„Doamna mea, ești bine?” el a intrebat.

Ea dădu din cap, vag conștientă că încercase să vorbească.

Gwen era uimită că ajunseseră deja până aici. Ea a închis ochii și și-a amintit că au fugit din castel, și-a amintit că Steffen a condus-o prin tunelurile secrete. S-au târât pentru că ea nu știa cât timp, ghemuindu-se jos, îndepărtând păianjenii în timp ce mergea, cu spatele ucigând-o. Întunericul tunelului păruse fără sfârșit și în multe momente era sigură că Steffen alesese calea greșită.

În cele din urmă, tunelul urcase, răsucindu-se în sus și în sus, iar când ajunseseră chiar în vârf, ea fusese uimită să-i vadă trecând prin pământ și iarbă. Au apărut pentru a se găsi undeva într-un câmp de iarbă, la kilometri depărtare de Silezia. Steffen o făcuse. Cei doi erau departe de

nicăieri, fără trupe ale Imperiului la vedere. Gwen fusese recunoscătoare pentru lumina soarelui și recunoscătoare pentru aerul rece și proaspăt de pe fața ei.

Când ieșiră la suprafață, Steffen fluieră și din spatele unei peșteri au apărut doi cai frumoși, strălucitori.

„Sunt proprietatea lui Srog”, explicase Steffen, în timp ce fiecare își urcase armăsarii. „Aceasta a fost o trapă de evacuare, destinată Regelui și Reginei, în caz de urgență. Srog mi-a spus să folosesc caii. Nimeni altcineva nu le poate folosi acum: noi suntem singurii care ieșim.”

Galopiseră spre sud timp de kilometri, îndreptându-se spre Turnul Refugiului, undeva de cealaltă parte a Inelului, ei doi singuri încărcând peste câmpie. Au încărcat și au încărcat, în timp ce ziua s-a transformat în noapte și noaptea în zi, făcând cu greu o pauză. S-au lipit de un teren izolat, călărind în locuri în care știau că imperiul lui Andronicus nu putea fi. Au traversat aproape întregul Inel, evitând orașele și orașele importante, traversând câmpiile până când în sfârșit, dar cu câteva ore înainte, au intrat în marea Pădure de Sud.

Acum, în sfârşit, epuizaţi, îşi încetiniseră drumul greu la o plimbare. În cele din urmă s-au simțit suficient de departe de Silezia, de la îndemâna lui Andronic, pentru a încetini. De asemenea, s-au simțit extrem de precauți în această pădure și au vrut să meargă mai încet și să fie vigilenți.

În timp ce mergeau, cei doi căutau pădurile noduroase, privind cu grijă împrejurimile lor, în gardă. Pădurile erau mult prea groase ca să se uite prin ele, iar firele de păr se ridicau pe ceafa lui Gwen. Și-a imaginat tot felul de creaturi care se uitau la ea. Păsările de iarnă croșcau în timp ce mergeau, iar Gwen avea un sentiment din ce în ce mai rău. Se întrebă dacă au avut o greșeală în încercarea asta.

Dar Gwen și-a dat seama că ar trebui să fie recunoscătoare că au scăpat cu viață, că au ajuns până aici și că Steffen era cu ea. Acum erau aproape de Turnul Refugiului și nu trebuia decât să rămână la curs. Totuși, aceste ultime mile au fost cele mai grele. Cu fiecare pas, simțea un sentiment din ce în ce mai mare de pericol. Ea fusese în multe păduri în viața ei și acest lemn nu se simțea în siguranță pentru ea. Exista un motiv pentru care trupele Imperiului nu intraseră în el și un motiv pentru care niciunul dintre oamenii regelui nu a intrat vreodată în el. Era prea gros, prea susceptibil la ambuscadă. Toată lumea a ocolit-o, chiar dacă asta însemna să adăugați zile la o călătorie. Dar nu ea: nu-și putea permite. Era cea mai

mare cale directă către Turnul Refugiului și cea mai sigură cale pentru a evita detectarea de către Imperiu.

„Doamna mea, nu trebuie să faci asta”, a spus Steffen.

Gwen se uită la el în gol, pierdută în gândurile ei.

"Fă ce?" ea a intrebat.

„Turnul Refugiului”, a spus el. „Pentru a te separa de lume. Sunt oameni care te iubesc. Silezia nu mai este în siguranță, dar există alte locuri în care te poți ascunde, alte locuri în care poți aștepta până pleacă oamenii lui Andronicus. Dar Turnul... asta este pentru totdeauna. Cei care intră nu pleacă niciodată. Este un turn de maici, sortit tăcerii.”

Gwen a ridicat din umeri. Simțea că viața ei s-a terminat oricum, că cea mai bună parte a ei fusese furată de Andronicus și McCloud.

„Fie că este această închisoare sau alta”, a răspuns ea, „este doar o chestiune de alegere. Toți trăim în propriile noastre închisori private.”

Au căzut din nou în tăcere în timp ce ei doi mergeau, iar Gwen simți că Steffen dorea să o respingă; dar își ţinea limba din respect.

Gwen i se păru că aude o crenguță pocnind și, în același moment, Steffen întinse brusc o mână, oprindu-l pe ea și pe sine.

"Ce este?" ea a intrebat.

— Șst, spuse Steffen, uitându-se în jur, ascultând.

Gwen și-a simțit inima bătând cu putere, în timp ce s-a auzit o nouă ruptură de crenguță.

Ea s-a întors încet și a încremenit când se apropia un grup mare de răufăcători, mai mult de o duzină dintre ei. Au ieșit din toate părțile pădurii, fiecare părând mai disperat decât altul. Purtau cârpe, aveau fețele și unghiile acoperite cu murdărie, aveau dinți lipsiți și bărbieriți, bărbați în vârstă de douăzeci de ani, toți echipați cu arme brute la centură. Păreau slabi și aveau o privire frenetică în ochi. Toți aveau ochi întunecați, fără suflet, iar Gwen își dădea seama că toți însemnau rău.

„Mi se pare o haină regală”, strigă unul către celălalt. Accentul lui era grosolan și aspru, accentul de sud, iar tonul vocii îi trimitea un fior chiar prin Gwendolyn.

„Sigur că da”, a răspuns altul. „Ce avem noi aici? Un fel de doamnă?”

„Jur că recunosc acea față”, a spus altul. — Arată ca un MacGil.

„Nu se poate”, a spus altul. „MacGil sunt toți morți până acum. Doar dacă acesta nu este un cadavru.”

„Cel mai frumos cadavru pe care l-am văzut vreodată.”

Mulțimea de bandiți a izbucnit în râs grosolan, iar anxietatea lui Gwen a crescut pe măsură ce se apropiau.

„Vă spun că *este* ”, a insistat unul dintre ei. „Nu sunt *toți* morți. Fiica. Fata."

Toți au studiat-o mai serios.

„Nu se poate”, a spus unul. „Este în Silezia.”

„Poate că a scăpat”, a spus altul.

Gwen se simțea din ce în ce mai inconfortabilă în timp ce o scrutau cu atenție. Și-a dorit să nu poarte mantia regală pe care i-o dăduse Srog, bijuteriile regale, inelele pe degete, brățările și colierele. Și-a dat seama că trebuie să fie o țintă pentru acești oameni.

— Vino mai departe, și vei regreta că ai făcut-o, o avertiză Steffen lângă ea, cu vocea lui rece de oțel.

Grupul a izbucnit în râs.

„Ce avem noi aici? Un pitic cocoșat care ține paza doamnei, nu-i așa?

„Ce s-a întâmplat, au rămas fără paznici obișnuiți?”

Mai multe râsete.

— Doamne, trebuie să fii foarte greu dacă te bazezi pe acest pigmeu să-ți facă vreun bine, spuse un altul, clătinând din cap.

— Nu te voi avertiza din nou, a amenințat Steffen, cu vocea coborând cu o seriozitate mortală.

Câțiva dintre ei și-au scos pumnale din brâu.

„Poți începe prin a-ți dezbrăca toate hainele”, i-a spus unul dintre ei lui Gwendolyn.

Gwen ezită, cu frica în ochi, privind de la Steffen la ei, nesigură ce să facă.

„Fă-o acum sau o voi face pentru tine”, a spus unul dintre ei.

„Da, fă-o repede, ca să putem trece peste toate astea și să ne distrăm puțin cu tine.”

Toți, râzând, s-au apropiat și, în cele din urmă, Steffen a intrat în acțiune.

Cu viteza fulgerului, atât de repede încât a surprins chiar și pe Gwendolyn, Steffen a întins mâna înapoi, și-a extras arcul scurt și a eliberat patru săgeți, străpungându-le patru prin gât, cu țintirea perfectă, ucigându-le pe loc.

Gwen nu a ezitat. Ea a băgat mâna în ham, a apucat bipelul pe care îl ținuse acolo, l-a aruncat sus deasupra capului și a privit cum lanțul zbura prin aer și bila de metal cu țepi conectată cu chipul unui răufăcător în timp ce acesta se apropia.

I-a lovit ochiul și a țipat și s-a prăbușit la pământ.

Înainte de a putea să se leagăne din nou, Gwen a simțit mâinile aspre pe spate, apoi a simțit că era smulsă cu spatele de pe cal, zburând prin aer și trântindu-se la pământ, năucită. Alți doi hoți s-au năpustit asupra ei, smulgându-i bijuteriile, smulgându-i mantaua. Ea a ripostat, dar a fost inutil.

Steffen s-a urcat lângă ea și a sărit prin aer, aterizând pe unul, lăsându-l la pământ, rostogolindu-se cu el. Celălalt hoț a continuat să o țină pe Gwendolyn strâns; el a prins-o de braț, i-a răsucit spatele, a răsturnat-o și i-a împins fața în jos. Se întinse, o apucă de pantaloni și începu să-i tragă în jos.

„O să mă descurc cu tine, fată”, a spus el.

În timp ce el îi dădu drumul pentru a o apuca de pantaloni, Gwendolyn profită de ocazie: întinse mâna în talie, apucă un pumnal mic de argint pe care Godfrey i-l dăduse cu vârste în urmă și se învârte și îl aruncă în gâtul atacatorului ei.

Ochii i s-au deschis larg când sângele a picurat pe pământ. O înfipse mai adânc, simțind furia care curge prin ea, simțindu-se că se răzbune nu numai împotriva acestui bărbat, ci și împotriva lui McCloud, Andronicus, Gareth – împotriva tuturor bărbaților care i-au greșit.

„Nu, nu o vei face”, a răspuns Gwen.

În timp ce el s-a prăbușit, mort, Gwen și-a retras lama, și-a șters-o pe îmbrăcăminte și i-a pus-o înapoi în talie, fără nici măcar un gând de remuşcare. Ea se întrebă dacă devenise fără remușcări, sau împietrită – sau ambele. Ea spera că nu.

Gwen s-a uitat peste el și l-a văzut pe Steffen luptându-se cu un hoț, rostogolindu-se din nou și din nou, iar ea s-a pregătit să alerge spre el, să-l ajute.

Dar când se duse să ajungă la mâini și genunchi, brusc a simțit că este lovită cu un picior în partea laterală a tâmplei cu vârful de metal al cizmei. Ea a țipat și a aterizat pe spate, întreaga ei lume durea, învârtindu-se, văzând stele.

Ultimul lucru pe care l-a văzut, înainte ca lumea ei să se înnegrească, a fost cea mai urâtă față pe care a văzut-o vreodată, zâmbind în jos în timp ce el își ridică dosul mâinii sus și i-o coborî pe obraz.

CAPITOLUL 20

Kendrick stătea agățat acolo, sus pe cruce, simțind că forța vitală i se scurgea din el în timp ce al doilea soare creștea lung pe cer. Încheieturile și gleznele îi erau umflate din cauza faptului că era legat cu frânghii grosiere de lemn, durerea insuportabilă de la membrele lui întinzându-se, de la agățat acolo oră după oră. Își ținuse capul în jos și încercase să nu mai ridice privirea, nevrând să mai vadă distrugerea; dar auzi un geamăt și nu se putea abține. S-a uitat în jurul lui și și-a văzut toți prietenii atârnați de cruci lângă el. Srog era de o parte, Atme de cealaltă, alături de el Brom și Kolk și mulți alți cavaleri de care Kendrick ținea foarte mult. Cel puțin, își spuse, ei încă mai trăiau, sau se agățau de viață. Nu erau morți, deoarece grămezile de cadavre erau dedesubt.

Kendrick încercase să vorbească cu ei, dar fuseseră prea slăbiți sau deshidratați pentru a răspunde. Toți păreau mai mult morți decât vii.

Kendrick a auzit pocnetul de bici și s-a uitat afară pentru a vedea imaginea devastării în care devenise orașul său iubit: supraviețuitorii care rămăseseră erau cu toții înrobiți, fiind conduși de stăpâni ai Imperiului, biciuiți, forțați să ridice pietre uriașe, mișcându-se o grămadă după alta. în timp ce curăţau moloz. Silezia se transformase rapid într-un oraș de sclavi ocupat, un statut al lui Andronic care se ridicase deja în cer, emblema Imperiului – un leu cu o pasăre în gură – se afla deja deasupra porților orașului, iar steagul Imperiului ridicat deasupra. Toate urmele independenței pe care acest oraș o avea cândva au dispărut. Acum era înglobat, în întregime parte a Imperiului.

A venit o zarvă și Kendrick, lingându-și buzele crăpate, s-a întors și a văzut un grup de soldați ai Imperiului făcând loc prin mulțime; în spatele lor, a fost șocat să vadă, era nimeni altul decât Andronic însuși, care se ridica deasupra celorlalți. Soldații dinaintea lui țineau în lanțuri un bărbat pe care Kendrick, după câteva clipe, l-a recunoscut. Era fratele lui vitreg.

Gareth.

Ochii lui Kendrick s-au deschis larg și a făcut o dublă ieșire, întrebându-se dacă vede lucruri. El n-a fost. Acolo, în carne și oase, era Gareth, slăbit, își creștea barba, părând dezordonat. Era condus de soldați ai Imperiului, cu lanțuri zdrăngănind în timp ce mergea târâind.

S-au oprit înaintea lui Kendrick. Mulțimea a tăcut când Andronicus s-a apropiat de Gareth și și-a pus o mână uriașă în jurul gâtului său slab, acoperindu-l complet, cu unghiile lungi zgâriind până la baza gâtului lui Gareth.

Andronic zâmbi.

„Identificați cine este cine dintre acești captivi", a spus Andronicus. „Și îți vom cruța viața."

Toți își ridicară privirea la Kendrick și la ceilalți de pe cruci.

„O voi face cu plăcere", a spus Gareth. „Voi identifica pe toată lumea și mai mult. Nu am dragoste pentru niciunul dintre ei; dușmanul tău este și dușmanul meu."

Andronicus îi zâmbi lui Gareth.

„Ești insolent", a spus el. „Și cu sânge rece, chiar și față de propria ta familie. Ești un bărbat după inima mea. Îmi placi. Eliberează-l, le făcu Andronicus gardienilor săi, iar ei s-au repezit înainte și l-au descătușat pe Gareth.

Gareth s-a scuturat de cătușe, a înaintat și s-a îndreptat spre Kendrick, arătându-i în față cu un deget lung și slab.

— Acesta este Kendrick, spuse el. „Fostul meu frate. Sau frate vitreg. Este un nenorocit, într-adevăr. El este șeful Silver. Un om important, spuse el, apoi se întoarse și arătă în altă parte. „Și acel om de lângă el, el este Kolk, șeful Legiunii; și că acolo este Brom, șef al armatei; și mai este Atme, un alt erou al Argintului."

Gareth a continuat și mai departe, zgâiind numele; cu fiecare nume pe care îl pronunța, un foc ardea în stomacul lui Kendrick. L-ar ucide pe Gareth pentru asta, dacă ar avea vreodată ocazia.

În cele din urmă, Gareth a terminat. S-a întors lângă Andronic, cu un zâmbet mulțumit pe față.

Andronicus a zâmbit, un toc profund venind de undeva în gât, și a pus o altă mână pe umărul lui Gareth.

— Te-ai descurcat bine, spuse Andronic. „Vei fi răsplătit."

Gareth stătea acolo, umflat.

„Ce poziție îmi vei acorda? Ține minte că la urma urmei sunt un rege. M-ai putea numi Regele Inelului. Ar fi potrivit.”

Andronicus râse, din suflet.

„O să te răsplătesc cu poziția de sclav. Vei fi regele lopătarilor din grămezi de bălegar.”

Fața lui Gareth căzu îngrozită.

„Dar ai spus că mă vei răsplăti!”

„Aceasta *este* o recompensă”, a spus Andronicus. „Nu te omor.”

Gareth, panicat în ochi, se întoarse brusc și se năpusti din grup; rama lui slabă l-a ajutat și a putut să se împletească în și din mulțime.

"GASESTE-L!" strigă Andronic către soldații săi șocați.

Oamenii lui au plecat după el, dar în câteva clipe Gareth a găsit o mică gaură în peretele de piatră și s-a scufundat în ea. Era suficient de slab pentru a-și pătrunde, într-un fel de pasaj ascuns, iar când soldații Imperiului ajungeau la zid, nu mai puteau încăpea înăuntru.

„Dacă îl pierzi, vei muri!” strigă Andronic.

Soldații au decolat, alergând pe drumul lung în jurul zidului.

Andronicus, roșcat, și-a îndreptat atenția înapoi spre Kendrick și ceilalți. A făcut un pas înainte și i-a privit pe toți cu atenție.

După o așteptare interminabilă, se apropie de Kolk.

„Vom începe cu el”, a poruncit Andronic. „Vom ucide doar unul pe zi.” El a zambit. „Îmi place să-mi prelungesc plăcerea.”

Andronic s-a întins în jos, a luat o suliță din mâna unuia dintre însoțitorii săi, apoi a făcut un pas înainte și l-a străpuns brusc pe Kolk, chiar în inimă.

"NU!" Kendrick țipă, în timp ce privea gura lui Kolk țâșnind de sânge. Kolk a țipat de durere, apoi și-a lăsat capul în cele din urmă, mort.

Andronic, lăsând sulița în țeapă în el, s-a întors către oamenii săi, în timp ce toți au început să se îndepărteze.

„Mâine, vom alege altul”, a spus el.

Kendrick s-a luptat pentru tot ce avea, dar nu și-a putut slăbi frânghiile. S-a întins înapoi și a țipat spre cer, jurând să se răzbune pentru Kolk, pentru poporul său, pentru toți. Într-o zi, cumva, l-ar ucide pe Andronicus.

CAPITOLUL 21

Thor s-a trezit în zori, strâmbându-se din ochi la lumina arzătoare a primului soare de dimineață, o minge uriașă, orbitoare, la orizont, fără nimic în peisaj care să o apere. Și-a ridicat mâinile la ochi și s-a ridicat încet.

Deșertul era încă răcoros dimineața devreme, căldura crescând în secundă; de jur împrejur erau frații săi de arme, întinși adormiți de jarul muribund al focului. Krohn stătea întins cu capul în poală, adormit adânc.

Toate au fost contabilizate – cu excepția unuia. Thor a observat că Conven lipsea; se întoarse repede și se uită de jur împrejur după el și, în cele din urmă, l-a zărit, la vreo douăzeci de metri distanță de ceilalți, stând cu picioarele încrucișate, cu spatele la ei, uitându-se la soarele care răsare la orizont.

Alarmat, Thor se grăbi spre el. În timp ce se plimba, și-a văzut ochii fix în soare, injectați de sânge. Părea încă afectat de durere, de parcă nu ar fi fost pe deplin alături de ei. S-a uitat la orizont cu o privire goală, iar Thor s-a întrebat de adâncimea durerii sale.

„Conven?” el a intrebat.

După câteva secunde, în cele din urmă, în gol, se întoarse să se uite la Thor.

— E timpul să plecăm, spuse Thor.

Conven se ridică încet, fără un cuvânt, și se îndreptă spre fiara lui, legată de un stâlp. Thor s-a întors și l-a urmat, iar ceilalți au început să se ridice și ei, cu toții privind, mirați.

Conven nu era aceeași persoană pe care Thor a cunoscut-o cândva și, în ciuda lui, Thor începea să se întrebe dacă Conven avea să devină o răspundere pentru ei. Nu înțelegea prin ce trecea Conven. Era imprevizibil. Și nu știa cum va reacționa în caz de pericol – sau dacă îi va pune pe toți în pericol.

Dar nu avea de ales. În timp ce toți își urcau animalele, luându-și rămas bun de la acest oraș solitar, au plecat înainte de răsăritul soarelui, trebuind să-și facă timp înainte să se prăjească cu toții în căldura zilei.

*

Cei șase și-au călărit fiarele la o plimbare prin peisajul sărat, toți urmând exemplul lui Indra. Thor era bucuros că a scăpat de acel loc și putea înțelege anxietatea Indrei de a se întoarce în orașul ei natal. Nici el nu ar vrea să rămână blocat acolo.

Thor era încă puțin amețit din cauza băuturii din noaptea anterioară și a încercat să se scuture de pânzele de păianjen. Acel lapte de qurum era puternic și îi era greu să-și amintească exact când a adormit.

„Cât de departe este Țara Dragonilor?” o întrebă Reece pe Indra.

„Nici nu am intrat încă în tunel”, a spus ea.

"Tunel?" întrebă O'Connor.

„Singura modalitate de a ajunge în Țara Dragonilor este prin Marele Tunel. Ea leagă ținuturile pustiite de sare de Munții de Foc. Localnicii îl numesc Tunelul Morții. Nu am auzit niciodată de cineva care să intre în el și să iasă pe partea cealaltă.” Ea a oftat. „Dar aceasta este călătoria pe care ai ales-o. Știai că nu va fi ușor.”

Au continuat să călărească în tăcere, iar Thor a simțit neliniștea dintre ei în timp ce se îndreptau prin întinderi nesfârșite de sare, în timp ce soarele răsare din ce în ce mai sus. Se simțea de parcă mergeau spre moarte.

După ore de neant absolut, la orizont a apărut în fața lor un singur munte imens. La baza lui se afla gura unui tunel vast, de o sută de metri în diametru, o gaură deschisă în întuneric.

Pe măsură ce se apropiau, animalele lor au început să calce și să reziste, iar Thor simțea cât de neliniştiți erau.

Indra a descălecat la gura tunelului, iar ceilalți au făcut la fel.

„Dar animalele?” întrebă Elden, venind lângă ea.

Ea clătină din cap.

„Nici o fiară nu va intra în acest tunel”, a răspuns ea. „Ei știu mai bine.”

Ea stătea acolo, ținând domniile și privindu-și animalul cu tristețe. S-a aplecat cu capul său uriaș, a scos un geamăt și și-a frecat nasul de gâtul ei.

Ea a eliberat frânghia și a plesnit fiara pe spate, iar aceasta s-a întors și a fugit, așa cum celelalte fiare s-au întors și au fugit cu el.

Thor s-a întors împreună cu ceilalți și i-a privit plecând, ridicând un nor de praf alb în timp ce se estompeau la orizont. A înghițit. Acum erau pe cont propriu.

Thor se întoarse și se îndreptă spre intrarea tunelului, privind în întuneric. Știa că s-ar putea să nu iasă niciodată.

Indra ridică un pumnal și păși înainte spre peretele peșterii și ciopli bucăți mari de stâncă galbenă. Ea a ținut unul de perete și a zdrobit-o cu patul pumnalului și a scos la iveală un miez alb strălucitor. Ea a întins câte o piatră fiecăruia dintre bărbați.

Thor o ținea în mână, surprins de greutatea ei, o stâncă rugoasă, galbenă, cu un miez strălucitor.

Indra a făcut primul pas în peșteră și, în timp ce a făcut-o, Thor a fost șocat să vadă stânca aruncând o strălucire. Ea emana lumina mai multor lumânări.

„Ține-l pe al tău sus și tunelul nu va fi la fel de întunecat”, a spus Indra.

„Cât timp durează?” întrebă O'Connor, în timp ce toți începură să intre în peșteră.

— Nu știu, spuse Indra. „Nimeni nu le-a folosit niciodată suficient de mult pentru a spune.”

*

Tunelul întunecat a răsunat cu zgomotele ciudate ale animalelor și ale insectelor, fâlfâitul aripilor, țipetele și zgomotele de găluit ale creaturilor ascunse răsunând în toate direcțiile. Au mărșăluit și au mărșăluit, ținându-și stâncile strălucitoare în fața lor. Thor a auzit ceva scrâșnind sub picioarele lui și, în timp ce a coborât stânca, aceasta a aruncat o lumină asupra milioanelor de insecte, târându-se sub picioarele lui, scârțâind sub cizme. Din când în când îi scutura, în timp ce încercau să se târască pe piciorul lui.

Krohn, lângă el, a mârâit spre ei, iar el s-a aplecat și a izbit la unul sau a încercat să-l prindă între labe.

Slavă Domnului pentru pietrele strălucitoare, se gândi Thor; fără ei ar fi ca o drumeție în întuneric total, iar Thor îi era recunoscător Indra, ca întotdeauna, în timp ce stâncile luminau drumul. Totuși, dincolo de raza lor de câțiva metri, era greu de văzut, iar Thor nu putea decât să se întrebe ce se ascunde adânc în colțurile acestui loc. Nu se putea abține să nu simtă că era urmărit, ca și cum creaturile, oricare ar fi ele, își așteptau timpul. O parte din el era bucuroasă că nu o putea vedea.

Au mărșăluit și mai departe, toți respirând greu din cauza efortului, dar mai ales din cauza anxietății. Picioarele lui Thor au obosit și se întrebă când se va termina asta vreodată.

S-a auzit un fluturat brusc de aripi și a simțit că ceva îl frământă pe față.

„Globas!” țipă Indra. "Da-te jos!"

Peștera s-a aprins brusc, cu mii de creaturi mici care străluceau în întuneric; arătau ca lilieci, dar erau mai mari, iar capetele lor străluceau complet în alb. Erau mii de ei, fâlfâind din aripi într-o mare cacofonie și coborând asupra lor.

Înainte ca Thor să poată încerca să le evite, a simțit că i se zgârie obrajii și a strigat de durere. Și-a scos sabia și i-a tăiat frenetic în toate direcțiile, iar ceilalți s-au alăturat. Câțiva dintre lilieci au căzut, dar din ce în ce mai mulți i-au zgâriat fața, gâtul și mâinile, iar Thor a renunțat în cele din urmă și a urmat exemplul Indrei: ca ea. , a căzut și s-a curbat într-o minge, strângându-și genunchii, cu fața la pământ. Ceilalți l-au urmat, coborând lângă el.

Thor a simțit că un milion de gheare zgârie cotașa de pe spate, pe spatele părului, pe gât și pe brațe – dar a rămas jos, la fel ca și Indra, și s-a rugat. Pentru o clipă, a simțit că va fi zgâriat de moarte.

Se auzi un vuiet brusc, răsunând de pe pereți, iar animalele au zburat brusc, turma țipând și zburând.

După câteva momente, fâlfâitul aripilor lor s-a stins în cele din urmă, bătaia îngrozitoare părăsind urechile lui Thor, iar el se auzea gândindu-se din nou. Se auzi respirând greu, ca și ceilalți, cu toții în panică. Treptat, toți au rămas în picioare, recunoscători că sunt în viață.

Dar vuietul s-a ridicat din nou, iar Thor a simțit o groapă în stomac, în timp ce vuietul i-a dat frig pe șira spinării; era un vuiet adânc, întunecat, ca un leu.

"Ce a fost asta?" întrebă Reece.

— Habar n-am, spuse Indra.

„Orice ar fi, nu pare fericit”, a spus O'Connor.

vuietul a venit din nou, din ce in ce mai tare si mai aproape de data asta, acum suna ca vuietul unui leu. Toți și-au întins armele înaintea lor, transpirați de frică. Thor simți că sângele i se prelinge pe gât și pe cap de la zgârieturi și, în timp ce stătea acolo, era îngrozitor să aștepte, să privească în întuneric și să nu vadă nimic.

Thor simți că pământul de sub ei tremură și nu mai putu aștepta. S-a întins înapoi, și-a pus piatra strălucitoare în praștie și a aruncat-o cât de departe a putut. S-a înălțat prin aer, trimițând un fulger de lumină, luminând tunelul. După vreo cincizeci de metri, în cele din urmă, a luminat ceea ce se apropia.

Thor și-ar fi dorit să nu fi fost.

Stătea acolo o fiară uriașă, asemănătoare cu un leu, dar de trei ori mai înaltă și la fel de lată, cu o trunchi care atârna ca a unui elefant, dar cu colți de ambele părți și un corn în frunte. Era acoperit cu blană galbenă și stătea pe două picioare, două picioare uriașe musculoase, cu două gheare pentru degete. Se lăsă pe spate, ridicându-și bicepșii uriași, corpul musculos, onduindu-se, și răcni din nou, ridicându-și trunchiul și dezvăluindu-și colții.

„Un muncitor de peșteri!” șopti Indra cu uimire.

— Înțeleg că nu este prietenos, a spus O'Connor.

Indra clătină din cap.

„Nu foarte”, a răspuns ea.

Cave Monger a răcnit din nou, apoi s-a încărcat brusc, sunând ca o turmă de elefanți.

Toți stăteau acolo, încremeniți de frică, întrebându-se ce să facă, când Conven s-a repezit brusc înainte și a atacat fiara. Conven a sprintat spre ea, ca și cum ar fi sperat să moară.

În timp ce Conven își ridică sabia, Cave Manger, mișcându-se cu o viteză înșelătoare, s-a întins și l-a trântit, trimițându-l să zboare peste peșteră și să se izbească de perete. Conven căzu, moale, pe podeaua peșterii.

Fiara a alergat spre el și a ridicat o gheară pentru a-l termina, iar Thor a sărit în acțiune. Știa că nu avea timp să ajungă la el, dar se gândi repede; a făcut un pas înainte, și-a ridicat sabia și a aruncat-o. A navigat cap la cap, traversând peștera și cazându-se în brațul monstrului.

Cave Monger a țipat, apoi s-a întors și și-a pus ochii pe Thor. A încărcat și a sărit în aer pentru Thor, țintindu-i gâtul.

În timp ce fiara a venit după el, Thor a ridicat o palmă, chemându-și energia. O lumină galbenă a tras din palma lui Thor și a reușit să oprească fiara în aer, chiar în fața lui. Dar Thor nu era suficient de puternic pentru a-l împiedica să-l lovească. A întins mâna și l-a lovit peste o parte a corpului, trimițându-l pe Thor să zboare peste peșteră și să se izbească de celălalt perete.

Krohn a încărcat fiara și și-a înfipt colții în picioare; fiara țipă, apoi îl ridică pe Krohn sus în aer și deschise gura să-l mănânce.

O'Connor a țintit și a tras câteva săgeți în gura deschisă a fiarei, făcând-o să cadă pe Krohn; Elden și-a ridicat securea, a încărcat înainte și a tăiat una dintre ghearele fiarei. Fiara țipă de furie, îl ridică pe O'Connor cu o mână, îl strânse și îl ridică sus. O'Connor atârna acolo, cu picioarele zguduindu-se, privind moartea în față.

Reece și-a luat bițul, l-a aruncat sus și a lovit capul fiarei, făcându-l să cadă pe O'Connor. Fiara a țipat și și-a pus ochii pe Reece. Și-a deschis fălcile largi, cu colții proeminenți și i-a coborât pentru Reece. Thor putea să vadă că Reece era pe cale să moară.

Thor și-a scuturat durerea uriașă din cap și s-a concentrat. Trebuia să - și cheme puterea. Și-a dorit să devină și mai puternic decât era. Văzu chipul lui Argon; a văzut chipul mamei sale; apoi a văzut-o pe a lui Gwendolyn. El a simțit energia ei năvălindu-i prin corpul său, sprijinindu-l.

Thor s-a ridicat, a ridicat ambele palme și a vrut să funcționeze.

O lumină albastră a radiat din palmele lui prin peșteră și a lovit pătratul fiarei din piept. Fiara s-a oprit și a țipat. Thor și-a ridicat brațele și, în timp ce a făcut, a fost șocat să vadă că reușește să ridice efectiv fiara în aer.

Fiara țipă, zvâcnindu-și brațele și picioarele în aer. Dar era de pe pământ și nu putea face nimic.

Thor, într-o ultimă explozie de efort, și-a balansat brațele – și, în timp ce făcea, fiara sa balansat prin aer. Thor și-a tras brațele înapoi și le-a aruncat înainte, iar fiara a zburat ca un meteor prin peșteră, țipând cap la cap, până când în cele din urmă s-a izbit de un zid și s-a prăbușit. Un bolovan s-a rostogolit în jos și a aterizat deasupra lui, strivindu-l.

Totul era tăcut. Era Moartă.

Ceilalți s-au întors și l-au privit pe Thor, cu o nouă privire de respect și uimire.

Thor se prăbuși în genunchi, slăbit din cauza efortului. Era din ce în ce mai puternic, simțea asta. De asemenea, putea să-l controleze mai mult. Dar încă nu avea rezistența de care avea nevoie. Acea întâlnire îl secătuise. Dacă ar apărea o altă fiară chiar acum, ar fi neajutorat. Trebuia să devină mai puternic.

Reece și O'Connor au venit și l-au ridicat pe Thor și și-au pus brațele peste umeri și l-au ținut între ei în timp ce mergeau. Toți au fost

răniți, înțepați, au șochetat în timp ce grupul a continuat să treacă încet prin peșteră, în întuneric și în orice pericol le avea în față.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Noaptea s-a lăsat rece și neagră, iar Kendrick a atârnat pe cruce, în și în afara conștiinței, năpădit de vise tulburi. Îl văzu pe tatăl său, regele MacGil, înconjurat de lumină albă, zâmbindu-i; a văzut-o pe sora lui, Gwendolyn, fiind târâtă; l-a văzut pe fratele său mai mic, Reece, pe o barcă mică plutind în larg. Și a văzut Curtea Regelui urlând în flăcări.

Kendrick deschise încet ochii, tresărind de durere și epuizare. Era dezorientat și nu-și putea da seama dacă doarme sau treaz. Clipi și distinge în fața lui, luminată de torțe sporadice, curtea interioară a Sileziei, ceea ce era cândva un oraș strălucitor, mândru, acum o grămadă de moloz, presărat cu cadavre, cetățenii săi transformați în sclavi. Cu majoritatea oamenilor adormiți, activitatea nu era la fel de frenetică ca în timpul zilei, totuși Kendrick putea auzi sunetul îndepărtat al oamenilor lui biciuiți de oamenii lui Andronicus, unii dintre ei conduși la muncă chiar și atât de târziu în noapte.

Soldații ocupanți stăteau în jurul curții în cercuri mici, în jurul focurilor de tabără care punctau noaptea; s-au aplecat, și-au frecat mâinile, au împărțit saci cu vin și au râs unul cu celălalt în timp ce încercau să se încălzească. Purtau blănuri scumpe, blănuri pe care le prădaseră de la silezieni; în timp ce Kendrick stătea agățat pe cruce, ținându-se de o altă rafală rece de vânt, l-a făcut să-și dea seama că purta doar o cămașă ușoară și pantaloni. El, ca și ceilalți, fusese dezbrăcat de cele mai bune armuri și blănuri, lăsat să înghețe până la moarte, dacă durerea nu-l ajungea mai întâi. Dinții îi clănțăneau și mâinile îi erau albastre – dar nimic din toate acestea nu mai conta. Ar fi murit destul de curând.

Kendrick și-a adunat suficientă energie ca să se întoarcă și a văzut lângă el figura țeapănă a lui Kolk, acum un cadavru, cu ochii deschiși în durerea lui de moarte, corpul încă străpuns de acea suliță. L-a inflamat pe Kendrick. A fost rușinos, actul unui dușman fără onoare. Ar fi trebuit să aibă decența să-i dea jos cadavrul și să-i dea o înmormântare potrivită. În

schimb, l-au lăsat să atârne acolo, acest războinic minunat, ca un criminal obișnuit, la care toți să-l privească. Kendrick știa că el va fi următorul, mâine, dar nu-i păsa de asta; ceea ce îi păsa erau ceilalți prieteni ai lui de acolo, în special pe Atme, care stătea la doar câțiva metri distanță și despre care nu putea să facă nimic. Kendrick se uită la ei, dar în lumina slabă nu-și putea da seama dacă erau vii sau morți.

Kendrick închise ochii, încercând să se concentreze pentru a face durerea să dispară. Durerea nu ascultă. Uneori se mișca înăuntru și în afară, încât a uitat pentru câteva clipe cât de mult îl dor membrele. Dar în mare parte a fost intens și mereu prezent. Avusese mici crize de somn, dar chiar și în somn simțise durerea. În timp ce închidea ochii, încerca să se dorească să se întoarcă la culcare, să îndepărteze ororile lumii, să amorțeze durerea, chiar dacă pentru puțin timp.

În timp ce închidea ochii, mintea lui Kendrick s-a repezit de imagini. Se vedea ca un băiat, alături de cel mai bun prieten al său, Atme, ei doi luptând în Legiunea; s-a văzut cu o fată pe care o iubise, nu-și mai aducea aminte numele, pe o barcă cu vâsle când era mai mic; și-a văzut prima bătălie, prima sa victorie, propria sa surpriză față de aptitudinile sale; se văzu stând în jurul mesei cu tatăl său, regele MacGil, Gwendolyn, Godfrey, Reece și chiar Gareth, toți tineri, toți fericiți. A văzut curtea lui King strălucind, maiestuoasă, inexpugnabilă.

Și apoi Kendrick și-a văzut tatăl, stând în fața lui, înconjurat de lumină albă. Tatăl său a întins o mână. Părea tânăr și sănătos, un războinic îndrăzneț și curajos, așa cum își amintea Kendrick. El a zâmbit în jos.

„Fiul meu”, a spus el, mândru.

Cuvintele umplură inima lui Kendrick de căldură. Kendrick și-a dorit întotdeauna, mai mult decât orice, să fie gândit la fiul lui MacGil.

„Tu ești primul meu născut”, a spus el. „Adevăratul meu fiu.”

Kendrick a întins mâna să atingă mâna tatălui său, dar degetele lui erau doar la îndemână.

„Vom fi din nou împreună în curând”, a spus MacGil. „Dar timpul tău nu este acum. Trebuie să lupți. Ești un războinic. Nu renunta. *Nu* renunța niciodată. Luptă. Lupta pentru mine!"

Kendrick simți o mână pe încheietura lui și la început a crezut că era a lui MacGil.

Dar apoi a deschis ochii și a privit în jos și a văzut că într-adevăr avea o mână pe încheietura mâinii lui. A fost surprins să vadă o femeie

tânără, frumoasă, stând acolo, poate în vârstă de douăzeci de ani, așezându-și o palmă blândă pe încheietura mâinii lui. Ea studia pulsul lui Kendrick și închidea ochii de parcă ar asculta. Apoi a deschis ochii și s-a uitat la el. Avea cei mai frumoși ochi pe care îi văzuse vreodată. În formă de migdale, erau o nuanță deschisă de alun și îi completau fața. Pielea ei era maro deschis, culoarea rasei Imperiului.

O femeie din Imperiu, își dădu seama. Se întreba ce face ea. O fi trimis-o Andronic? Era pe cale să-l omoare? Din zâmbetul ei și atingerea ei blândă, nu-și putea imagina că era. Dar ce făcea ea aici, stând lângă el, ținându-l de încheietură? Se întrebă dacă mai visează.

„Ești în viață”, i-a spus ea, părând surprinsă. Avea cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată; îi dorea să audă din nou acea voce. Voia ca ea să vorbească în continuare și să nu se oprească niciodată.

"Cine ești tu?" încercă el să întrebe, dar cuvintele veneau încurcate, vocea îi trosnise, gâtul uscat.

„Sandara”, a răspuns ea.

Ea ridică privirea spre el cu speranță, parcă fericită să-l vadă în viață. Își ridică mâna și ținea în mână o mantie neagră, de blană. Ea a reușit să se cațere pe cruce și să o treacă peste umerii lui tremurând. Era cea mai netedă și mai luxoasă blană pe care o simțise vreodată și niciodată nu prețuise mai mult o piesă de îmbrăcăminte. Se simți imediat încălzit în jurul umerilor și al pieptului.

„De ce mă ajuți?” el a intrebat.

„A vindeca bolnavii este chemarea mea”, a spus ea.

— Dar lucrezi pentru Imperiu, spuse el.

Ea se uită în jur cu grijă.

— Da, spuse ea. „Dar nu noaptea. Ei nu văd tot ce fac eu. Nu-mi place să văd pe cineva bolnav. Imperiu sau nu. Indiferent dacă pielea lor are aceeași culoare ca a mea.”

Kendrick se uită în jos la ea, cu inima topită de recunoştinţă şi apreciere. Ea a scos un sac plin cu lichid, l-a dus la buze, iar el a băut cu lăcomie, când a simțit că apa umplându-i gura. A băut și a băut, ca un om care traversează un deșert și care nu mai văzuse apă de vremuri. Și-a dat seama cât de deshidratat era.

În cele din urmă, l-a tras.

„Nu prea multe deodată”, a spus ea, „corpul tău trebuie să se obișnuiască cu asta.”

Apoi ea a scos un alt sac mic, i l-a dus la gură, iar el a gustat vin dulce. Era mai tare decât orice vin pe care îl băusese și i se ducea direct la cap. Se simțea mai ușor, furnicător și durerea i s-a diminuat.

„Nu este cel mai bun remediu”, a spus ea, „dar va fi deocamdată, pentru a vă îndepărta durerea.”

„Nu știu cum să-ți mulțumesc”, a spus el, simțindu-se reînnoit pentru prima dată după câteva zile. Cu durerea diminuată, a fost în sfârșit capabil să gândească limpede. „Îți am o mare datorie.”

S-a uitat în jos, tristă.

„Mă tem că nu vei trăi pentru a plăti acea datorie”, a spus ea. „Am auzit că Marele Andronic vă va executa pe toți mâine.”

Kendrick simți o groapă în stomac, dar simțea că era adevărat.

„Atunci de ce să te deranjezi să mă ajuți?” el a intrebat.

„Toată lumea merită ajutată”, a răspuns ea. „Fiecare moment al vieții este prețios.”

Ea ridică privirea spre el, cu ochii umezi de lacrimi, iar el a fost atins să vadă cât de mult îi pasă ea de el, un străin. El a simțit o legătură cu ea mai puternică decât putea să o exprime și și-a dorit mai mult decât orice să fie eliberat de această cruce, să o îmbrățișeze. Era trist să se gândească că, în doar câteva ore, nu va mai fi în viață pentru a-i vedea din nou chipul.

„Bunătatea ta înseamnă foarte mult pentru mine”, a spus el. „Din aceste zdrențe nu poți spune, dar am fost cândva o persoană importantă”, a spus el. „Este păcat că nu mă cunoști pentru cine sunt.”

Ea i-a zâmbit.

„Nu-mi pasă cine ești”, a spus ea. „Ești o persoană importantă pentru mine acum.”

Kendrick se uită la ea și se întrebă.

„De ce m-ai ales *să* ajut?” el a intrebat. „Mi-ai dat singura ta mantie de blană”.

Ea s-a înroșit în noapte. Ea s-a uitat în jos și nu a răspuns.

„Nu știu”, a răspuns ea.

„Ce ți-ar face oamenii lui Andronic dacă te-ar surprinde vindecând inamicul?”

Sandara se întoarse și se uită precaută peste umăr; din fericire, soldații Imperiului erau distrași, înghesuiți în jurul focurilor de tabără, fără să-i acorde atenție.

„Moarte”, a răspuns ea.

Inima lui Kendrick se umfla.

„Dacă mă eliberez vreodată de aici, te voi găsi. Vă voi răsplăti.”

„Nu este nimic de răsplătit”, a spus ea.

Ea s-a întors să plece. Kendrick nu suporta s-o vadă plecând; a trebuit să se gândească repede ca să o țină aici și a izbucnit primul lucru care i-a trecut în minte.

"Sunteți căsătorit?" el a intrebat.

Ea s-a uitat la el, apoi s-a uitat în jos și chiar și în lumina slabă, el a simțit-o roșie.

Kendrick ura să fie atât de înainte, atât de lipsit de tact. Dar știa că acestea ar putea fi ultimele lui momente pe pământ și nu avea timp pentru eticheta potrivită. Trebuia *să* știe.

„Nu sunt, Domnul meu”, a răspuns ea în cele din urmă. Ea ridică privirea spre el cu sens. „Dar chiar dacă ai fi un om liber, ar fi interzis ca cineva din rasa mea să se căsătorească cu cineva de-al tău. Ar duce la moarte.”

„Îmi pasă de reguli și sancțiuni”, a spus Kendrick. „Doamna mea, dacă voi fi vreodată liber de aici, te voi găsi. Nu merge departe. Rămâi în ring.”

Ea a lăsat capul în jos.

— Trebuie să merg oriunde îmi poruncește Marele Andronic, spuse ea.

Se întoarse brusc și se grăbi, înapoi în întuneric.

Kendrick a privit-o plecând până când a dispărut, apoi a închis ochii, văzându-i chipul, ochii, culoarea pielii, curba buzelor.

Sandara. Sandara. Sandara.

El a repetat numele ei iar și iar în minte, ca o mantră. I-a dat un motiv să supraviețuiască.

El va supraviețui, a decis el. Indiferent de ce, ar supraviețui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Așa cum Thor credea că călătoria prin Marele Tunel nu se va sfârși niciodată, toți, epuizați, obosiți, au ieșit în lumina plată, cenușie și sumbră a zilei. S-au mijit la lumină, ducându-și mâinile la ochi, chiar și împotriva norilor groși cenușii care se rostogoleau. Fuseseră atât de obișnuiți cu întuneric, încât parcă ieșise la soare.

Thor a fost încântat să fie eliberat din acea peșteră. Mărșăluiseră toată ziua și toată noaptea, printr-o nesfârșită cacofonie de zgomot, hărțuiți încă de atunci de acel monstr de mici animale cu care s-au luptat până la ieșire. Când au ieșit pe celălalt capăt, s-a simțit ca și cum au ieșit la libertate.

O rafală rece de vânt îi izbi în față, iar Thor se lăsă pe spate și respiră adânc, simțindu-se ca un șobolan care iese dintr-o gaură. În timp ce ochii i se adaptau la lumină, clipi de mai multe ori, uimit de vederea dinaintea lui.

Peștera le lăsase să iasă pe o potecă șerpuitoare, de un alb strălucitor, care se întindea pe un lanț muntos înalt. Pe cât se vedea cu ochii, erau vârfuri muntoase, părând să se întindă până la capătul pământului, multe dintre ele acoperite cu roșu. În depărtare, Thor văzu o explozie mare de lavă răsărind în aer, văzu un nor de cenușă neagră ridicându-se și știa că poteca ducea în depărtare, dincolo de vârful lanțurilor muntoase.

„Munții de Foc”, a spus Indra. „Renumita cale către Țara Dragonilor. Se spune că este o potecă sculptată din oase.”

Thor s-a uitat în jos și a simțit sub picioarele sale textura neobișnuită a cărării, alb strălucitor, și în timp ce o examina, a văzut că ea avea dreptate: drumul era într-adevăr o colecție de oase, turnate împreună, și-au șerpuit drum până la ochiul putea vedea.

„Oasele cui?” întrebă O'Connor.

Toți au schimbat o privire nervoasă, iar Krohn s-a scâncit lângă ei.

Încet, au continuat să mărșăluiască, îndreptându-se pe potecă, răsucindu-se și întorcându-și drumul din ce în ce mai sus pe lanțul muntos. Thor ridică privirea și văzu cărarea se întindea incredibil de sus și se întrebă cum vor ajunge. Erau deja epuizați. Dar nu au avut de ales. Acesta a fost drumul către Țara Dragonilor și ei trebuie să meargă oriunde îi ducea poteca.

"Aici!" strigă O'Connor.

O'Connor alergă spre ceva ce strălucea pe marginea drumului și se întinse și luă o mică monedă de aur.

"Ce este?" întrebă Elden, venind lângă el.

„Este ceva și aici!” strigă Reece, alergând și luând un pumnal de aur ornamentat, lăsat pe marginea drumului.

„Nu m-aș atinge de asta dacă aș fi în locul tău”, a avertizat Indra.

S-au întors și s-au uitat la ea.

„Dragonii își râvnesc comoara”, a spus ea, „și o păzesc cu gelozie. Acestea sunt prada celor care au încercat să le vină în cale. Toată lumea a murit. Acestea sunt oasele lor și aceasta este comoara lor. Trofeul dragonului. Este modul lor de a se lăuda: sunt atât de siguri, încât pot lăsa comori presărate oriunde. Este, de asemenea, un avertisment.”

Thor se întoarse și ridică privirea spre poteca de munte și, din câte putea vedea, strălucea cu comori, bijuterii și monede neprețuite, arme și scuturi și armuri presărate în jur.

„Putem lua ceea ce vedem aici și să-l aducem acasă și să fim bogați pentru tot restul vieții noastre!” remarcă Elden.

Indra clătină din cap.

„Întoarcerea este partea grea”, a spus Indra.

„Comara pe care o dorim este cea mai valoroasă dintre toate și cea de care avem cea mai mare nevoie”, a spus ea. „Sabia destinului. Nu trebuie să fim distrași. Voi schimba cu plăcere toate acestea cu asta.”

„Totuși, putem lua orice putem duce”, a spus O'Connor.

„Aș fi atent la asta”, a spus Indra. „Vei incita dragonii.”

Thor a studiat comoara, dezbătând ce să facă.

„Fiecare dintre voi ia doar câteva obiecte pe care le prețuiți cel mai mult”, a spus Thor. „Nu vrem să ne blocăm. Lasă restul să stea acolo unde este. Viețile noastre și misiunea noastră sunt mai importante decât bogăția. Și acestea sunt oricum obiectele oamenilor uciși. O mare parte din ea este bântuită.”

Și-au continuat drumul și, pe măsură ce mergeau, au ridicat diverse bucăți de comori, le-au examinat și uneori le-au păstrat și alteori le-au aruncat. Thor a simțit că de fiecare dată când a găsit o piesă pe care o iubea, la doar câțiva metri mai târziu a găsit o alta care era și mai prețioasă și a schimbat-o cu asta. Cel pe care îl prețuia cel mai mult era o praștie prețioasă, cu mânerul sculptat din fildeș, punga căptușită cu aur și un sac de aur care arunca pietre pentru a-l însoți. L-a ascuns, bine în talie. Thor a găsit și un pumnal pe care îl iubea, cu un mâner din aur ornat, sculptat cu imagini și într-o limbă pe care nu o putea înțelege. Strălucea, lama atât de ascuțită încât i-a tăiat degetul doar pentru a o atinge. L-a ascuns și pe acela și a găsit o mănușă de aur strălucitor, împânzită cu rubine și, în timp ce o strecura pe o mână, îi simți puterea. A decis să o poarte.

Singurul lucru pe care l-a prins a fost un colier. De îndată ce o văzu, se gândi la Gwendolyn. Avea o frânghie din aur și o inimă de aur strălucitoare, încărcată cu diamante și rubine. L-a băgat adânc în buzunar, cu inelul, și a jurat că va trăi suficient pentru a i-l da.

Și ceilalți au găsit comori de neprețuit. O'Connor a găsit un arc de aur și o tolbă de săgeți cu vârfuri aurii pe care le-a pus peste umăr, lăsând-o să cadă pe cea actuală. Reece a găsit un scut din platină care strălucea mai puternic decât soarele și pe care l-a pus pe spate. Elden a găsit un topor nou, cu mâner de piele și o lamă cu două tăișuri din platină, atât de strălucitoare încât să-și poată vedea reflectarea în ea. Indra a găsit un inel de aur, pe care l-a băgat în buzunar. Numai Conven nu s-a împărtășit, mărșăluind pe drum, uitându-se la orizont de parcă nu i-ar mai păsa de lume.

Krohn s-a scâncit, iar Thor s-a uitat în sus și l-a văzut înghiontind o bijuterie cu nasul. Thor a îngenuncheat și a văzut că era un guler pentru un animal, poate un câine, încărcat cu rubine și safire. Krohn s-a plâns din nou, iar Thor și-a dat seama că Krohn a vrut să-l poarte.

Thor l-a ridicat și Krohn și-a lăsat capul în jos de parcă ar fi vrut să-l poarte. Thor și-o prinse în jurul gâtului, iar Krohn se aplecă și îl linsă.

Thor se uită în jos la Krohn și a fost șocant să văd bijuteriile strălucitoare ieșind în evidență printre blana lui complet albă. L-a făcut pe Krohn să pară mai regal, mai puternic. I se potrivea perfect.

Toți au continuat drumeția, din ce în ce mai sus pe poteca de munte șerpuitoare, vântul devenind din ce în ce mai puternic, înălțimea făcându-i mai greu respirația. Thor s-a trezit curând întrebându-se dacă vor ajunge

vreodată pe vârf. Vârfurile munților păreau să se întindă până la capătul lumii.

„Nu văd niciun dragon”, îi spuse în cele din urmă O'Connor lui Indra.

„Nu-ți face griji”, a răspuns ea, „o vei face destul de curând”.

Se auzi un zgomot scăzut, îndepărtat, ca un zgomot de mârâit, iar pământul se cutremură sub picioarele lor. Toți s-au oprit și au ascultat. Thor a recunoscut imediat sunetul din timpul petrecut la The Hundred. vuietul unui dragon.

A făcut totul real, iar Thor a înghițit din greu, realizând cât de nebunească era această căutare.

Ei au continuat să mărșăluiască și, exact când Thor începea să simtă că nu mai poate mărșălui cu un pas mai departe, cu picioarele tremurând, au ajuns în cele din urmă pe vârful celui mai înalt vârf. Toți stăteau acolo, gâfâind, și priveau spre priveliște. Vederea le-a tăiat răsuflarea.

Întinsă sub ei era o vale vastă cu vulcani peste tot. Lava a vărsat, umplând aerul cu roșu strălucitor, eliminând căldura atât de puternică, încât a încălzit ziua înghețată și rece chiar și de aici. Peste tot curgeau râuri de lavă, iar pământul și cerul erau negre de funingine și cenușă.

În cea mai îndepărtată depărtare, la orizont, se vedeau flăcări și fum. S-a auzit un zgomot grozav, undeva în afara vederii.

Bârlogul dragonilor. Thor își putea simți puterea de aici.

Priveliștea dinaintea lor se simțea ca una dintre marile minuni ale lumii. Avea aceeași senzație pe care o avusese când văzuse Canionul pentru prima dată. Magic, misterios, atrăgător – și periculos.

A venit o altă rafală de vânt, aceasta suficient de puternică încât să-i dezechilibreze, iar Thor și ceilalți s-au uitat unul la altul. De asemenea, au rămas înrădăcinați în loc, ezitând să facă următorul pas.

În cele din urmă, Conven a făcut un pas înainte, coborând pe potecă, care și-a înclinat ușor drumul prin peisajul vast, șerpuind în jurul câmpurilor de lavă, către bârlogul mereu îndepărtat al dragonilor.

Thor și ceilalți l-au urmat și, în timp ce mărșăluiau și mărșăluiau, Thor a simțit un sentiment din ce în ce mai amenințător, de parcă ar fi fost priviți cu toții.

***S-a auzit un zgomot brusc, o mare bătaie de aripi, iar Thor și-a ridicat privirea și a văzut sus un dragon uriaș, care se înălța, se învârtea în cerc. Din fericire, nu părea să-i zărească, dar bătăitul aripilor era atât de

puternic, încât Thor îl putea auzi chiar și de aici. Aripile erau atât de largi încât ștergeau cerul, iar de aici imensa fiară primordială părea magică. De neinvins.

Thor nu-i venea să creadă cât de aproape erau, după tot acest timp, să se apropie în sfârșit de bârlogul Dragonului, locul final de odihnă al Sabiei. Thor putea simți energia Sabiei chiar și de aici. Era încântat să simtă că era cu siguranță aici, la îndemână. Inima i s-a accelerat.

De asemenea, Thor a simțit o energie extraordinară vibrând în interior și știa că se află într-un loc foarte puternic, atât fizic, cât și spiritual. Nu mai experimentase niciodată așa ceva înainte și se simțea copleșit de senzație. El știa că va avea loc o luptă extraordinară pentru ei. Și știa că bătălia va fi mai mult spirituală decât fizică.

Toți băieții s-au uitat în sus, uimiți, în timp ce balaurul a zburat.

„Și cum ar trebui să luptăm cu asta?” întrebă O'Connor. „Crezi că armele noastre ar ajuta la ceva?”

— Ca să nu mai vorbim de flăcările sale, spuse Indra. „Te vor eviscera în câteva clipe.”

„Trebuie să avem credință”, a spus Thor. „Suntem într-o căutare mai mare decât noi înșine.”

Au continuat să mărșăluiască și, în timp ce făceau, deodată, un vulcan mic de lângă ei a izbucnit, aruncând lavă în aer. Scântei și un șuvoi de lavă s-au revărsat în jurul lor, abia le-a ratat, când au fugit din drum.

Cu cât mergeau mai adânc, cu atât mai mulți dintre acești vulcani mici au izbucnit, iar lava a devenit mai intensă, fiind nevoiți să o evite la fiecare câțiva metri. Era ca și cum ar fi alergat printr-un câmp minat și mai aveau o distanță destul de bună de parcurs până ajungeau la capătul câmpurilor.

Pe măsură ce mergeau, toți din ce în ce mai încordați, deodată s-au oprit cu toții când au auzit un zgomot îngrozitor de mârâit în spatele lor. Zgomotul suna ca un mârâit de tigru, dar cu foc în gât. I-a pus firele de păr de pe spatele lui Thor.

Thor s-a întors încet, la fel ca și ceilalți, și a fost îngrozit la vedere: un vulcan mic a explodat, lava țâșnind în aer și, în timp ce lava a căzut spre pământ, a luat forma unei creaturi mari, de două ori mai mari. de gherilă, făcută în întregime din foc topit. În timp ce creatura și-a lăsat capul pe spate și a răcnit, și-a balansat brațele și a trimis flacără și lavă zburând peste tot.

Un mic pâlc a prăpădit brațul lui Thor când a trecut pe lângă el, făcându-l să țipe de durere.

Toți au lovit pământul în timp ce flăcări și bucăți mici de lavă au zburat peste tot.

„Scutul meu!” strigă Reece.

Reece a alergat înaintea celorlalți cu noul lui scut de platină și, în timp ce el l-a întins în fața lor, toți s-au adăpostit în spatele lui; scutul s-a extins magic, devenind suficient de mare pentru a le acoperi pe toate.

Bucățile de lavă au sărit de pe ea, sunând ca grindina, șuierat, zdrobind scutul, trimițând mirosul acru de sulf și fum.

Monstrul, înfuriat, a răcnit din nou, iar pământul a șuierat în timp ce a încărcat corect pentru ei.

Conven sări afară din spatele scutului, ridică o sabie în sus și atacă fiara; în timp ce se apropia nesăbuit, a tăiat sabia chiar prin mijlocul monstrului. Dar monstrul stătea acolo, nefazat, iar Conven se uită în jos, îngrozit să vadă cum sabia se topește în mâinile lui, aplecându-se și căzând moale la pământ.

O'Connor s-a ridicat și a aruncat în ea săgeți de aur cu noul său arc; dar săgețile, pe măsură ce se apropiau de fiară, s-au topit și ele, toate căzând ca o flacără pe pământ.

Elden a sărit în sus și și-a aruncat securea, care a trecut cap la cap, drept prin creatură, arzind, înnegrindu-se și aterizand pe cealaltă parte, topit.

Thor a pus o minge de aur în praștia lui, a întins-o înapoi și a aruncat-o – dar creatura doar a ridicat o palmă și a prins bila de aur în aer, iar aurul s-a topit într-o băltoacă la picioarele ei.

Fiara și-a tras mâna înapoi și l-a zdrobit pe Conven pe față. Conven s-a împiedicat și a căzut la pământ, țipând, strângându-se de față în timp ce lovitura i-a lăsat un semn de arsură de-a lungul maxilarului. Fiara a ridicat apoi un pumn pentru a-l coborî pe gâtul expus al lui Conven, iar Thor știa că fiara o va arde de vie.

Thor făcu un pas înainte, întinse palma și închise ochii. A simțit natura arzătoare a acestei fiare. În loc să se lupte cu ea, a încercat să devină una cu ea. Și apoi și-a dorit mâna să trimită gheață.

Thor a deschis ochii și a văzut un flux de gheață zburând, radiind, acoperind fiara chiar înainte ca aceasta să poată lovi pe Conven. Fiara țipă în timp ce, puțin câte puțin, gheața se întindea peste el și l-a înghețat pe loc.

Apoi, în cele din urmă, fiara s-a spulberat și s-a topit într-o baltă de apă la picioarele lor.

Ceilalți s-au întors către Thor cu o privire de mulțumire și ușurare, iar Thor, epuizat, s-a prăbușit în genunchi, cu brațul arzând de durerea de a fi ars și epuizat de folosirea magiei. Încetul cu încetul devenea mai capabil să-l controleze, observă el. Însă a simțit că ia și o taxă mai grea pentru el. Nu era încă în stare să-și stăpânească rezistența și avea impresia că i-ar fi fost luată totul.

Reece și O'Connor s-au apropiat și l-au luat, ajutându-l să-l poarte în timp ce toți își continuau drumul.

Au continuat, grăbindu-se prin câmpurile de lavă șerpuite, urmând drumul oaselor, încercând să stea cât mai departe de pâraiele de lavă. Mirosul de sulf devenea mai puternic în aer, la fel și norii întunecați de cenușă, tunetul perpetuu, exploziile de foc. La un moment dat, știa Thor, acele sunete nu mai erau doar vulcani: acum, pe măsură ce se apropiau, erau și sunetul respirației dragonilor.

Pe măsură ce poteca s-a scufundat în sus și în jos, a țesut în și ieșit din câmpurile de lavă, în cele din urmă, i-a dus pe o creastă, într-un loc în care pământul a căzut înaintea lor și Thor a văzut ceva care va rămâne cu el pentru restul zilelor sale. .

În fața lor stătea o mare mare de foc și lavă, scânteind, clocotind, imposibil de traversat. Dincolo de asta, stătea un pământ de nisip negru și sulf, o peșteră uriașă săpată într-o stâncă străveche. Și umplând cerul, bătând din aripi, țipând, răcnind, erau sute de dragoni, înnegrind cerul. Toți au tras flăcări din gură, toți plini de furie, de poftă de sânge. Alte zeci erau cuibărite în peșteră, păzindu-i intrarea.

— Bârlogul Dragonului, spuse Indra.

L-au găsit. Și undeva, în interiorul acelei peșteri, zăcea Sabia Destinului.

CAPITOLUL 24

Godfrey a mărșăluit repede prin noapte, străbătând străzile din spate ale Sileziei, Akorth și Fulton alături de el. În timp ce se uita la compatrioții săi, a trebuit să facă o dublă ieșire pentru a-și da seama că erau prietenii săi: uniformele Empire pe care le purtau erau atât de convingătoare, mai ales cu plăcuțele în jos, încât l-au păcălit chiar și pe el, de-a lungul vieții. prieten.

În timp ce mergeau în necunoscut, Godfrey era mândru de el însuși și, de asemenea, puțin șocat: habar nu avusese că planul său, care improviza și evolua pe măsură ce mergea, avea să ajungă la jumătate din cât a ajuns. El, Akorth și Fulton, se gândi el, au făcut cei mai puțin probabil dintre eroi, singurii membri ai armatei Sileziei încă în picioare, strecurându-se noaptea, doar ei trei, îmbrăcați în aceste uniforme ridicole, au plecat să se opună lui Andronicus milion... armata de oameni. Era atât de absurd încât, dacă Godfrey îl privea de la distanță, ar râde.

Dar asta era real, și el era în el, iar viața și moartea erau în joc — iar Godfrey nu râdea. Nici prietenii lui. Toți au mărșăluit țeapănați, îngroziți în timp ce treceau prin taberele de soldați ai Imperiului care patrulau peste tot, înghesuiți în jurul focurilor de tabără, cu spatele împotriva vântului, încercând să se încălzească. Cei trei au mers cu pieptul afară, încercând să se lăvească cu intenție, încercând să se comporte ca și cum le-ar fi locul și s-ar afla într-o misiune de mare importanță.

Cu fiecare pas nou, inima lui Godfrey bătea cu putere de teamă să nu fie descoperit. Era îngrozit că cineva ar observa mărimea nepotrivită a uniformei lui sau dungile lui strâmbe sau direcția în care mărșăluiau, sau să se oprească să se întrebe încotro ar putea merge cei trei la această oră a nopții. Și-a mărit ritmul, la fel ca și prietenii săi și a simțit că erau la fel de nervoși ca el.

Akorth și Fulton miroseau, de asemenea, a bere, iar asta îl stârnea nervos; se întrebă dacă un soldat tipic al Imperiului ar bea la fel de mult ca acești doi și dacă i-ar putea oferi. Era sigur că berea pe care o băuseră le

ajuta să le calmeze nervii, dar Godfrey nu avea nicio bere în el însuși și asta îl făcea gelos. Totuși, era fericit să aibă compania și știa că va avea nevoie de ei dacă ar avea vreo șansă să realizeze ceea ce era pe cale să încerce.

Godfrey a intrat și ieșit pe străzi, hotărât să-și salveze fratele Kendrick. Îl zărise pe el și pe ceilalți pe cruci mai devreme în cursul zilei și îi frânsese inima. Godfrey avusese întotdeauna un punct slab pentru Kendrick, unul dintre singurii cavaleri care nu fuseseră condescendenți cu el, care nu îl făcuse să se simtă ca și cum ar fi mai puțin decât ei. După ce l-a zărit, Godfrey formulase un plan și așteptase timpul, așteptând împreună cu Akorth și Fulton până la lăsarea nopții, până când își puteau face mișcarea. În sfârşit, venise momentul.

„Asta nu va funcționa niciodată, știi asta?" spuse Akorth, eructând bere lângă el, împiedicându-se, un pic dezechilibrat.

„Este probabil cel mai prost lucru pe care l-am făcut vreodată", a spus Fulton. „Deși recunosc că mă simt aproape ca un erou. Se simte destul de bine, trebuie să spun", a spus el, zâmbind, dezvăluind dinții lipsă.

„ *Aproape* este cuvântul cheie", a spus Akorth. „Ești doar un idiot bețiv prost în uniformă de inamic, la fel ca mine. Asta nu te face un erou. Doar te face curajos. Ceea ce înseamnă și prost. Ar trebui să ne întoarcem cu toții în tavernă, înghesuiti lângă un foc și o bere caldă. În schimb, iată-ne aici, înghețându-ne fundurile degeaba."

„Taci, amândoi!" şuieră Godfrey.

Au încetinit până la mers, când un grup de soldați ai Imperiului a trecut pe lângă ei. Soldații i-au privit cu prudență în sus și în jos, iar Godfrey s-a rugat să nu observe nimic neregulat – sau să-l vadă tremurând.

Au ocolit un colț și înainte să o facă, Godfrey i-a văzut pe soldați întorcându-se și privind peste umeri, ezitând. Dar apoi, în sfârșit, au continuat să meargă. Godfrey a răsuflat uşurat. A fost un apel apropiat. Poate că aveau pești mai mari de prăjit; poate că erau nesiguri; sau poate că erau al naibii de frig.

„Ascultați-vă doi", șopti Godfrey aspru. „Încetează cu cearta. Ai dreptate: e nesăbuit. Și nu știu ce naiba fac. Dar știu cum să supraviețuiesc. Și tu la fel. Așa că nu mai vorbi și urmează-mă și fă cum îți spun. Dacă nu, atunci întoarce-te și du-te acasă acum. S-ar putea să trăiești astăzi. Dar chiar crezi că vei ajunge aici o lună?"

Cei doi s-au uitat unul la altul, apoi au tăcut și au continuat să meargă lângă Godfrey.

Au trecut printr-un pătrat de moloz și l-a sfâșiat pe Godfrey pentru a vedea distrugerea din jurul lui, pentru a-și vedea pe toți oamenii săi legați împreună, înrobiți, pentru a vedea toate cadavrele. Și-a dat seama cât de norocos era că nu stătea acolo cu ceilalți.

Au intrat în curte și anxietatea lui Godfrey a crescut. Erau mai mulți soldați aici, împrăștiați în grupuri mici, strânși în jurul focurilor. Dar acolo, în capătul îndepărtat, în umbră, zări pentru ce venise: un șir de cruci, de care erau legați cei mai importanți soldați — printre care și Godfrey.

„Ține capetele în jos când marșăm, dar nu prea jos”, le-a șoptit Godfrey celorlalți în timp ce mărșăluiau prin curte, pe lângă rânduri de soldați. „Acționează natural, ca și cum ai fi aici. Urmeaza-ma."

Au dat din cap nervoși.

Godfrey și-a dublat pasul, încercând să nu mărșăluiască prea repede, prea vizibil, în timp ce se îndreptau direct spre rândul de cruci și spre Kendrick.

Kendrick atârna acolo, cocoșat pe cruce, gemând, cu ochii închiși. Părea mai mult mort decât viu.

şuieră Godfrey la el.

„Kendrick!”

Godfrey șuieră de mai multe ori, întrebându-se dacă era mort, când în cele din urmă, Kendrick își ridică bărbia și deschise ușor ochii. Ochii i-au fâlfâit de mai multe ori.

Kendrick s-a uitat la el confuz, iar apoi Godfrey și-a dat seama: având în vedere uniforma lui, Kendrick a crezut că este un soldat al Imperiului.

Godfrey și-a ridicat placa frontală, dezvăluindu-se.

Ochii lui Kendrick s-au deschis larg de surprindere.

— Am venit să te tăiem, spuse Godfrey. "Înțelegi?"

Kendrick dădu repede din cap, iar Godfrey se căţără pe cruce, îşi scoase pumnalul, întinse mâna în spatele lui şi tăie frânghiile care îi legau gleznele, apoi încheieturile.

„Pune-te pe treabă la celelalte!” Godfrey i-a strigat pe Akorth și pe Fulton, iar aceștia au intrat în acțiune, urmându-i exemplul și doborându-i pe ceilalți soldați.

Când Godfrey a tăiat ultima frânghie, Kendrick s-a prăbușit brusc de pe cruce, aterizând pe Godfrey, doborându-l împreună cu el. Brom, Srog și Atme s-au prăbușit pe Akorth și Fulton, toți împleticindu-se la pământ.

Godfrey nu anticipase asta și nici nu anticipase că Kendrick va fi atât de greu. Kendrick stătea întins deasupra lui, gemând, ca o păpușă de cârpă, iar Godfrey s-a ridicat, l-a târât în picioare și și-a trecut un braț peste umăr, cu inima bătându-i cu putere de emoție și de teamă că ei scăpau înainte ca toți să fie descoperiți.

"Esti bine?" întrebă Godfrey.

Kendrick dădu din cap.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Kendrick. „Salvați-i pe ceilalți.”

Akorth și Fulton i-au târât pe Brom, Srog și Atme și, în timp ce Godfrey se pregătea să doboare mai mulți oameni, deodată, o voce se auzi.

"Hei tu acolo!"

Godfrey se întoarse și inima i se lăsă să vadă un grup de soldați Imperiului, în partea îndepărtată a curții, alergând spre ei.

"Ce inseamna asta? Cine ți-a ordonat să tăiați acești prizonieri?” au strigat.

"ALERGA!" strigă Godfrey.

Godfrey, Akorth și Fulton au început să alerge, târându-i pe Kendrick, Brom, Srog și Atme.

"Pe aici!" se auzi o voce.

În timp ce Godfrey alerga, s-a uitat și a văzut, îngenuncheată lângă zidul de piatră, o femeie frumoasă, cu pielea maro, din rasa Imperiului. Ea îi făcu un gest frenetic să-l urmeze și să intre într-un mic pasaj secret ascuns în piatră. Godfrey ezită, întrebându-se dacă ar trebui să aibă încredere în ea – dar apoi auzi strigătele soldaților în spatele lui și știa că nu avea de ales.

Godfrey i-a condus pe ceilalți spre femeie, cu toții coborându-se în pasajul secret în umbrele întunecate ale zidului de piatră. În timp ce toți se aruncau înăuntru, ea trânti repede grătarul de metal din spatele lor.

S-au trezit într-o cameră mică, întunecată, ascunsă în spatele peretelui, iar Godfrey a îngenuncheat lângă femeie și a privit afară și a privit cu răsuflarea tăiată cum grupul de soldați trecea în fugă, străbătând curtea, căutându-i. Nu văzuseră unde se duseseră. Funcționase.

"Cine ești tu?" întrebă Godfrey, mai recunoscător decât fusese vreodată.

„Sandara”, a răspuns ea. „Și ești foarte norocos că ești în viață.”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Thor s-a trezit când prima lumină a izbucnit peste orizont, aruncând o stralucire roșie de sânge peste câmpurile de cenușă, peste valea vulcanilor care explodau din jurul lor. Fusese una dintre cele mai îngrozitoare nopți din viața lui. Toți hotărâseră să se așeze, să aștepte noaptea până în zori, când dragonii și-au părăsit bârlogul.

Toată noaptea, visele lui Thor fuseseră punctate de zgomotele de explozie ale vulcanilor, de exploziile de foc, de căldura arzătoare a fluxurilor de lavă din jurul lor. Nu o dată fusese trezit de vise că dormea pe marginea soarelui, doar pentru a vedea un flux de lavă venind spre el și trebuind să se rostogolească din drum.

Era mai greu să respiri și aici, norii mai groși, cenușă peste tot; aproape că gâfâia după aer când s-au trezit, cu cenuşă în urechi, ochi şi nas, pe obraji, peste mâini. S-a uitat la chipurile tovarășilor săi și a văzut că și ei erau pătați de cenușă. Își dădea seama că niciunul dintre ceilalți nu dormise bine; păreau cu toţii nedormiţi şi nedormiţi.

S-a auzit un alt vuiet îndepărtat, pământul tremurând și zgomotele îngrozitoare ale dragonilor au început din nou. Prima lumină se făcu într-un cor de țipete, o cacofonie uriașă despicand aerul. În timp ce toți se întorceau și priveau peste creastă, priveau orizontul, un dragon după altul s-a ridicat în aer, sărind din peșteră, de pe marginea stâncii, cu ghearele lungi atârnând în timp ce bateau din aripi, zburând mai sus și mai sus, țipând și arcuindu-și gâtul înapoi. Creaturile aveau o lungime de sute de picioare, unele negre, verzi, violete și altele stacojii, acoperite cu solzi străvechi. Au zburat aproape unul de celălalt, apoi departe unul de celălalt, împletindu-se în mod constant într-un model complicat.

Unul după altul sări de pe stâncă, decolând la unison, ca o armată. În depărtare, unul se scufundă și respira, umplând cerul cu flăcări, iar Thor la început s-a întrebat pentru ce se scufunda.

Apoi Thor a văzut-o. A fost șocat să vadă, la orizont, un contingent al armatei lui Andronic, condus de Romulus. Acolo, în partea îndepărtată a mării de lavă, au mărșăluit sute de oameni, cu scuturile ridicate, îndreptându-se spre stratul dragonului. Dragonii i-au zărit.

Țipete îngrozitoare s-au ridicat în timp ce dragonii se aruncau pentru ei și au suflat șiroaie de foc, care ardeau chiar prin scuturile lor. Scuturile s-au topit și soldații, țipând, s-au aprins în flăcări; au intrat în panică și au alergat unul spre celălalt, dând foc pe alții. A fost haos.

Restul armatei lui Romulus a continuat să mărșăluiască înainte, iar rândurile din spate au făcut un pas înainte și au aruncat sulițe spre dragonii care zboară jos. Dar sulițele au sărit doar de solzii groși.

Mai mulți dragoni s-au aruncat, apucând soldații cu ghearele lor și zburând cu ei în sus, sus în aer, jucându-se cu ei, lăsându-i să cadă, țipând, apoi scufundându-i și prinzându-i. Au făcut-o din nou și din nou, până când în cele din urmă, când s-au săturat de joc, au aruncat soldații peste vulcani și i-au aruncat înăuntru. Oamenii au țipat în timp ce navigau prin aer și au fost cuprinși de flăcări.

Oamenii lui Romulus erau măcelăriți. În cele din urmă, s-au întors și au fugit. Dar dragonii nu le-au lăsat să plece. Au urmărit după ei, plouând foc asupra lor, eviscerându-i pe aproape pe toți.

— Acum este șansa noastră, spuse Thor, întorcându-se către ceilalți. „Toți dragonii au fugit din bârlog. Sunt preocupați. Trebuie să luăm rapid Sabia, înainte ca ei să se întoarcă.”

"Dar cum?" întrebă Reece. „Nu putem traversa acea mare de lavă.”

Thor știa că aveau dreptate. Nu puteau traversa acea mare. Chiar dacă ar avea o barcă, aceasta s-ar topi în câteva clipe.

Thor închise ochii, trebuind să-și folosească puterea acum, mai mult decât făcuse vreodată. Și-a permis să simtă puterea acestui loc. Pentru a deveni una cu ea.

În timp ce o făcea, simțea o energie foarte distinctă. Energia unui dragon. L-a făcut să deschidă larg ochii de șoc, în timp ce un curent îl străbătea, de la vârful degetelor până la degetele de la picioare. A simțit o furnicătură, o pulsație chiar în vârful degetelor și, în timp ce a deschis ochii, a văzut un dragon singuratic zăbovind în peșteră. Era mai mic decât ceilalți, violet închis, cu ochi roșii uriași, strălucitori.

S-a întors și s-a uitat direct la Thor. Thor și-a simțit numele: Mycoples. Era o ea. A simțit-o vorbind drept cu el.

Cu un țipăt, Mycoples s-au ridicat brusc în aer, zburând direct pentru ei.

„Un dragon a rămas în urmă!” țipă Indra. „Ne vine în cale! Suntem terminati!"

— Nu, nu suntem, răspunse calm Thor. „Nu încercați să-l răniți.”

Ceilalți au ascultat, Reece coborând sulița și O'Connor arcul.

Thor a simțit uriașa energie a dragonului rostogolindu-se prin el și a simțit o nouă putere, care iradiază prin corpul său. Și-a ridicat mâinile sus spre cer și și-a întors palmele în sus. A simțit Micopli venind spre ei și a simțit că o chema. A simțit-o *dorind* să vină, de parcă l-ar fi așteptat. A simțit o legătură mai puternică cu această fiară decât trebuia să facă orice în viața lui.

Mycoples țipă când se apropia. Toți prietenii lui Thor s-au pregătit de frică în timp ce ea se aplecă, dar Thor nu a făcut-o. El știa că nu va sufla foc, știa că nu va ataca. O cunoștea mai bine decât se cunoștea el însuși.

Mycoples s-a coborât încet la pământ, cu aripile ei mari batând, aterizează chiar înaintea lui Thor. Pământul s-a cutremurat în timp ce ea.

Mycoples se întoarse și se uită la Thor, cu limba ei lungă scuipând, apoi retrăgându-se. Ochii ei roșii plini de suflet și strălucitori i-au întâlnit pe ai lui, iar el a simțit că se întâlnește cu cineva dintr-o altă viață.

Mycoples s-au întors și au privit în altă parte, mândri. Ea stătea acolo, ca și cum ar aștepta.

„Urmează-mă”, le-a spus Thor celorlalți.

Thor a sărit pe spatele lui Mycoples fără teamă, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Ceilalți s-au uitat cu toții unul la altul, uluiți. Stăteau acolo, prea înghețați de șoc pentru a se mișca.

Apoi, pe rând, toți l-au urmat, sărind pe Mycoples înapoi în spatele lui, Indra luându-l pe Krohn.

Pe măsură ce se îndreptau cu toții, Thor se aplecă în față și mângâie gâtul dragonului. Solzii ei erau groși, netezi, iar senzația lui îl electriza. El s-a aplecat în față și i-a șoptit la ureche.

„Vechi prieten”, a spus el, „adu-ne la tine acasă”.

Micoplii s-au smucit și au sărit în aer.

Ea a tras direct în sus, iar Thor a apucat cu toată puterea lui, la fel ca ceilalți; au țipat și s-au ținut pentru viața lor. În cele din urmă, Mycoples s-au echilibrat, batându-și aripile uriașe în timp ce le zbura deasupra mării de lavă. Erau complet la mila ei; dacă ea decidea să-i arunce, toți ar fi murit

într-o clipă. Cu toate acestea, Thor nu avusese mai multă încredere în nimeni sau în nimic în viața lui.

De aici de sus, în timp ce priveau în jos, Thor avea cea mai incredibilă vedere asupra Țării Dragonilor, întinsă sub ei. Era pustiu, îngrozitor și uluitor de frumos. Era într-adevăr o țară de foc și putere, totul luminat de soarele roșu sânge al primei lumini.

În timp ce se apropiară de bârlog, Thor o mângâie pe gât, iar Mycoples se aruncă jos, chiar până la gura peșterii, așezându-i la intrare. Toți au descălecat.

„Așteaptă-ne”, îi șopti Thor lui Mycoples înainte să plece. Ea toarcă, clipind încet și dând din aripi o dată, de parcă ar fi înțeles.

Thor s-a întors împreună cu ceilalți și toți au alergat în interiorul peșterii. Nu a fost prea mult timp până când ceilalți dragoni să se întoarcă și fiecare secundă a contat.

Thor era uluit. Peștera era plină de mormane de comori, turnuri de monede de aur, bijuterii, cufere de comori, arme - toate felurile de aur și comori pe care le-au putut găsi. Era ca un tunel fără sfârșit de comori, lumina strălucind din tot, iar în timp ce treceau prin Thor a trebuit să se verifice și să reziste impulsului de a se opri și de a examina, de a întinde mâna și de a lua ceva.

Au alergat și au fugit, Thor simțind energia Săbiei Destinului în față, trăgându-i înăuntru.

În cele din urmă, respirând greu, au făcut o cotitură și acolo, la capătul peșterii, stând chiar în centru, pe un piedestal special, s-a așezat.

Sabia Destinului.

Toți s-au oprit în loc, respirând greu, cu toții holbați, cu ochii larg deschiși de mirare. Erau cu toții prea uluiți să spună un cuvânt.

"Acum ce?" întrebă O'Connor.

„Dacă nimeni nu o poate mânui”, a întrebat Elden, „cum o putem aduce înapoi? Hoții au luat o duzină de oameni doar ca să-l ducă”.

„Legenda spune că doar un MacGil, adevăratul MacGil, îl poate mânui”, a spus Thor. „Există un MacGil printre noi.”

Toți s-au întors și s-au uitat la Reece.

Dar Reece stătea acolo și clătină din cap.

„Nu sunt primul născut”, a spus el. „Nu pot fi Rege. Eu nu pot fi Alesul. Sunt doar un alt MacGil.”

— Totuși, ești un MacGil, îl îndemnă Thor. "Trebuie sa incerci."

Bubuiturile îndepărtate ale dragonilor au apărut, zguduind peștera. Începuseră să se întoarcă.

— Grăbește-te, spuse O'Connor. „Nu avem mult timp.”

Reece făcu un pas repede înainte, se grăbi spre Sabie, ridică două mâini și, cu toată puterea, încercă să o ridice.

El a mormăit și a gemut de efort, dar nu sa întâmplat nimic. Nu s-a clintit.

„Nu avem nimic de pierdut”, a spus Indra. „De ce nu încercăm cu toții?”

Thor se uită înapoi peste umăr, privind gura peșterii, în timp ce ceilalți se repeziră înainte, conduși de Elden.

Pe rând, Elden, apoi O'Connor, apoi Conven au încercat să-l ridice. Până și Indra a încercat.

Dar nu s-ar clinti.

Au încercat toți împreună.

Totuși, nu s-ar clinti.

„Vino, ajută-ne!” Elden țipă.

Thor s-a repezit înainte și, pe măsură ce se apropia de Sabie, sa întâmplat cel mai ciudat lucru: ceilalți s-au dat brusc înapoi, de parcă energia ei i-ar fi respins. Au curățat un cerc larg pentru Thor.

Thor făcu un pas înainte, puse o mână pe ea liber, și simți o energie năvălindu-l prin el, diferită de cea pe care o experimentase vreodată. Parcă prindea soarele. De parcă știa ce înseamnă să fii în viață pentru prima dată.

O energie intensă îi străbătu brațul și umărul și întreaga lui ființă, în timp ce Thor se lăsă pe spate și ridică brusc sabia, ușor, sus deasupra capului.

Ceilalți l-au privit cu uimire și uimire. O lumină aurie intensă a strălucit pe el, mai strălucitoare chiar decât comoara, luminând peștera, învăluindu-i pe toți. Ca unul singur, toți prietenii lui au căzut în genunchi și au îngenuncheat în fața lui.

Thor nu putea înțelege ce se întâmpla. Era prea suprarealist.

Iată-l, ținând în mână Sabia Destinului, sabia pe care doar un MacGil, doar Alesul, o putea mânui.

Cine era el?

CAPITOLUL 26

Erec stătea acolo, la baza prăpastiei, stând singur în fața armatei ducelui, privind în tunelul îngust al întunericului, așteptând. Stătea acolo, cu mâinile pe șolduri, arătând un sentiment de calm pentru toți ochii ațintiți asupra lui; totuși în adâncul sufletului era îngrijorat. Al șaselea simț îi spunea că oamenii lui Andronic sunt apropiați. Nu putea să stea pe cal și să aștepte. Trebuia să fie în picioare, pe pământ, stând în față, înaintea tuturor celorlalți. Acesta era cine era.

Erec trecuse în cap de nenumărate ori pozițiile oamenilor săi, le repetase strategia, încercase să se gândească la fiecare scenariu, la tot ce putea merge prost. Se simțea încrezător, pregătit. Toți oamenii ducelui fuseseră pe poziție, așteptând ore întregi, toți având încredere în el.

Dar trecuse atât de mult timp. Ar putea greși? Gânduri trecătoare de îndoială îi treceau prin minte. Dacă armata lui Andronic nu ar merge în acest fel? Dacă ar fi fost mai precauți decât crezuse el și ar fi ocolit prăpastie? Dacă ar fi atacat-o pe Savaria, neprotejată, chiar acum? Dacă, pentru prima dată în viața militară, ar fi calculat greșit? Toate viețile acestor oameni depindeau de el. La fel și a lui Alistair.

Erec și-a spus că trebuie să nu se mai îndoiască și să aibă încredere în instinctele lui. Făcuse alegerea sa și trebuia să o ducă la capăt. Deși nu-l întâlnise niciodată pe Andronic sau pe comandanții săi, avea impresia că îi cunoștea deja. Întotdeauna se putea gândi cum gândeau alți comandanți, avusese întotdeauna talentul de a se pune în locul lor. Și cunoștea topografia Inelului mai bine decât oricine – mai ales decât orice invadator.

Ceea ce era ironic, având în vedere că Erec a fost inițial un străin. Fusese crescut în Insulele de Sud și ajunsese la pregătirea lui MacGil când era băiat. Poate pentru că se simțise un străin încă de la început, își făcuse datoria să nu ia Inelul de la sine înțeles, ca cei care fuseseră crescuți aici, ci să memoreze fiecare colțișor, fiecare contur, fiecare munte, vale și rigolă. . Mai ales din punct de vedere militar. El știa cum au avansat oamenii, știa

unde se odihnesc și știa unde se retrag. Studiase toate istoriile, toate marile bătălii. El știa cum s-au câștigat bătăliile și cum s-au pierdut.

Și tot ceea ce a știut vreodată îi spunea că acest prăpastie era locul în care oamenii lui Andronicus vor înainta.

Pe măsură ce trecea mai mult timp, soarele crescând mai sus pe cer, oamenii ducelui au devenit nerăbdători și au început să-și piardă disciplina; Erec putea să audă zvârcolirea, tusea, strănutul și târâitul cailor. Știa că timpul se scurtează.

Atunci a început. A început ca cel mai mic tremur, unul pe care abia îl simțea în tălpile picioarelor. El știa că vor veni.

Erec se întoarse și urcă pe cal, lângă Duce și Brandt, în fața tuturor oamenilor. Toți ochii erau ațintiți asupra lui.

— Vin, îi spuse Erec Ducelui, uitându-se direct în prăpastie.

„Nu aud nimic”, a răspuns Ducele.

— Nici eu, spuse Brent. "Esti sigur?"

Erec dădu din cap, privind drept înainte.

"ȚINE-ȚI-VĂ BINE!" a strigat Erec către bărbați. „ÎN POZIȚII!”

Bărbații s-au grăbit, ajungând în pozițiile lor finale, în timp ce Erec stătea acolo, ținându-și mândrie poziția, chiar în centrul prăpastiei, câteva zeci de războinici înconjurându-l. Grupul lor ar fi suficient pentru a instiga inamicul, pentru a-i oferi asigurarea ca vor veni in fata, in prapastie. Dacă era un comandant bun, ar ataca înainte, mergând pentru uciderea ușoară. Dacă ar fi fost un mare comandant, el ar ezita, ar simți pericolul și s-ar retrage.

În experiența lui Erec, nu erau mulți comandanți mari. Puterea și o urmă de victorii i-au încurajat de obicei pe comandanți, i-au lăsat nesăbuiți și i-au determinat să calculeze greșit. Chiar și cei mai mari comandanți au căzut pradă orgoliului, capcanei avântului. Odată ce victoria este în sânge, știa Erec, este greu să-ți imaginezi înfrângerea.

Pe asta conta Erec: în acest moment, oamenii lui Andronic nu ar fi putut să-și imagineze altceva decât victoria.

Erec simţi un tremur distinct, pământul tremurând, pietricelele din jurul lor mişcându-se, stânci minuscule începu să alunece pe faţa stâncii. Erec a văzut panică în ochii oamenilor Ducelui, ca în depărtare, la capătul îndepărtat al prăpastiei, armata lui Andronic a apărut la vedere.

La început, li s-au permis să arunce o privire asupra a doar câteva sute de oameni. Dar, pe măsură ce s-au apropiat, alte mii au apărut la

vedere. Armata era vastă ca o mare și, așa cum anticipase Erec, toți s-au îndreptat spre prăpastie. Bineînțeles că ar face-o. Cu o armată atât de mare, cine i-ar opri vreodată? De ce să te deranjezi să escalad stânci cu toți acești bărbați? Doar cățărarea le-ar pierde zile. O armată de o asemenea dimensiune nu avea de ce să se teamă, iar gulch era calea cea mai directă.

Erec a rămas ferm, chiar dacă o parte din el voia să se întoarcă și să fugă, în timp ce sute de soldați ai lui Andronic și-au plimbat cu mândrie caii în prăpastie. L-au zărit acum și nu au renunțat.

Un soldat a ieșit în fața lor, s-a oprit, a ridicat pumnul și le-a făcut semn celorlalți să se oprească în spatele lui. Din înfățișarea lui, era comandantul lor, un războinic uriaș cu coarne care ieșeau din cap și o grimasă care îi spunea lui Erec că a văzut prea multe bătălii.

Soldații din spatele lui s-au oprit imediat, în timp ce comandantul lor, la vreo cincizeci de metri de Erec, făcu o grimasă înapoi. Se uită brusc, suspicios, de jur împrejur, examinând contururile prăpastiei, privind drept în sus la pereți, uitându-se în sus. Erec s-a rugat doar ca soldații săi să fie bine ascunși acolo sus, așa cum poruncise el, și să nu se uite nici unul dintre ei. El știa că toți așteptau porunca lui.

Comandantul se uită în toate direcțiile, de parcă simțea că ceva nu era în regulă. Era un comandant mai bun decât se așteptase Erec și se opri un moment prea mult.

Inima lui Erec bătea cu putere, întrebându-se dacă își va întoarce oamenii înapoi. Dacă a făcut-o, strategia a fost pierdută.

În cele din urmă, comandantul și-a blocat ochii înapoi spre Erec. Și-a lăsat mâna în jos și a izbucnit în galop, pornind drept pentru el. În interior, Erec a zâmbit. După cum prezisese el, acest comandant cedase în orgoliu.

În spatele lui, soldații Imperiului au scos un strigăt mare, îndreptându-se spre el, reducând decalajul.

„Țineți pozițiile!” le-a poruncit Erec oamenilor, toți caii lor făcând în picioare nervoși.

Imperiul s-a apropiat, poate la treizeci de metri.

„Ține!” strigă Erec din nou.

Când au ajuns la doar douăzeci de metri depărtare, Erec a strigat:

„COARNE!”

Coarnele au răsunat în sus și în jos pe versantul muntelui și, ca unul, toți oamenii săi au apărut în vârful stâncii și au început să împingă bolovani

peste marginea prăpastiei. Zeci au venit rostogolindu-se pe stâncă, zdrobind și ucigând oștile Imperiului.

Dar s-a întâmplat ceva la care Erec nu se așteptase: prăpastia s-a îngustat prea mult spre fund, iar bolovanii uriași s-au blocat, la trei picioare bune de pământ. I-a scutit pe unii dintre oamenii Imperiului de o moarte instantanee și a lăsat, de asemenea, suficient spațiu pentru ca soldații Imperiului să continue să încarce, afundându-se dedesubt. Îi încetinise pe oamenii lui Andronic, dar nu-i oprise.

Acum aveau o bătălie pe mâini.

Erec s-a întins în spate și și-a aruncat sulița, iar la semnal, oamenii lui și-au eliberat sulițele; au zburat de jur împrejurul lui, trăgând în țeapă barajul de soldați, doborându-și câțiva cai. Dar tot mai mulți soldați ai Imperiului s-au revărsat totuși, un flux nesfârșit, iar Erec și-a scos sabia și a atacat, Ducele, Brandt și câțiva alții alături de el.

Scăzând golul, Erec și-a scos sabia și a atacat direct în grădina de soldați. Erec era mai puternic și mai rapid decât aproape orice războinic, iar primul care a atacat a fost comandantul lor. Se îndreptă spre Erec cu nebunie, cu o sabie înaltă ținută liber și sus deasupra capului; Erec și-a ridicat cu îndemânare scutul, a blocat lovitura și și-a înfipt sabia în stomacul bărbatului în aceeași mișcare.

Fără să ezite, Erec i-a tăiat capul comandantului, iar acesta s-a rostogolit la pământ sub ei.

Totuși, oamenii Imperiului au continuat să vină.

Alături de el, Brandt și-a ridicat lancea și a scos doi soldați ai Imperiului, în timp ce ducele își mânuia bipelul înlănțuit, doborând doi oameni de pe cai. Oamenii rămași ai ducelui s-au alăturat, cei mai buni bărbați din linia frontului, toți s-au grăbit să ajute.

Dar și mai mulți oameni ai Imperiului au apărut, izbucnind prin prăpastie. Erec știa că nu îi puteau reține mult timp. Trebuiau să coboare acei bolovani până la capăt și să blocheze intrarea.

„SĂGĂȚI!” strigă Erec.

La semnal, săgețile au căzut asupra bărbaților, care veneau din vârful gâtului și doborau următoarea rundă de soldați ai Imperiului.

Și următorul.

Și următorul.

Cadavrele s-au îngrămădit și a devenit mai greu pentru Imperiu să treacă oamenii să treacă – totuși, Imperiul a continuat să vină.

Erec a auzit un zgomot brusc de mârâit și a privit cum o haită de lupi sălbatici era lăsată să plece de către Imperiu. Haita a izbucnit prin prăpastie, peste grupul de cadavre și a sărit în aer.

„LUPI!” strigă Erec celorlalţi.

Lupii și-au înfiptuit colții în picioarele cailor, aruncându-i dezechilibrul și făcându-i să se ridice și să-și încurce și să-i arunce pe oamenii ducelui la pământ. Lângă Erec, prietenul său, Brandt, a lovit pământul, apoi s-a rostogolit repede din drum, în timp ce calul ducelui se înclină și nu-l zdrobi de puțin. Peste tot în jurul lor au căzut soldați și au avut imediat mâinile pline de lupi care mârâiau.

Toți, cu excepția lui Erec. L-a călărit pe tovarășul său de încredere Warkfin, un adevărat cal de luptă, iar Warkfin nu a căzut pradă lupilor așa cum au făcut-o ceilalți cai. În schimb, Warkfin se lăsă pe spate în timp ce lupii se apropiau, calm și neînfricat, și se întoarse și lovi lupii câte o dată, strivindu-le coastele. Când lupii au căzut, Warkfin i-a lovit, ucigându-i.

Cu toate acestea, încă mai mulți lupi și oameni se revărsară prin golul îngust dintre bolovanul blocat și pământ, iar Erec știa că trebuia făcut ceva. Trebuiau să coboare acel bolovan până la capăt, pentru a bloca calea Imperiului. Era prea îngust și aglomerat pentru a intra un cal acolo; trebuia făcută pe jos. Erec știa că există o singură modalitate de a face acest lucru.

Nu unul care să lase altora o misiune riscantă, Erec a sărit de pe Warkfin și s-a pregătit să se arunce, singur, în prăpastie și să încerce imposibilul. În clipa în care picioarele lui au atins pământul, a fost năpustit de un lup mârâit, care i-a sărit în gât; dar instinctele lui Erec erau bine şlefuite şi el a ocolit, a scos sabia şi a ucis fiara în aer.

Erec se întinse apoi și scoase singura armă de care avea nevoie din hamul lui Warkfin: ciocanul său de război. Ridicând-o cu două mâini, a intrat în plină luptă, în prăpastie. Dar nu înainte de a balansa ciocanul și a zdrobi un lup care era pe cale să se năpustească asupra spatelui expus prietenului său Brandt.

Erec se îndreptă direct spre soldații Imperiului, îndreptându-se spre bolovan. Cu mult depășit numeric, Erec se legăna sălbatic. A scos soldați în stânga și în dreapta, deși a plătit prețul, primind nenumărate lovituri și răni minore. Îngustimea prăpastiei a lucrat în favoarea lui, împiedicându-l să fie complet înconjurat de prea mulți oameni deodată.

Totuși, a fost greu de mers. Erec s-a luptat cu tot ce avea, dar au intrat prea mulți oameni și a fost împins înapoi. Boancul era departe, iar

valul bătăliei se întorcea. Erec s-a trezit pierzându-și puterea și a știut că, în câteva clipe, va fi complet consumat.

*

Alistair se plimba pe holurile castelului Ducelui, cu intestinul răsucit, spunându-i că ceva nu era în regulă. Cu greu suporta să stea aici știind că Erec era acolo, luptă pentru toți. Ascunsă în spatele siguranței unui zid de castel nu era cine era ea. Rămăsese în urmă doar pentru că îi promisese lui Erec, doar pentru că el fusese atât de atent la asta. Dar ea nu mai suporta.

Ea a simțit că era în mare pericol. Că avea nevoie de ea. Trebuia să facă ceva. La urma urmei, Alistair nu era o simplă femeie, nici o simplă soție. Era fiica unui rege și soția unui războinic nobil. Mândria și loialitatea îi curgeau în vene și nimic nu avea să schimbe cine era ea.

Hotărâtă, Alistair traversă camera și ieși năvalnic din camera ei, în holul castelului.

"Doamna mea!" se auzi vocea unui însoțitor surprins. "Unde te duci? Ar trebui să stai în spatele siguranței acestor uși. Am fost instruit să vă veghez!" spuse soldatul nervos, marșând repede alături de ea pe hol, încercând să țină pasul.

Ea l-a ignorat, continuând să se lămurească cu un scop.

„Ducele ar avea capul meu dacă ar afla că te-am lăsat să pleci!" a implorat soldatul. „Trebuie să te protejez de o invazie!"

Dar Alistair a mers mai repede, deschizând ușa de la capătul altui coridor. În cele din urmă, se întoarse spre el.

„Nu am nevoie de protecția ta", a spus ea hotărât. „Sau al oricui altcuiva."

Apoi se întoarse și se grăbi pe un alt coridor, coborând scara lungă în spirală de piatră, câte două trepte, până când, în cele din urmă, se repezi în curte, soldatul grăbindu-se după ea.

Alistair a alergat la calul ei, a urcat și a dat o lovitură bună. A decolat în galop, străbătând curtea Savariei, prin poarta arcuită deschisă, spre privirile șocate ale gardienilor rămași. Păreau că nu știau cum să reacționeze, de parcă ar fi dezbătut închiderea porților, dar erau nesiguri.

Alistair nu le-a dat timp să se decidă: ea a izbucnit porțile și în câmpul deschis. Călărea singură, peste peisajul gol, galopând spre undeva la orizont, undeva unde se afla Erec.

Nu avea să se oprească la nimic până nu-l găsește – și făcea tot ce putea pentru a-i salva viața.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Kendrick stătea ghemuit lângă un perete, ascuns în interiorul pasajului de sub Silesia, Godfrey, Akorth, Fulton, Brom, Atme, Srog și Sandara cu el. Cei opt fuseseră ascunși acolo toată noaptea, ascunzându-se de mulțimea forțelor Imperiului care îi căutau. Toată noaptea Kendrick a ascultat pașii grăbiți ai soldaților care se înghesuiau, dornici să-i găsească. Dar erau prea bine ascunse, datorită Sandarei.

Toți își petrecuseră noaptea recuperându-se, Kendrick dormind pentru prima dată, întinzându-și membrele obosite, la fel ca și ceilalți. Sandara le dăduse fiecare apă și vin și aplicase diferite unguente pentru a le ajuta să-și vindece rănile. Deși dureros și înțepenit, Kendrick începea să se simtă înapoi la vechiul său sine. Era suprarealist să fiu aici, să mă simt din nou în viață. Fusese sigur că nu va mai coborî niciodată viu de pe crucea aceea.

Kendrick se uită la fratele său Godfrey cu un respect cu totul nou. Stătea prăbușit de perete, Akorth și Fulton lângă el, trei oameni din lume despre care Kendrick nu și-ar fi imaginat niciodată că îi vor ajuta la salvare. Kendrick știa că Godfrey nu avea abilitățile marțiale ale unui războinic, dar trebuia să-l admire pentru ceea ce avea: viclenia și abilitățile supreme de supraviețuire. La urma urmei, dintre toți, Godfrey era singurul care reușise să supraviețuiască și să-i elibereze. Avea și multă inimă. Deghizat în soldat inamic, Godfrey ar fi putut să fugă; în schimb, a riscat moartea pentru a se întoarce pentru toți. Îl ridică pe Godfrey în ochii lui Kendrick; se gândea la el acum la fel de mult ca un războinic ca oricare dintre compatrioţii săi din Silver. Și îi datora viața.

— Trebuie să-ți mulțumesc, spuse Kendrick, aplecându-se spre Godfrey.

Godfrey ridică privirea, surprins.

„Tu ești fratele meu”, a spus Godfrey. „Nu e nimic pentru care să-mi mulțumești. În plus, nu am făcut mare lucru.”

— Te înșeli, spuse Kendrick. „Ai făcut un lucru extraordinar. Ai dat dovadă de curaj și vitejie. Majoritatea bărbaților din poziția ta s-ar fi întors și ar fi fugit. Dar te-ai întors pentru noi.”

Godfrey a ridicat din umeri.

„Mi-am eschivat îndatoririle toată viața”, a spus el. „A fost cel puțin ce puteam face.”

„Cea mai grea parte a fost să nu mai bei o altă băutură”, a intervenit Akorth, zâmbind.

„Această chestiune de erou este grea”, a intervenit Fulton. „Dacă ar veni cu câteva halbe de bere, ar putea fi mai tolerabilă”.

Kendrick nu s-a putut abține să zâmbească înapoi.

— Nu-ți face griji, spuse Brom, aplecându-se. „Dacă reușim să ieșim cu viață de aici, mă voi îngriji să ai o întreagă tavernă numită doar pentru tine.”

„Ești un gânditor plin de dorințe”, a spus Akorth. „Suntem complet înconjurați. Sunt mii de trupe acolo. Nu avem unde să mergem. Cum vom supraviețui asta?”

„Nu suntem”, a răspuns Fulton, clătinând din cap. „Vom risipi în acest tunel, ca o grămadă de șobolani, și vom muri aici.”

— Ori asta, spuse Akorth, ori să te predai.

Kendrick se mișcă, agitat, luptându-se el însuși cu aceleași gânduri toată noaptea.

Kendrick se uită la Sandara, care stătea lângă perete, privind calmă în jos. Era și mai frumoasă în lumina slabă a acestei peșteri, sub pâlpâirea torței, decât atunci când o văzuse sus pe cruce. Inima îi bătea mai repede privind-o.

„Ne-ai ajutat la fel de mult”, i-a spus el. „Ți-ai riscat viața pentru inamic.”

„Tu nu ești dușmanul meu”, a spus ea. „Îl slujesc pe Andronicus din obligație, nu din dorință.”

— Totuși, ai riscat să mori, spuse Kendrick. "Pentru noi toti."

Sandara își coborî ochii.

„Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine altcineva”, a spus ea.

Kendrick și-a simțit inima trăgând pentru ea, a simțit o atracție mai puternică față de ea decât a avut-o față de oricine din viața lui. Se întrebă dacă și ea simțea ceva pentru el.

„Dacă vom pleca vreodată de aici”, i-a spus el. „Voi găsi o modalitate de a vă răsplăti.”

Ea clătină încet din cap.

„Nu, Domnul meu”, a spus ea. "Deja ai. Mi-ai permis să iau măsuri, să fug în sfârșit din armata lui Andronic. Ar fi trebuit să fac atât de mult timp în urmă. S-ar putea să mor, împreună cu voi ceilalți. Dar cel puțin acum voi muri ca o femeie liberă, și nu ca o sclavă.”

„Ce este toată discuția asta despre moarte?” Atme a explodat. „Nu știu despre voi ceilalți, dar nu am de gând să mor în această zi.”

— Nici eu, interveni Kendrick.

— Nici eu, au spus Srog și Brom.

„Sunt bine să nu mor”, a spus Fulton, ridicând o mână de acord. „La urma urmei, nu mi-am luat berea plină. Nu sunt încă pregătit să merg în rai.”

„ *Raiul* ?” Akorth râse. „Nu ești prezumțios?”

Fulton se înroşi.

„Ei bine, dacă mă duc în iad, vii pe coada mea”, a răspuns el.

„Îmi pregătesc propriul drum către iad”, a răspuns Akorth.

„De ce nu ne pregătim cu toții drumul împreună?” întrebă Kendrick.

Toți s-au întors spre el, auzind seriozitatea din vocea lui, tăcând.

"Ce vrei să spui?" întrebă Godfrey.

„Vreau să spun, eu, unul, nu plănuiesc să stau aici pentru a muri ca un câine. Nici nu sunt pregătit să-mi închei viața prin capitulare, pentru ca Andronic să ne chinuie.”

„Nici eu!” Atme a tras înapoi.

Kendrick, simțindu-se încurajat, se ridică mai drept, simțind o nouă putere care se ridică în el.

„Atunci spun că ne luptăm!” spuse Kendrick.

"Luptă?" întrebă Akorth, nedumerit.

„S-ar putea să murim cu toții”, a spus Kendrick. „Dar vom muri împreună. Pe picioarele noastre. Acum este momentul nostru, înainte de a ne pierde. Vom merge acolo și îi vom surprinde și vom ucide cât mai mulți Imperii. Și orice ar fi, vom ieși într-o ultimă sarcină de vitejie!”

Ceilalți aplauda, sărind în picioare, fiecare scoțând armele.

Sandara se ridică și dădu solemn din cap către Kendrick. Ea se duse spre el, își puse mâinile pe fruntea lui, se aplecă și o sărută.

„Fie ca zeii să fie în favoarea ta”, a spus ea, „în această viață și în următoarea”.

Ea traversă camera, desface șuruburile și le deschise ușa camerei secrete.

Kendrick i-a condus pe ceilalți în timp ce încărcau din cameră. Au ieșit din gaura neagră în lumina strălucitoare a dimineții, ieșind în curtea Sileziei, cu Kendrick strâmbându-se la soare. În fața lor se afla un grup mare de soldați Imperiului nebănuiți și toți i-au încărcat cu un mare strigăt de luptă și înainte ca soldații să-și dea seama ce se întâmplă, i-au măcelărit pe toți. Au fost repede o duzină de morți.

Sute de captivi din Silezia, stăteau în apropiere și priveau, legați unul de celălalt. Kendrick a avut o idee.

„Eliberați-vă pe frații noștri!” strigă Kendrick.

Grupul de bărbați a alergat spre ei și le-a tăiat frânghiile, eliberând unul după altul.

Oamenii s-au eliberat cu un strigăt și au fugit și au luat armele de pe soldații doborâți și de cadavrele care zăceau pe câmpul de luptă. Grupul a crescut cu o secundă, fiecare persoană eliberând pe altcineva. În curând, numărul a crescut la peste o sută de oameni.

Tabăra principală a soldaților Imperiului, din partea îndepărtată a curții, abia începea să-și dea seama ce se întâmplă și au început să se întoarcă la sunetul strigătelor. Ei clar că nu se așteptau la asta. Au rămas acolo, șocați.

"ÎNCĂRCA!" strigă Kendrick.

Sute de silezieni, conduși de Kendrick, au scos un strigăt mare, alergând prin curte cu armele ridicate și răzbunare în ochi. Srog, Brom, Atme, Godfrey, Akorth și Fulton alergau alături de ei, peste curte, spre grupul îndepărtat de soldați ai Imperiului, care acum s-au întors și au atacat pentru ei.

Kendrick știa că nu aveau nicio șansă de câștig. Dar nu-i mai păsa. Despre asta era vorba. Onora. Glorie. Valoare. Avea foc în vene și era pregătit să ducă bătălia vieții sale

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Thor, mânuind Sabia Destinului într-o mână, s-a ținut de ceafa dragonului cu cealaltă, în timp ce se înălțau prin aer, îndepărtându-se de bârlogul dragonilor. Călărind cu el pe spatele lui Mycoples erau Reece, O'Connor, Elden, Conven și Indra, ținându-l pe Krohn, toți încărcați cu noile arme pe care le găsiseră. Și Thor purtând cea mai mare armă dintre toate.

Thor îl controla pe Mycoples, aplecându-se și șoptindu-i la ureche, iar ea îl asculta. Thor a simțit că o cunoștea toată viața și, de asemenea, simțea în el o abilitate neobișnuită de a o controla. Se simțea într-un fel ca și cum el și animalul ar fi una.

În timp ce zburau, un milion de gânduri au trecut prin mintea lui Thor. Atât de multe se întâmplaseră atât de repede, încât cu greu le putea procesa pe toate. Iată-l, zburând pe spatele unui dragon, pe care cu greu îl înțelegea. Se simțea suprarealist. Cum a avut puterea să-l cheme? Să-l controlezi? Sa fi fost pentru că Thor avea o putere specială? Sau pentru că avea o legătură specială cu această fiară? Sau au fost ambele?

Cel mai important: cine era el? Cum a fost capabil să mânuiască Sabia Destinului? O apucase din disperare, fără să se aștepte, desigur, să o poată ridica. Dar de când a făcut-o, nu a putut să renunțe la asta. Energia lui a țâșnit prin el ca un râu. Legenda susținea că doar un MacGil o putea mânui. Asta însemna că el, Thor, era un MacGil? Cum a fost posibil? A fost legenda greșită?

Asta însemna și că el era Alesul. Dar ales pentru ce, mai exact? Cum ar putea el, un simplu păstor de la marginea Inelului, să fie Alesul? El, un simplu băiat? Se întrebă dacă a fost făcută o greșeală.

În timp ce Thor reflecta la cât de departe ajunseseră, la tot ceea ce făcuseră pentru a traversa Imperiul, a simțit un sentiment de victorie dincolo de orice descriere că au ajuns atât de departe, că au găsit de fapt Sabia, au

recuperat-o și se întorceau. Cu acesta. Cu greu putea să-l înțeleagă. Chiar în momentul în care totul păruseră cel mai întunecat, cumva, ei au învins.

Singura cale de ieșire este prin.

Thor privi în jos în timp ce zburau, peisajul frumos de aici. Mai jos erau râuri de lavă, vulcani care aruncau foc și cenușă în aer. Când erau acolo jos, fusese amenințător; acum, de sus, era pitoresc, ca un tablou uriaș care se desfășoară sub ei. Au zburat printre norii care veneau și plecau. Cu cât ajungeau mai departe, cu atât norii de cenușă și sulf făceau loc cerului deschis și firelor limpezi de nori.

Au zburat atât de repede, încât aproape că i-a tăiat respirația lui Thor. S-au îndreptat spre est, spre casă, iar Thor spera doar că se vor putea întoarce la Inel la timp pentru a-și salva oamenii. Pentru prima dată după mult timp, și-a permis să se gândească la Gwen. Să *mă* gândesc cu adevărat la ea. Să-l imaginezi cu adevărat fiind din nou cu ea. Îi fusese teamă să se oprească mai devreme, deoarece crezuse că șansele lui de a se întoarce sunt imposibile. Dar acum, pentru prima dată, am simțit că se poate întâmpla cu adevărat. Și și-a permis să creadă încă o dată.

Deodată s-a auzit un vuiet îndepărtat de undeva în spatele lor, iar inima lui Thor a căzut când s-a întors și a văzut o armată de dragoni, plutind în aer, alergând după ei. Erau zeci de ei, negri, roșii și verzi, suflând foc, țipând. Erau furioase. Thor nu știa dacă era pentru că luaseră Sabia Destinului sau pentru că le furaseră comoara sau pentru că Micoplii i-au trădat. Orice ar fi fost, păreau așezați pe răzbunare.

"Mai repede!" strigă Thor, la urechea lui Mycoples. Aripile ei bătură mai tare și el simți că se aruncă înainte.

Terenul s-a schimbat sub ei pe măsură ce zburau din ce în ce mai repede, peisajul devenind o neclaritate. Au părăsit țara dragonilor, au zburat peste vârfurile munților, pe lângă poteca de oase, peste marele tunel. Câmpurile de sare apăreau dedesubt, alb strălucind; în curând acestea au trecut și treceau peste dealuri înverzite. Apoi mlaștini, munți, creste, lacuri...

Mergeau din ce în ce mai departe, iar Thor simțea ca și cum ar fi urmărit întreaga lor călătorie, întreaga sa viață, trecând pe sub ei.

Au ajuns în cele din urmă în jungla unde ajunseseră prima dată la Imperiu, o masă imensă de verde dedesubt, lipită de marginea mării Tartuviei. Thor s-a uitat în jos pentru a vedea valurile lui izbindu-se pe țărm. Aerul era mai cald aici.

„Nava noastră a dispărut!” O'Connor strigă în spatele lui, iar Thor se uită în jos la țărmurile goale și își dădu seama că avea dreptate.

„Nu vom avea nevoie de asta acum!” strigă Thor înapoi.

Se auzi un alt vuiet și Thor se întoarse pentru a vedea că dragonii se apropiau. Suflau foc în ei și, în timp ce acesta nu putea ajunge la ei, Thor simțea un sentiment tot mai urgent de urgență.

"Mai repede!" îi șopti Thor lui Mycoples.

Dragonul bate și mai tare, repezindu-se din nou înainte. Thor o simțea respirând greu, exercitând toată energia pe care o avea și spera că nu o conduce prea tare. Sub ei trecea Tartuvianul, o vastă întindere de galben și albastru. S-a repezit, Thor reușind să zărească micile calote albe ale valurilor sale, aerul devenind umed; în timp ce mergeau, zburau deasupra unei flote de nave Imperiului, împrăștiind oceanul cu pânzele lor uriașe. Thor i-a văzut pe bărbați, minusculi de aici, ca niște furnici, și i-a privit cum se opreau cu toții din vâslă și se uitau mirați la dragonul care zbura deasupra capului. Fără îndoială, acești soldați erau pe cale să facă ravagii în Inel.

"JOS!" porunci Thor.

Micoplii se scufundă, chiar pentru grupul de nave, iar în timp ce se apropiau, Thor a șoptit: „FOC!”

Micoplii respirau pe pânze, un flux constant de foc ieșind din gura ei și, în timp ce făcea ea, o navă după alta s-au luminat în timp ce pânzele de pânză s-au prins. Uriașele corăbii de lemn au erupt în bile de flăcări, iar Thor i-a putut vedea pe toți oamenii de dedesubt sărind nava, stropindu-se în apă.

Micoplii au urcat și au continuat să zboare spre est, spre Inel.

Thor s-a uitat înapoi și a văzut că manevra îi costase o parte din prețiosul lor plumb: dragonii din spatele lor erau și mai aproape. Penele de fum negru de pe pânze le ascunseseră puțin traseul, dar Thor știa că asta nu va dura.

"MAI REPEDE!" porunci Thor.

S-au aruncat înainte, umezeala din aer biciuindu-i în timp ce zburau înăuntru și ieșind din nori. Mergeau atât de repede încât Thor cu greu putea respira.

În cele din urmă, la orizont, Thor a zărit țărmurile Inelului. A văzut fâșia de plajă și a văzut, dincolo de aceasta, pădurea și apoi întinderea căscată a Canionului adânc. Inima i s-a înălțat pentru a-și avea patria înapoi la vedere.

Se auzi un vuiet brusc, iar Thor simți căldura în spatele lor și se întoarse pentru a vedea dragonii și mai aproape, suflând foc, flăcările apropiindu-se atât de mult încât aproape că atingeau coada lui Mycoples. Văzu chipurile uriașe și grotești ale celorlalți dragoni, prea aproape. Putea simți mirosul lor de sulf de aici.

Micoplii, în ciuda eforturilor ei, pur și simplu nu au avut energia să meargă mai repede. Thor știa că în doar câteva secunde, dacă nu mergeau mai repede, toți aveau să fie morți.

„Te rog, Mycoples”, șopti Thor, „pentru mine. Doar un pic mai repede. Doar o ultimă explozie de viteză.”

Thor a simțit că Mycopli se trântește înainte, o ultimă oară, cu tot ce avea ea, alergându-i peste ultima porțiune a Tartuvianului, prin nisip, prin pădure și apoi, prin uriașul Canion căscat.

Thor s-a uitat la Canyon din această perspectivă și i-a tăiat răsuflarea. A apărut ca o prăpastie uriașă în pământ, ajungând până la fundul lumii, mai larg decât și-ar fi putut imagina vreodată, de parcă ar fi despărțit două lumi. Ceața sa învolburată strălucea în toate culorile diferite, iar Thor îi simțea energia magică în timp ce zburau peste ea.

În timp ce Canionul a zburat pe sub ei și au ajuns în cele din urmă la marginea lui, trecând pragul în Inel, Thor a simțit că Sabia Destinului vibrează în mâna lui. A ținut-o sus și, în timp ce o făcea, a simțit un zid invizibil sigilat brusc în spatele lor.

Scutul, își dădu seama. Sabia fusese returnată, iar Scutul a fost restaurat.

Thor s-a uitat înapoi și în spatele lor, armata de dragoni, atât de aproape, a suflat un alt flux de foc. Thor s-a pregătit, realizând că erau pe cale să fie cuprinse de flăcări.

Dar în timp ce treceau în Inel și scutul se ridica, flăcările au lovit peretele invizibil, la doar câțiva pași în spatele lor, și s-au oprit în aer. De asemenea, dragonii s-au oprit brusc, țipând în timp ce s-au izbit de scutul invizibil de la marginea Canionului. S-au oprit în aer, țipând de durere, sărind de pe el.

Furiosi, s-au învârtit și s-au învârtit, răsuflând flăcări la Scut. Dar flăcările s-au rostogolit pur și simplu din el, iar dragonii nu au putut să se apropie. Au hohot de frustrare, dar nu au putut intra.

Thor și ceilalți au aplaudat. Pentru prima dată de când începuse toată această saga, de când el și ceilalți plecaseră în căutarea lor, se simțea în

siguranță. Erau acasă.

Thor se întinse și zâmbi în timp ce îl mângâia pe gâtul lui Mycoples.

— Ai făcut bine, prietene, spuse el.

Micoplii toarcă în schimb, întinzându-și gâtul și ridicându-și aripile. Thor știa că a înțeles.

Totul a început să se proceseze în mintea învolburată a lui Thor. Erau acasă. Erau în siguranță. Scutul a fost restaurat.

Acum, era timpul să o găsim pe Gwendolyn.

*

Se simțise ca o veșnicie de când Thor se întorsese în Ring. Neavând vești de la plecarea lui, se întrebă ce s-a întâmplat în absența lui. Cu Scutul jos în tot acest timp, se temea pentru ceea ce ar fi putut să vină. Gwendolyn era încă la Curtea Regelui, se întrebă el? Curtea Regelui era ferită de atac? Gareth încă conducea și Gwendolyn era în siguranță de el?

Știind de cât timp fusese scutul în jos și văzând toate acele flote de nave ale Imperiului pe mare, Thor a presupus ce era mai rău. Se temea că Andronicus invadase. Și dacă ar fi făcut-o, s-a gândit că primul loc pe care l-ar ataca ar fi Curtea Regelui. Thor spera doar că Gwendolyn era încă în siguranță înăuntru.

Thor i-a îndrumat pe Mycoples prin zona rurală familiară a Inelului, îndreptându-se spre Curtea Regelui. În timp ce zburau, el și-a apreciat peisajul dintr-o perspectivă cu totul nouă. A observat multe repere familiare și s-a simțit atât de fericit că era acasă. S-a rugat să nu mai trebuiască să părăsească granițele ei.

În timp ce treceau peste un deal, Curtea Regelui a apărut la vedere. Thor anticipase să-l vadă cu entuziasm. Dar când au văzut-o, inima i s-a prăbușit.

Ceea ce a fost cândva glorioasa Curte a Regelui, cel mai magic și inexpugnabil loc din lume, era acum doar o carcasă, o carcasă goală de moloz ars, complet ars până la pământ. Pereții săi au rămas intacți, deși chiar și aceștia erau carbonizați și secțiunile s-au prăbușit. Porțile i-au fost rupte, iar statuile și steagul soților MacGil fuseseră toate răsturnate. În locul lor, inima lui Thor s-a scufundat pentru a vedea, era în schimb o statuie uriașă a lui Andronicus. Și steagul Imperiului.

Pe măsură ce se apropiau, Thor și-a dat seama că nu erau soldați sau cetățeni MacGil de găsit. Doar soldați ai Imperiului, peste tot. În mod clar, Curtea Regelui fusese jefuită, iar acum era un oraș ocupat.

Thor a rămas fără cuvinte. Curtea Regelui. Bastionul de forță al întregului Inel. Distrus. Cum a prevestit asta pentru restul Inelului? Thor nu voia să recunoască, dar în mod clar, asta nu putea însemna decât un singur lucru: fuseseră învinși în absența lui. Iar Gwendolyn și ceilalți fuseseră, cel mai probabil, capturați. Sau mai rău, ucis.

Thor cunoștea reputația de sălbăticie a lui Andronicus și s-a stricat înăuntru la gândul că i se va întâmpla ceva cu Gwen. A închis ochii și a încercat să-și forțeze ideea din minte; dar o parte din el avea deja un sentiment de scufundare. Murise Gwen în atacul de la Curtea Regelui? Era ea acolo jos undeva? Și dacă nu, dacă Andronicus ar fi provocat atâtea distrugeri la Curtea Regelui, ce altă parte a Inelului ar putea fi în siguranță?

îi șopti Thor lui Mycoples și ea se coborî pentru a arunca o privire mai atentă. Thor a direcționat-o către tabăra soldaților Imperiului, ocupând orașul. În timp ce coborau, sute de oameni ai lui Andronic care ocupau Poarta Regelui s-au întors cu toții și au ridicat privirea. Când l-au văzut pe dragon, toate fețele le-au înghețat de frică.

S-au întors și au încercat să fugă, dar nu aveau unde să meargă. Micoplii au suflat foc și, în câteva clipe, sute dintre ei zăceau morți.

A fost o mică justificare pentru Thor. Cel puțin îi ucisese pe acești oameni care îndrăzniseră să ocupe acest oraș sacru. Dar ceea ce conta cel mai mult a fost că a găsit-o pe Gwendolyn vie și nerănită.

Au coborât jos și au înconjurat orașul din nou și din nou. Dar nicăieri nu au existat semne de umanitate. Părea că toți cei care fuseseră odată aici erau morți sau plecați. Thor a vrut să aterizeze și să o caute, dar știa că era inutil până când au găsit vreun semn de viață.

Pe măsură ce se învârteau și iar și iar, Thor se simțea din ce în ce mai disperat. Nu știa unde putea fi Gwen. A început să se întrebe dacă poate Gwen a fugit de la Curtea Regelui la un moment dat și, dacă da, se întreba unde ar fi putut merge.

Se auzi un țipăt brusc, sus, și Thor ridică privirea și-l văzu pe vechiul său prieten Estopheles, țipând, învârtindu-se deasupra lor. Ea dădu din aripi și țipă disperată și părea că încearcă să-i transmită lui Thor un mesaj.

Thor a închis ochii și a ascultat și a simțit că ea îi îndemna să o urmeze undeva. Estopheles s-a întors și a zburat, iar Thor le-a spus lui Mycoples să-l urmeze.

Au zburat deasupra zonei rurale, îndreptându-se spre nord, iar Thor se întrebă unde îi conduce Estopheles.

"Unde mergem?" strigă Reece în spatele lui. „Curtea Regelui este distrusă. Frații și sora mea s-au întors acolo. Trebuie să-i salvăm!”

— Nu, spuse Thor. „Curtea Regelui nu mai există. Estopheles ne duce în altă parte. Simt, pentru ei. Trebuie să o urmăm.”

Au zburat și au zburat, îndreptându-se tot spre nord, de-a lungul marginii Canionului. Pe măsură ce vremea se răcea și pierdeau Estopheles în și afară din ceața Canionului, Thor începea să se întrebe dacă se îndreptau în direcția corectă – când, în sfârșit, ajunseră la ea.

Acolo, cocoțat la marginea Canionului, stătea un oraș imens, roșu.

Silezia.

Thor văzuse picturi cu ea în copilărie, dar nu o văzuse niciodată personal. Vederea i-a tăiat răsuflarea. Era magic, acoperit de ceața învolburată a Canionului, cu cele două orașe ale sale, unul pe marginea Canionului și unul construit în Canionul însuși. Părea de parcă stătea la marginea lumii.

Și mai surprinzător, a fost ocupat de armata lui Andronic. Trebuie să fi fost un milion de soldați jos, acoperind pământul ca lăcustele, tăbărând cât de departe vedea cu ochii și umplând întreg orașul. Nu semăna cu tot ce văzuse Thor vreodată.

Acest oraș, spre deosebire de Curtea Regelui, nu fusese complet distrus; nici nu era gol de umanitate, așa cum era Curtea Regelui. În schimb, jos, Thor a văzut sute de MacGil și Silezieni, în viață, legați unul de celălalt, sclavi ai lui Andronic.

De asemenea, în timp ce se uita cu atenție, a văzut ceva care îi dădea speranță: era un grup mic de soldați, care ataca un grup uriaș al Imperiului. Erau cu mult depășiți numeric, ciocnindu-se cu o armată vastă de soldați Imperiului care pătrundea prin porți. Se luptau curajos și se țineau deocamdată – dar în câteva minute putea vedea că vor fi depășiți numeric și copleșiți.

În timp ce zburau mai aproape, Thor se uită în jos și îl văzu pe Kendrick conducând haita. Inima i s-a accelerat.

"JOS!" strigă Thor.

Micoplii se scufundă, atât de aproape încât aproape că l-a zgâriat de capul lui Kendrick cu ghearele ei. Apoi și-a întins gâtul înapoi, a deschis gura și a suflat foc asupra soldaților Imperiului, iar și iar și iar.

Sute de soldați ai Imperiului au luat foc, țipând, prăbușindu-și până la moarte.

Micoplii au continuat să zboare, ridicându-se peste porțile orașului, apoi s-au scufundat în jos și a suflat foc asupra miilor de soldați Imperiului care tăbăresc în afara lui. Thor a tăiat bucăți uriașe prin mulțime, distrugând regimuri întregi în câteva secunde.

Soldații Imperiului care nu au fost uciși s-au întors în panică și au fugit, alergând spre dealuri. Întreaga armată a început să fugă, ca o haită de gazele migratoare, din ce în ce mai departe de Silezia. Mulți s-au călcat în picioare în haos.

Thor s-a întors înapoi, iar Mycoples a zburat înapoi peste Silezia și a coborât și a aterizat în centrul curții.

Au aterizat pe fețele uluite ale lui Kendrick și ale celorlalți, cu toții în panică când au văzut un dragon. Apoi panica lor s-a transformat în ușurare când și-au dat seama că Dragonul nu avea de gând să le facă rău. Și apoi, în cele din urmă, s-a transformat în emoție și recunoștință, deoarece toți au văzut că era Thor și ceilalți, care s-au întors din Imperiu, descălecând din spate.

Thor a descălecat de pe dragon și a condus Sabia Destinului. O ridică sus, deasupra capului, o lumină strălucind din ea. În timp ce o făcea, fețele tuturor celor din jur au înghețat de șoc și de uimire.

Încă mai rămăseseră sute de soldați ai Imperiului în curte, iar Mycoples toarcă și Thor simți că vrea să atace.

— Nu, îi spuse Thor. „Am astea.”

Thor a izbucnit înainte pe jos, ridicând Sabia Destinului sus și a fugit singur să-i întâlnească pe sutele de soldați Imperiului rămași.

În timp ce încărca, mânuind Sabia, se simțea altfel decât se simțise vreodată în viața lui. Era ca și cum Sabia făcea parte din el. Era ca și cum l-ar fi ridicat în luptă, făcând fiecare pas mai ușor și mai rapid. Nu avea senzația că mânuia sabia: simțea ca și cum sabia îl mânuia.

Thor a întâlnit inamicul și a legănat Sabia și, în timp ce a făcut-o, o lumină magică a strălucit din ea. Sabia părea să se întindă din mâna lui și a ucis o duzină de oameni dintr-o singură lovitură. A ridicat Sabia din nou și din nou, încărcându-se direct în grosul armatei și s-a balansat fără încetare.

În câteva minute, i-a ucis pe toți bărbații. Sute dintre ei, toate cadavre, zăceau morți la picioarele lui. Și nici măcar nu era obosit: dimpotrivă, Sabia l-a umplut de energie.

Thor se întoarse și se întoarse la oamenii săi, stând uluit în curte, urmărind scena șocată.

Stăteau acolo, cu gurile căscate, când el se apropia de ei, mergând singur, ținând Sabia lângă el. Kendrick, Brom, Atme, Srog, Godfrey și ceilalți, zeci de membri ai Silver, toți războinici faimoși — toți îl priveau cu uimire.

Thor stătea acolo mândru și ținea Sabia sus deasupra capului său, în semn de victorie.

Ca unul singur, toți bărbații și-au ridicat săbiile cu o mare urale:

„THORGRIN!” au strigat ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Erec năvăli în groapa soldaților din prăpastie, strâns umăr la umăr, legănându-și ciocanul de război și întorcându-l într-o parte pentru a bloca loviturile, luptându-se cu zece oameni deodată, folosind fiecare uncie din abilitățile sale, fiecare antrenament pe care îl primise vreodată. Era peste măsură de epuizat, dar nu voia să cedeze. Nu mai trebuia decât să mai câștige câțiva metri, să-și croiască drum prin această mulțime, să ajungă la bolovanul adăpostit. Dacă ar fi putut să-l doboare, ar putea sigila prăpastie și să-și scutească toți oamenii de valul Imperiului. Fără asta, nu ar putea câștiga niciodată.

Erec s-a luptat cu tot ce avea, învârtindu-se și legănându-se, înclinându-se, sărind, lovind cu picioarele, dând în coate și chiar cu capul. A primit foarte multe lovituri, pumni și lovituri și coate, scuturi zdrobindu-se de el, săbii tăiate și sări de pe armura lui. Își pierdea rezistența în timp ce se lupta înainte, fără să piardă niciodată din vedere bolovanul. A luptat pentru fiecare centimetru.

La doar câțiva metri distanță, Erec era blocat. Pur și simplu era prea epuizat pentru a lupta împotriva valului de oameni și simțea că era pe cale să piardă teren.

Te rog, Doamne. Sunt dispus să mor în această zi. Lasă-mă să ajung mai întâi la bolovan. Dă-mi doar o ultimă explozie de putere.

Erec a convocat toți anii de pregătire pe care îi avusese. Se gândi la regele MacGil și inima îi ardea de dorință de răzbunare. Nu doar pentru el însuși. Dar pentru MacGil. Pentru întregul inel.

Erec a țipat un mare strigăt de luptă și a chemat o ultimă forță dintr-un loc din adâncul lui, dintr-un loc pe care nu-l cunoștea. A răcnit și s-a repezit înainte, dând înapoi doi bărbați deodată și împingându-și în cale ultimii câțiva metri până la bolovan.

Când a ajuns la el, Erec a ridicat ciocanul cu două mâini în sus și l-a coborât chiar în centrul stâncii.

S-a auzit un zgomot grozav când bolovanul a început să se despartă.

Erec a făcut-o iar și iar și, în cele din urmă, bolovanul s-a despărțit în două. L-a zdrobit pentru ultima dată, iar bolovanul s-a prăbușit într-o grămadă mare de moloz și praf, umplând prăpastie și tăindu-l complet. Valea soldaților Imperiului s-a oprit. În cele din urmă, rigola a fost blocată.

Din spatele lui Erec a venit o mare urale de victorie din partea oamenilor săi, care asistase la scenă.

Dar Erec a simțit brusc o durere îngrozitoare în spate. Era senzația că oțelul îi străpungea carnea.

Erec se prăbuși în genunchi, în agonie. S-a întors și a văzut un soldat al Imperiului care mai rămăsese pe această parte a resturilor. Se ascunsese în colțuri, iar lui Erec îi era dor de el.

S-a auzit un strigăt, iar Brandt s-a repezit înainte și l-a înjunghiat pe atacatorul lui Erec în inimă, ucigându-l și scutindu-l pe Erec de mai multe răni.

Totuși, Erec simțea sângele fierbinte revărsându-se și deja simțea forța vitală ieșind din el.

„Erec!” strigă Brandt îngrijorat.

Brandt se întinse și îl apucă pe Erec și îl ridică, trecându-și un braț peste umăr, în timp ce câțiva soldați ai ducelui se repeziră în ajutor. L-au târât cu toții pe Erec din prăpastie, Erec simțind durerea la fiecare pas.

Erec stătea întins acolo, cu sângele curgându-i din gură, respirând greu, în timp ce îl întinseră. Durea să te miști. Își simțea corpul tot mai rece și știa că nu va mai avea mult.

Un cal a venit încărcându-se și, când Erec ridică privirea, ar fi putut să jure că l-a văzut pe Alistair, descălecând și alergând peste el. Se întrebă dacă ea vedea lucruri. Alistair? Cum ar putea fi ea aici?

Ea a îngenuncheat lângă Erec și l-a ținut în brațe. Erec își simțea dragostea pentru el în timp ce plângea, lacrimile picurându-i pe față.

Ea îi ținu fața în palme, se aplecă și îl sărută pe frunte.

„Doamne,” spuse ea, tristă.

Pe măsură ce Erec simțea lumea devenind mai ușoară, mai albă, ultimul lucru pe care l-a văzut a fost Alistair, privindu-l în jos cu ochi buni și plini de compasiune. A văzut-o ridicându-și palmele și a văzut o lumină albastră intensă radiind din ele. Era cea mai intensă lumină pe care o văzuse vreodată și el a privit cum ea închidea ochii și își punea palmele pe rana lui.

În timp ce făcea ea, el și-a simțit întregul corp umplându-se de lumină și căldură. Își simțea rănile vindecându-se în el, simțea că este adus înapoi din morți.

Toți soldații se uitară la Alistair în timp ce lumina intensă devenea din ce în ce mai strălucitoare, încapsulându-i pe amândoi într-un glob magic de lumină.

Erec, simțindu-se din ce în ce mai puternic, ridică privirea în ochii mistici ai lui Alistair și se pierdu în ei. În timp ce a simțit că se duce într-un somn tămăduitor, a avut suficientă energie pentru un ultim gând a fost:

Cine este ea ?

CAPITOLUL TREIZECE

Gwendolyn deschise ochii încet, cu capul tremurând din cauza tâmplei unde fusese lovită de hoți. S-a uitat în jur și și-a dat seama că stătea pe podeaua pădurii, legată de un copac cu funii aspre. Ea s-a clătinat, dar ei nu au dat. Stând vizavi de ea, la vreo trei metri distanță, se afla Steffen, legat și de un copac.

A auzit râsete tăcute venind de undeva și s-a întors și s-a uitat spre grupul de o duzină de hoți înghesuiți deasupra unui mic foc de tabără din pădure, prăjind un fel de animal mic, poate un iepure. Au băgat mâncarea în gură și au mestecat cu gura deschisă, urmărind-o cu saci de vin și râzând. Ei râdeau prea tare, dându-se în coate unul pe altul și erau în mod clar toți indivizi vulgari.

— Doamna mea, șopti Steffen urgent. "Esti bine?"

Ea dădu încet din cap, reorientându-se.

„Îmi pare rău că te-am dezamăgit”, a spus el, privind în jos rușinat în jos.

„Ai luptat cu curaj”, a spus ea. „Am fost depășiți numeric.”

„Am un plan”, a spus el. „Joacă-te cu el.”

Deodată, hoții au întors drumul.

„Ce avem noi aici?” strigă unul dintre ei. „Regina și pisica sunt treji! Buna dimineata, frumoasa adormita!”

Un cor de hohote de hohote a izbucnit, iar grupul a sarit in picioare si a inceput sa se strecoare. Gwen putea vedea pumnalele așezate deschis la centură, în timp ce unii își țineau pumnalele la dinți, scotând bucăți de mâncare și scuipându-le pe podeaua pădurii.

Unul dintre ei s-a apropiat de ea și a lovit-o puternic pe Gwen în gambe, în timp ce altul l-a lovit pe Steffen în coaste.

„Și tu poți vorbi tot ce vrei”, a spus unul dintre ei, folosind accentul grosolan al Inelului Sudic. „Dar nu pleci nicăieri. Vedeți, vom termina această masă și, când terminăm cu vinul nostru, ne vom face plăcere să vă

chinuim pe fiecare dintre voi. Dar mai întâi vom avea o noapte lungă de plăcere cu tine, doamna mea", a spus unul dintre ei, dându-se înapoi și scoțându-și pălăria într-o plecăciune exagerată, spre râsul tuturor.

„Întâi eu", a spus unul.

„Nu, nu," a spus altul. „L-ai avut pe ultimul primul. Acesta este al meu."

Cei doi s-au împins unul pe celălalt, apoi s-au înjurat, luptându-se până la podea; în cele din urmă, unul l-a lovit cu pumnul pe celălalt, l-a doborât și a rămas în picioare. Era o brută uriașă, brută, cu o burtă mare și un cap chel și și-a lins buzele în timp ce se uita la Gwendolyn.

„O să mă bucur de tine", i-a spus el.

„Poți să te descurci cu noi", a strigat brusc Steffen. „Dar asta ar fi cea mai mare greșeală din viața voastră."

Toți s-au întors spre el, apoi au izbucnit în râs.

— Și de ce este asta, omuleț? a întrebat unul dintre ei. — Ai de gând să faci ceva în privința asta?

„Nu este ceea ce am de gând să fac", a spus Steffen. „Este ceea ce vei pierde."

Hoții s-au uitat unul la altul cu fețe proaste, crude, cu buzele deschise, confuzi.

"Pierde?" a întrebat unul.

— Vezi tu, spuse Steffen, Gwendolyn aici nu este doar o prințesă. Ea este o regină. Din întregul Regat Occidental al Inelului. Ea are suficiente bogății la dispoziție pentru a vă face pe toți regi și regine pentru tot restul vieții voastre."

Hoții s-au uitat cu toții unul la altul, apoi s-au întors și s-au uitat la Gwendolyn cu un nou respect. Păreau nesiguri.

„Și cum va produce ea acest aur?" a întrebat unul. — O să-l scuture din copaci?

Toți au început să râdă.

Steffen și-a dres glasul, nedescurajat.

„Suntem în drum spre Turnul Refugiului", a spus Steffen. „Sunt sigur că știi despre asta. Nu este departe de aici. Însoțitorii Reginei ne vor aștepta să ne întâmpine. Ei au cufere de aur acolo. Mai mult decât suficient pentru a-i cumpăra răscumpărarea și multe altele. Adică *dacă* este neatinsă. Dacă ajungem acolo răniți în vreun fel, sau dacă nu ajungem niciodată deloc, vă asigur, nu va fi nimic pentru voi. Tu alegi. Aduceți-ne la Turn și

deveniți oameni bogați – sau faceți-ne rău și rămâneți în această pădure ca hoți și săraci pentru tot restul zilelor voastre.”

Hoții s-au uitat cu toții unul la altul cu o nouă expresie. La început a fost unul de incertitudine; dar apoi s-a transformat în lăcomie.

„El minte”, a spus unul.

„Dacă nu este?” a răspuns altul. „Cu dacă piticul are dreptate?”

„Pot folosi acest tip de aur”, a spus unul.

„La fel pot și eu”, a spus altul.

„Uită de aurul”, strigă omul mare. „Nu am nevoie de mai mult aur. Ce vreau este să mă descurc cu ea. Ea este cea mai frumoasă piesă pe care am văzut-o de mult timp. Poate vreodată.”

Începu să meargă spre Gwendolyn, scoțându-și cureaua — când un alt hoți, neras, cu părul lung, trase brusc un pumnal și se furișă în spatele lui și îl ținu de gât.

„Nu atinge fată”, a avertizat el, în timp ce bărbatul chel stătea nemișcat de frica lamei. „Primim acel aur.”

Omul cel mare, amânându-se de la autoritatea acestuia, înghiți în sec și făcu un pas înapoi.

Liderul cu părul lung se întoarse și îndreptă vârful pumnalului către Steffen.

„De dragul tău, cel mai bine cuvintele tale să fie adevărate. Dacă nu, vă voi tăia eu însumi bijuteriile și vă voi hrăni pe amândoi urșilor.”

*

Gwendolyn și Steffen au mărșăluit unul lângă altul, cu încheieturile legate cu frânghie, conduși de un grup de o duzină de hoți, împinși în timp ce se poticneau înainte, apropiindu-se de Turnul Refugiului. Toți au ieșit din pădure și au intrat în poienița din jurul turnului. Turnul era imaculat, vechi și misterios, construit dintr-o piatră neagră strălucitoare. Era îngust, poate doar o sută de picioare în diametru și se înălța la sute de metri înălțime spre cer, o structură magică în mijlocul neantului.

Gwen a simțit energia radiand din ea. Acesta era în mod clar un loc sacru.

Turnul a fost construit doar cu o singură ușă, o ușă arcuită, neagră, fără marcaje și fără mâner.

Toți hoții i-au împins în poiană și mai aproape de ușă, până când în cele din urmă liderul i-a oprit, la vreo douăzeci de metri distanță.

„Nu ne apropiem”, i-a spus el lui Steffen, „până când oamenii tăi ies acum – cu aurul. Ai un minut. Altfel, o ucidem. Și tu."

Steffen înghiți în sec, apoi se uită la Gwendolyn. Ea a dat din cap, înțelegând.

„Îmi voi chema însoțitorii”, le-a spus ea hoților.

Gwen și-a amintit ce îi spusese Argon, despre cum să-i cheme pe Păzitorii Turnului. Ea se lăsă pe spate și strigă.

„Păzitorii Turnului!” ea a sunat. „Am venit să intru în zidurile voastre!”

Gwendolyn aștepta în tăcere, sperând, rugându-se, că Argon avea dreptate. Dacă nu, ar fi moartă.

Pe măsură ce timpul trecea, inima lui Gwen îi bătea cu putere în piept. Îi era teamă că toate acestea ar putea fi degeaba, că s-ar putea tăia gâtul în orice moment.

Deodată, spre imensa ei uşurare, uşa se deschise.

Au ieşit şapte cavaleri, purtând o armură strălucitoare din plăci negre, din cap până în picioare, cu feţele ascunse de plăci cu nas lung şi ascuţit. Cei șapte au mers în tăcere, în formație perfectă, unul lângă altul. Au îmbrăcat mănuși acoperite cu safire, singura variantă a armurii lor neagră, și s-au oprit fiecare împreună și s-au înfruntat, stând atenți.

Hoții s-au uitat unul la altul, nedumeriți.

"Ce dracu este asta?" a întrebat unul.

„Oh, Păzitorii Flăcării!” strigă Gwendolyn, amintindu-și tot ce o învățase Argon. „Sunt aici să mă dedic în interiorul acestor ziduri.”

Acestea erau cuvintele sacre pe care Argon o învățase să le pronunțe, cuvintele care aveau să câștige o singură intrare în Turnul Refugiului. Argon îi povestise despre acești bărbați care stăteau de pază: cei șapte cavaleri. Păzitorii Flăcării. Erau șapte nopți magice, care, spunea legenda, păziseră turnul de secole, pregătiți să țină departe pe toți inamicii care îndrăzneau să-l încalce. Prin recitarea acestor cuvinte de către Gwen, ea a devenit imediat un locuitor al Turnului. Și asta a făcut ca cei Șapte Cavaleri să o protejeze.

Când Gwen a terminat de pronunțat cuvintele, ca una singură, cavalerii au înaintat în tăcere, îndreptându-se spre hoți.

"Stai in spate!" strigă un hoț, cu vocea tremurândă.

Hoții deveneau din ce în ce mai nervoși, se mișcau, trăgând de frânghiile lui Gwen și Steffen. Unul dintre ei ridică un pumnal și ținu lama

aproape de gâtul lui Gwen.

Cavalerii continuau să se apropie.

„Cât mai aproape și fata moare!” a strigat un hoț. Dar vocea lui tremura de frică.

Pe măsură ce cavalerii se apropiau, și-au ridicat vizierele.

Vederea a pus frică în inima hoților. Până și lui Gwendolyn îi era frică.

Pentru că în spatele vizierelor nu era nimic. Fără fețe. Fara cadavre. Nimic.

Nopțile magice s-au aruncat înainte, ridicându-și săbiile ca un fulger și i-au atacat pe hoți. Gwen clipi.

Când a deschis ochii, în jurul ei nu mai rămâneau decât cadavrele hoților, însângerate, la picioarele ei.

Gwen simți mâinile eliberate și se întoarse și-și dă seama că cavalerii îi tăiaseră frânghiile, precum și pe ale lui Steffen. Cavalerii s-au oprit apoi în atenţie, aşteptând lângă ea, ca pentru o comandă.

Gwen știa că o așteptau. Și știa că era timpul să plece.

Ea se întoarse și se uită la Steffen, iar el se uită înapoi la ea, încă șocat.

— Cred că aici ne luăm rămas bun, spuse ea, întorcându-se și examinând ușa deschisă a Turnului cu un sentiment de aprehensiune. S-a simțit atât de final. De parcă n-ar ieși niciodată.

— Cred că este, doamnă, spuse el trist.

Steffen întinse mâna și îi luă una dintre mâini și îi sărută partea din spate, plecând capul.

„Și ce se va întâmpla cu tine?” ea a intrebat.

— Nu vă faceți griji, doamna mea, spuse el, întorcându-se înapoi spre pădurea deasă. „Datoria mea aici este completă. Sunteți livrat în siguranță. Voi supraviețui. Am mereu. Dar știi asta: te aștept. Dacă ar trebui să părăsești vreodată acest loc, aștept să fiu din nou în serviciul tău, pentru tot restul zilelor mele.”

Gwen îl privi plecând, dispărând în pădure. Apoi se întoarse și se îndreptă spre ușa deschisă a turnului. Cavalerii au căzut în spatele ei, însoțindu-o, iar în câteva clipe, ea a fost înăuntru, ușa trântindu-se în urma ei. Finalitatea ei răsuna în fiecare os pe care îl avea. Nu se putea abține să nu se simtă ca și cum tocmai ar fi fost îngropată pentru totdeauna.

CAPITOLUL TREIZECI UNUL

Thor a mărșăluit rapid prin orașul de jos Silezia, însoțit de MacGil — Kendrick, Reece și Godfrey, cei trei frați s-au unit din nou — și de Srog, Brom, Atme și alți câțiva soldați. El ținea Sabia Destinului lângă el, iar grupul mic de bărbați a căzut lângă el în timp ce l-au condus spre ascunzătoarea mamei lor, fosta regină.

Kendrick îl informase pe Thor cu privire la evenimentele care se întâmplaseră de când plecase, iar Thor le-a trecut prin minte. invazia lui Andronic; distrugerea Curții Regelui; asediul Sileziei. Gwen devine regină... Singurul lucru pe care Kendrick nu-i spusese încă era singura întrebare la care dorea cel mai mult răspuns: ce se întâmplase cu Gwendolyn?

Când Thor i-a întrebat pe Kendrick și pe Godfrey, fiecare își lăsase ochii în jos și își întorseseră privirea. Nu i-au spus. Când a întrebat de ce, ei nu au spus. Și când el a întrebat unde este, tot ce au spus a fost că ultima dată când au văzut-o, ea se ascunsese în orașul de jos și că se zvonește că a scăpat. Până unde, ei nu știau. Ei spuseseră că fosta regină știa, iar Thor insistase să-l conducă imediat la ea.

Faptul că nu i-au răspuns a lăsat o greutate în pieptul lui Thor. După expresiile lor, simțea că i se întâmplase ceva rău și trebuia să știe ce era. Se simțea copleșit de vinovăție pentru că nu fusese aici, alături de ea, prin toate astea. Avea nevoie doar, cu disperare, să știe că ea era în viață, că era în siguranță și bine. Abia atunci se va odihni în largul lui.

Au mărșăluit prin castelul de jos, împânzit cu cadavrele soldaților Imperiului care fuseseră măcelăriți de silezienii eliberați după ce Thor a respins invadatorii. Au urcat în grabă treptele palatului și au mers pe coridoare, Kendrick și Srog conducând drumul, până au ajuns în camera Reginei. Toți s-au oprit în fața ușii, acum păziți de soldați silezieni, și s-au oprit când soldații au făcut loc, apoi s-au îndreptat înăuntru.

Regina stătea la fereastră, îmbrăcată în negru, arătând îndurerată, mai îmbătrânită decât o văzuse Thor vreodată. Se întoarse încet și îi înfruntă, inexpresivă, severă.

În timp ce Thor o examina, se întrebă. Aici stătea, mânuind Sabia Destinului. Asta însemna că el, Thor, era un MacGil? Însemna asta că femeia care stătea în fața lui era mama lui?

Gândul la asta îi trecu un fior. El știa cât de mult îl ura. A fost motivul pentru care s-a conectat cumva la descendența lui?

Ochii Reginei au căzut imediat la sabia din mâinile lui Thor și s-au mărit surprinși.

— Am nevoie de răspunsuri, îi spuse Thor, ferm, în grabă. — Trebuie să o văd pe Gwendolyn imediat. Unde este ea? E în siguranță? Ce este tot acest mister care o înconjoară?”

Regina se întoarse și se uită la ceilalți care stăteau în jurul lui Thor, apoi și-a dres glasul.

„Voi toți, lăsați-ne”, a spus ea.

Anturajul s-a filtrat din cameră, cu excepția lui Kendrick, Reece și Godfrey, care au schimbat o privire confuză.

„Ce trebuie să-i spui lui Thor și nu-l poți spune în fața propriilor tăi trei fii?” întrebă Godfrey.

Regina clătină din cap.

— Nu este pentru urechile tale, spuse ea hotărât. „Lasă-ne acum.”

Cei trei s-au întors încet și au ieșit, închizând ușa în urma lor.

Thor și Regina stăteau acolo, singuri, unul față în față. Inima lui Thor bătea și mai tare când stătea în fața ei, întrebându-se ce calamitate îngrozitoare s-ar fi putut întâmpla pe Gwen.

Thor nu a mai suportat: s-a repezit spre ea și a strigat: „Răspunde-mi! Unde este ea? E în viață?”

Regina dădu din cap sumbru.

„Ea este în viață, da.”

Inima lui Thor a fost inundată de ușurare. Asta era tot ce avea nevoie aici.

"Unde este ea?" apăsă el.

„Departe de aici”, a răspuns ea. „Ea a fugit la Turnul Refugiului. În cele mai îndepărtate părți sudice ale Inelului.”

Thor privi înapoi, nedumerit.

„Turnul Refugiului?” el a intrebat.

„Este un loc pentru cei care se recuperează din calamitate. Pentru cei care decid să depună un jurământ și să se îndepărteze din această lume.”

Thor a făcut un pas înainte și a apucat încheietura reginei, frustrat.

„Fără ghicitori! Spune-mi!" strigă el, vocea lui răsunând pe pereți.

Regina își coborî ochii, iar Thor văzu că erau umezi. Ea a respirat adânc.

— Gwendolyn a fost atacată, spuse ea categoric. „Violată. De oamenii lui Andronic.”

La cuvintele ei, Thor își slăbi strânsoarea, gura deschisă larg de șoc, respirația i se opri în piept. Stătea acolo și tot corpul i s-a răcit. Cu greu putea respira.

„Nu este Gwendolyn pe care ai cunoscut-o cândva”, a spus ea. „Este amarată. Întărit de duh și de suflet. Ea traieste. Dar spiritul ei nu.

Thor stătea acolo, cu mintea zguduită, amețit de știri. Voia să se înjunghie cu sabia în propria sa inimă, atât de copleșit de vinovăție pentru că nu a fost acolo să o cruțe.

„Tânjește după tine”, a spus regina. „Dar ea crede că, din cauza a ceea ce i s-a întâmplat, nu-ți va mai păsa de ea.”

Thor se înroși.

„Este ridicol”, a spus el. "Bineinteles ca da. Țin la ea la fel de mult. Cu atât mai mult. De ce mi-ar schimba asta sentimentele pentru ea? Ce fel de om crezi că sunt?”

„I-am spus”, a spus Regina. „Dar ea nu i-a venit să creadă.”

Thor clătină din cap.

„Dragostea mea pentru ea este la fel de puternică ca niciodată. Chiar mai puternic."

— Dar nu ai fost aici să-i spui asta cu propriile tale cuvinte, nu? a întrebat Regina. „Deci a plecat. Să intre în Turn.”

„Atunci mă voi duce și o găsesc!” spuse Thor, pregătindu-se să plece.

„Nu va asculta”, a spus Regina. „Cei care intră în Turn nu pleacă niciodată. Mă tem că Gwendolyn este pierdută pentru tine.

„ *Nimic nu* se pierde vreodată”, a spus Thor. „Ești o femeie învinsă. O văduvă. Un pesimist. Sunt tânăr și puternic. Dragostea mea pentru ea o va aduce înapoi.”

Regina a zâmbit ironic.

„Și ești un optimist”, a replicat ea. „Și naiv. Nu înțelegi perspectiva unei femei.”

„Nu am nevoie”, separă Thor. „O cunosc pe Gwendolyn. Și știu cine sunt. Și știu ce avem. Putem transcende toate acestea. Asta nu înseamnă nimic.”

Thor nu voia să mai audă nimic despre răzvrătirile acestei femei amărâte; s-a întors și s-a pregătit să părăsească camera — când deodată i s-a întâmplat ceva și s-a întors cu fața pe Regina.

„De ce nu vrei să fiu cu Gwendolyn?” apăsă el.

La început ea se uită înapoi la el în gol, dar apoi și-a întors privirea.

Thor a făcut un pas înainte, având nevoie să știe. El știa că ea ascunde ceva de el.

— Sabia, apăsă el, simţind-o pulsand în palmă. „Legenda susține că doar un MacGil îl poate mânui.”

Ea a refuzat să se uite la el, iar el a simțit că se apropia de adevăr.

„Asta este? De asta nu mă vrei lângă ea? Sunt un MacGil? MacGil a fost tatăl meu? Gwendolyn este sora mea?

Regina se uită direct la el, apoi, în cele din urmă, se întoarse.

Thor făcu un pas înainte, la capătul frânghiei.

"RĂSPUNDE-MI!" strigă el, învârtindu-se de atâtea emoții amestecate.

Regina ridică încet privirea, tăcută.

„Este regele MacGil tatăl meu?” repetă Thor încet, disperat să știe.

Se uită la el, cu ochii scobiți și reci.

— Nu, spuse ea în cele din urmă, categoric.

Thor a încremenit, prins cu garda jos. Nu se așteptase la acel răspuns. A fost profund ușurat să audă că nu era rudă cu Gwendolyn, de care se temea încă de când reușise să mânuiască Sabia. A simțit că, în cele din urmă, afla adevărul.

„Atunci cine este?” apăsă el.

Ea și-a întors privirea.

„El este tatăl meu, oricine ar fi el. Am dreptul să știu. Vă rog. Spune-mi, a implorat el încet, epuizat.

S-a uitat la el lung și greu și, în cele din urmă, a rostit un cuvânt care i-a slăbit genunchii lui Thor și i-a schimbat viața pentru totdeauna:

„Andronicus.”

IN CURAND….

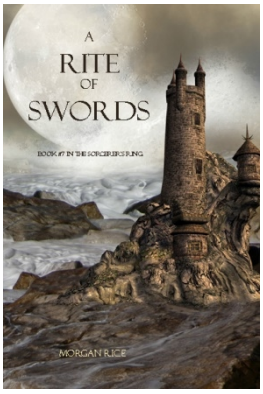

Cartea nr. 7 din Inelul vrăjitorului

„O nouă serie fantasy epică uluitoare. Morgan Rice o face din nou! Această saga magică de vrăjitorie îmi amintește de cele mai bune din J.K. Rowling, George R.R. Martin, Rick Riordan, Christopher Paolini și J.R.R. Tolkien. Nu l-am putut lăsa jos!”
--Allegra Skye, autoarea bestseller-ului SALVAT

În UN RIT AL SĂBII (Cartea nr. 7 din INELUL VRĂJITORULUI), Thor se luptă cu moștenirea sa, luptând să se împace cu cine este tatăl său, dacă să-și dezvăluie secretul și ce măsuri trebuie să ia. Întors acasă în Inel, cu Mycoples alături și Sabia Destinului în mână, Thor este hotărât să se răzbune pe armata lui Andronicus și să-și elibereze țara natală – și, în sfârșit, să o ceară în căsătorie pe Gwendolyn. Dar ajunge să învețe că există forțe chiar mai mari decât el, care i-ar putea sta în cale.

Gwendolyn se întoarce și se străduiește să devină conducătorul care este destinat să fie, folosindu-și înțelepciunea pentru a uni forțele disparate și pentru a-l alunga definitiv pe Andronicus. Reunită cu Thor și frații ei, ea este recunoscătoare pentru o pauză în violență și pentru șansa de a sărbători libertatea lor. Dar lucrurile se schimbă repede – prea repede – și înainte ca ea să-și dea seama, viața ei este dată din nou peste cap. Sora ei mai mare,

Luanda, prinsă într-o rivalitate acerbă cu ea, este hotărâtă să strângă puterea, în timp ce fratele regelui MacGil ajunge cu propria sa armată pentru a obține controlul asupra tronului. Cu spioni și asasini din toate părțile, Gwendolyn, bătută, află că a fi regină nu este atât de sigur pe cât credea.

Dragostea lui Reece cu Selese are în sfârșit șansa să înflorească, dar în același timp, vechea lui dragoste apare și el se trezește sfâșiat. Dar vremurile de inactivitate sunt în curând depășite de luptă, iar Reece, Elden, O'Connor, Conven, Kendrick, Erec și chiar Godfrey trebuie să înfrunte și să depășească adversitatea împreună, dacă vor să supraviețuiască. Bătăliile lor îi duc în toate colțurile Inelului, deoarece devine o cursă împotriva timpului pentru a-l înlătura pe Andronic și a se salva de la distrugere completă. Pe măsură ce forțe puternice și neașteptate luptă pentru controlul Inelului, Gwen își dă seama că trebuie să facă tot ce este necesar pentru a găsi Argon și a-l aduce înapoi.

Într-o întorsătură finală, șocantă, Thor învață că, deși puterile sale sunt supreme, el are și o slăbiciune ascunsă - una care poate doar să-i aducă căderea finală.

Thor și ceilalți vor elibera Inelul și îl vor învinge pe Andronicus? Va deveni Gwendolyn regina pe care toți au nevoie ca ea să fie? Ce se va întâmpla cu Sabia Destinului, cu Erec, Kendrick, Reece și Godfrey? Și care este secretul pe care îl ascunde Alistair?

Cu construirea și caracterizarea sa sofisticată a lumii, UN RIT AL SĂBII este o poveste epică despre prieteni și îndrăgostiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre majorat, despre inimile frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată și care va atrage toate vârstele și genurile.

Cartea #8 din serie va fi publicată în curând.

„Mi-a atras atenția de la început și nu am lăsat-o... Această poveste este o aventură uimitoare, care are un ritm rapid și plină de acțiune încă de la început. Nu există nici un moment plictisitor de găsit.”
--Paranormal Romance Guild {regarding Turned}

„Jam plin de acțiune, romantism, aventură și suspans. Pune mâna pe acesta și îndrăgostește-te din nou.”
--vampirebooksite.com (referitor la Turned)

„Un complot grozav și acesta a fost în special genul de carte pe care vei avea probleme să o pui jos noaptea. Sfârșitul a fost un cliffhanger care a fost atât de spectaculos încât veți dori imediat să cumpărați următoarea carte, doar pentru a vedea ce se întâmplă.”
--Examinatorul de la Dallas {regarding Loved}

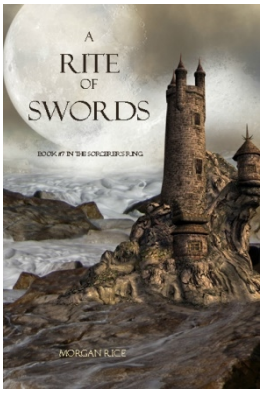

Cartea nr. 7 din Inelul vrăjitorului

Cărți de Morgan Rice

INELUL Vrăjitorului
O căutare a eroilor (Cartea nr. 1)
Un marș al regilor (Cartea nr. 2)
O sărbătoare a dragonilor (cartea nr. 3)
A CLASH OF HONOR (Cartea nr. 4)
UN LEGĂMÂNT DE GLORIE (Cartea nr. 5) A CHARGE OF VALOR (Cartea nr. 6)

THE SURVIVAL TRILOGY
ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cartea #1)ARENA DOUA (Cartea #2)

Jurnalele vampirilor
TURNED (Cartea nr. 1)
IUBIT (Cartea #2)
TRADAT (Cartea #3)
DESTINAT (Cartea #4)
DORIT (Cartea nr. 5)
BROTHED (Cartea nr. 6)
JUMAT (Cartea #7)
GĂSIT (Cartea #8)

MOȘTENIREA VAMPIRII
(cartea nr. 1)
râvnată (cartea nr. 2)

Vă rugăm să vizitați site-ul Morgan, unde vă puteți înscrie pe lista de corespondență, puteți auzi cele mai recente știri, puteți vedea imagini suplimentare și puteți găsi linkuri pentru a rămâne în contact cu Morgan pe Facebook, Twitter, Goodreads și în alte părți:

www.morganricebooks.com